

**OSNOVNA ŠOLA
DOBRNA**

JUBILEJNI ZBORNIK

OSNOVNA ŠOLA DOBRNA

180 let, 150 let, 50 let

1831–2011

JUBILEJNI ZBORNİK

Uredniški odbor:

Darinka Stagoj, odgovorna urednica
Alenka Žnidarič Pešak, glavna urednica
Albina Gril, članica uredniškega odbora
Irena Pak, članica uredniškega odbora
Silva Pintar, članica uredniškega odbora
Sonja Špegel, članica uredniškega odbora

Lektoriranje: Irena Pak

Naslovnica: Andreja Kveder

Računalniška priprava: Irena Delčnjak Smrečnik

Fotografije: arhiv OŠ Dobrna, Vrtec Dobrna, Občina Dobrna,
osebni arhiv Vikice Golčer, Petra Habeta, Franca Horjaka, Cilke Okročnik, Herte Rošer,
Jožeta Sluge, Bojana Vrečerja, Blaža Sluge, Alenke Žnidarič Pešak, Mateje Kos

Izdala in založila: JVIZ OŠ Dobrna

Oblikovanje in tisk: Grafika Zlatečan, d. o. o.

Naklada: 700 izvodov

Dobrna, maj 2011

CIP – Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373.3(497.4Dobrna)(091)(082)

OSNOVNA šola (Dobrna)

OŠ Dobrna praznuje : 180 let, 150 let, 50 let : [jubilejni

zbornik] / [uredniški odbor Darinka Stagoj... [et al.] ;

fotografije arhiv OŠ Dobrna ... et al.]. - Dobrna: OŠ, 2011

ISBN 978-961-269-442-5

1. Gl. stv. nasl. 2. Stagoj, Darinka

255892480

Kazalo

Namesto uvoda.....	4
Šola Dobrna skozi čas.....	7
Pomembni mejniki razvoja šolstva v Dobrni.....	9
Učenci in zaposleni skozi čas.....	33
Število učencev in oddelkov na OŠ Dobrna od leta 1960 dalje.....	35
Zaposleni na OŠ Dobrna od leta 1960 do danes.....	36
Spomini na šolo Dobrna v besedi in sliki	39
Literarni prispevki iz preteklih let	67
Ni nemogočih sanj	77
Himna OŠ Dobrna	78
Utrip našega življenja in dela v šolskem letu 2010/11	79
Na krilih domišljije	97
Viri in literatura	104
Izdajo zbornika so nam omogočili.....	104

Namesto uvoda

Naša šola letos praznuje in visoki jubileji, povezani s šolstvom v našem kraju, so nam ponudili izvrstno priložnost za razmislek o sedanji vlogi šole v okolju, za načrte in želje o njeni prihodnosti, pa tudi za pogled nazaj, v preteklost, iz katere je zrasla naša sedanjost. Na šoli smo se odločili, da bomo, kot je to v navadi, izdali jubilejni zbornik. Članice uredniškega odbora smo se z vso resnostjo in odgovornostjo lotile naloge, ki se je iz dneva v dan kazala zahtevnejša in veliko zanimivejša, kot smo sprva predvidevale. Začele smo z iskanjem podatkov po šolskih kronikah, in ker tudi v njih ni vsega, po arhivih; iskale smo stare fotografije in ugotavljale, katerega leta so nastale; pogovarjale smo se z bivšimi učenci, učitelji, ravnatelji ... In za statističnimi podatki ter obledelimi črnobelimi fotografijami so se začele odstirati različne zgodbe, obrazi so dobivali svoja imena in usode. Pred nami sta, tudi skozi spomine bivših učencev, učiteljev, ravnateljev, oživiljala šola in kraj Dobrna v nekem drugem času, v drugačnih pogojih dela.

V imenu uredniškega odbora se iskreno zahvaljujem vsem nekdanjim učencem, učiteljem in ravnateljem, ki ste bili pripravljeni svoje spomine na dobrnsko šolo zapisati in jih deliti z mlajšimi rodovi. Hvala tudi nekdanjim in sedanjim učencem šole, avtorjem različnih literarnih in likovnih izdelkov, objavljenih v zborniku, vsem sedanjim sodelavkam in sodelavcem ter vsem drugim, ki ste s fotografijami, nasveti in podatki pomagali razrešiti marsikatero uganko o zgodovini naše šole. Vsem bralcem pričujočega zbornika pa še to: čeprav je naš uredniški odbor svoje delo opravljal odgovorno, je vseeno možno, da boste kje našli kako napako, saj smo se pri umestitvi marsikaterega podatka iz preteklosti zaradi pomanjkanja pisnih virov morali nasloniti na pričevanja udeležencev ali njihovih potomcev.

Na koncu naj dodam še, da sem vesela, da mi je bilo ob urednikovanju zbornika omogočeno podoživljati utrip šole na Dobrni v času, ki je bil precej drugačen od današnjega in del katerega sem kot otrok učiteljice in učitelja Dobrni sosednje šole po svoje doživljala tudi sama.

*Alenka Žnidarič Pešak,
glavna urednica*

Darinka Stagoj, ravnateljica JVIZ OŠ Dobrna

180 let izvajanja pouka v Dobrni, 150 let prvega šolskega poslopja, 50 let izvajanja pouka v sedanji zgradbi

Kaj vse se skriva v teh številkah? Ne samo bežeči čas, ne samo mejniki v razvoju šolstva in njegovega napredka. V teh številkah je veliko več. Tu je ogromni potencial znanja, ki so si ga pridobile številne generacije učencev. V njih se skriva neizčrpno čuteča skrb in delo številnih učiteljev. V njih so zajeti srečni in prijetni, zanimivi ter igrivi, lepi in tudi manj lepi trenutki – pa vendar povsem naši spomini, spomini vseh, ki so bili in smo povezani z našo šolo.

V vseh teh obdobjih je šola doživela različne prostorske, organizacijske in vsebinske spremembe. Umeščena v Dobrno pod pobočja Paškega Kozjaka, odmaknjena od večjih središč, v okolju s pretežno kmečko-delavskim načinom življenja ljudi ter s pečatom izvira termalne vode je šola znala sprejemati izzive časa. Od prvih zametkov poučevanja v nedeljski šoli pred sto osemdesetimi leti do prvega šolskega poslopja z enorazrednico pred stopetdesetimi leti, do izgradnje nove šole pred petdesetimi leti, v kateri je potekala osemletka, do sedaj prenovljene in dograjene šole z izvajanjem devetletke je šola vseskozi sledila trendom šolstva. In kar je najpomembnejše – šola je vsa ta desetletja dobro opravljala svoje osnovno poslanstvo: vzgojo in izobraževanje mladega rodu.

Pomembno sled so v zgodovini naše šole pustili vsi nekdanji ravnatelji, učitelji in drugi zaposleni, saj so vanjo vložili večino svojega ustvarjalnega duha, svoj žar in izkušnje pa prenašali na mlajše kadre. Med njimi je bila vedno prisotna zavest, da bi naši učenci dosegali čim boljše uspehe, se življali v vzgojno-izobraževalno delo in ob tem spoznavali vse čare otroštva. Zato se s hvaležnostjo spominjamo vseh, ki so v preteklosti prispevali k delovanju in ugledu šole. Danes smo ponosni na prehojeno pot naših predhodnikov, ob tem pa se zavedamo odgovornosti, da nadaljujemo njihovo uspešno pedagoško poslanstvo.

Skozi šolska vrata so vstopale mnoge generacije učencev, ki jim je šola omogočila izhodišče do uspeha ter življenja, o katerem so kot osnovnošolci sanjali. Vsak od njih je s svojim deležem prispeval k prepoznavnosti šole. V šolski kroniki so zapisani vidni dosežki naših učencev s tekmovanjem v znanju, uspehi na športnem, kulturnem in drugih področjih. Šola se s ponosom ozira na učence, ki so uspeli v različnih poklicih, se razvili v odgovorne in uspešne posameznike ali ljudi, ki so znali poiskati srečo in jo deliti z drugimi. Veseli smo tudi, da s ponosom povedo, da je OŠ Dobrna njihova šola.

Veličasten je tudi pogled na priznanja, ki so zaznamovala OŠ Dobrna kot celoto skozi minula desetletja. Številna visoka državna priznanja ter aktivnosti in dosežki na državnem nivoju nas navdajajo s posebnim ponosom in nas zavezujejo k nadaljnjemu prizadevanju za odpiranje v slovenski prostor in nenazadnje, v svet.

Tesna povezanost šole s krajem in ljudmi v kraju je lastnost, po kateri je OŠ Dobrna znana že od nekdaj. Šola je bila vselej središče kulturnega in tudi športnega življenja. Močna je bila povezanost z Zdraviliščem, ki je v zgodovini večkrat prevzemalo vlogo dobrotnika in pokrovitelja. S skupnim prizadevanjem in delom domačinov so se izboljševali materialni pogoji za pouk, skrbeli so za šolsko okolico in za dejavnosti, ki so jih povezovale na kulturnem in družbenem področju. Vesela sem, da se dobro sodelovanje čuti tudi danes. Z zavedanjem, kako pomemben del okolja je šola, smo tudi danes aktivni na številnih kulturnih prireditvah v kraju, sodelujemo z različnimi društvi in organizacijami ter krajanom. Dobro je sodelovanje z Občino Dobrna, ki je ustanoviteljica vrtca in šole od njene ustanovitve v letu 1998. Lansko leto smo z otvoritvijo obeležili posodobitev šole in prizidek, ki še tesneje združuje šolo in kraj. Zato hvala vsem krajanom, občini, številnim organizacijam in društvom za dobro sodelovanje z željo, da bo tudi v bodoče življenje in delo šole ter vrtca naša skupna skrb, odgovornost in obveznost za dobro in kvalitetno delo ter lepo in urejeno okolje, na katerega bomo vsi ponosni. Vpetost šole v okolico pa potrjuje vključevanje zunanjih sodelavcev, ki so se tradicionalno odzvali povabilu šole za pomoč in sodelovanje. S svojo strokovnostjo in prostovoljnostjo so obogatili marsikateri naravoslovni ali kulturni dan ter učno uro.

Bogato dediščino naših predhodnikov in njihove izkušnje vpletamo v naše vsakdanje življenje. OŠ Dobrna ima danes jasen cilj: ostati kvalitetna šola, ki bo učencem posredovala znanja in vrednote za življenje v sedanjosti in za prihodnost. Učence navajamo na vseživljenjsko učenje in trajnostno znanje. Ob tem pa si prizadevamo za medsebojno spoštovanje, strpnost ter upoštevanje drugačnosti in sodelovanje. Uresničitev cilja zagotavljajo: strokovno usposobljeni in delavni učitelji, vzgojitelji ter strokovni delavci; vedoželjni učenci, sodelovalni starši, odprtost za posodobitve in pripravljenost šole, da se odziva novim možnostim, ki jih prinaša sodobni čas.

Ob podpori staršev šola nadaljuje z bogato tradicijo šol v naravi, taborov in ekskurzij, tudi v tujini. Učenci se s takšnih poti vračajo z bogatim izkustvenim znanjem. Zavedamo se nujnosti povezovanja na lokalnem, nacionalnem in mednarodnem nivoju, zato smo vključeni v številne projekte, ki širijo znanje in sposobnosti naših učencev: mednarodna projekta e-Twinning in iEARN, državni projekti Zdrava šola, Evropska vas, Turizmu pomaga lastna glava. Z raziskovanjem in snovanjem raziskovalnih nalog navajamo učence na prve korake pri njihovem samostojnem raziskovanju in samoizobraževanju. Z informiranjem o šolskih aktivnostih se čuti naša vpetost tudi v širši slovenski prostor. S šolskim glasilom in z objavljanjem v lokalnem glasilu ter drugih tiskanih in elektronskih medijih se šola redno predstavlja s svojim ustvarjalnim delom. Šola v vzgojno-izobraževalno delo uvaja sodobne oblike poučevanja in ves čas razvija uporabo informacijsko-komunikacijske tehnologije. V skrbi, da nihče ne bi bil spregledan, namenjamo pozornost nadarjenim učencem ter učencem s posebnimi potrebami. Nadaljujemo s kvalitetno tradicijo zborovskega petja, folklore in izvajamo številne druge interesne dejavnosti ter organiziramo športno šolo. Številne razstave in nagrade z likovnih natečajev pričajo, da so naši učenci uspešni tudi na umetniškem področju. Z učenci namenjamo veliko pozornosti skrbi za čisto okolje in njegovo varovanje ter urejenosti šole, v kateri se počutimo prijetno in domače. Predvsem pa se vsi trudimo za ustvarjanje dobrih medsebojnih odnosov in ustvarjalne klime na šoli, kar se odraža na vseh nivojih delovanja in bivanja v njej.

Šola je z ustanovitvijo Občine Dobrna postala zavod, ki ima v svoji sestavi enoto vrtca. Čeprav je naše skupno delovanje in organiziranost še razmeroma mlada, je skrb za naše najmlajše in njihov razvoj izredno pomembna. Z vso odgovornostjo in zavzetostjo vzgojiteljev ustvarjamo za otroke čas prijetnega otroštva in zdravega okolja, v katerem se počutijo predvsem varne in sprejete. Posredovati jim želimo čim večjo raznolikost izkušenj in znanj. Preko različnih razstav in s sodelovanjem na prireditvah ter v projektih je prisotnost vrtca čutiti tudi v kraju. Preplet skupnih dejavnosti naših malčkov in učencev pa je tista dodana vrednost, ki bogati tako vrtec kot šolo. Zaradi večanja števila vrtčevskih oddelkov in prostorske stiske se veselimo gradnje novega vrtca v bližnji prihodnosti.

Ob jubileju se zahvaljujem vsem sodelavcem za veliko predanost pedagoškemu delu in skrbi za vsestranski razvoj otrok ter za doseganje kvalitetnih znanj in rezultatov. Hvala vsem delavcem za ustvarjanje okolja, v katerem se dobro počutimo. Za dobro sodelovanje se zahvaljujem tudi vsem učencem in staršem, ki nas pri naših prizadevanjih podpirate. Vesela sem, da razumete, da so uspehi otrok odraz našega skupnega dela. Želim, da smo skupaj uspešni tudi v prihodnosti, naši šoli pa vse najboljše.

Ob prebiranju Zbornika OŠ Dobrna Vam želim veliko lepih trenutkov in spominov pri odstiranju tančic preteklosti ter sedanjosti naše šole. Zbornik naj bo poklon vsem, ki so oblikovali bogato zgodovino šolstva na Dobrni, in vsem, ki dajete utrip šoli v sedanjosti.

Ob tem se zahvaljujem vsem, ki ste pripomogli k nastanku tega zbornika.

Darinka Stagoj, ravnateljica

ŠOLA DOBRNA
SKOZI ČAS

Pomembni mejniki razvoja šolstva v Dobrni

1. PREGLED OD LETA 1857 DO 1869

Prvi obširnejši zapis sega v leto 1831, ko je dal takratni župnik Gregor Miklausin dograditi k že obstoječi kaplaniji še sobo za poučevanje otrok. To je bila **neobvezna ali tako imenovana nedeljska šola**, saj je pouk potekal ob nedeljah od 13. do 4. ure, v šolo pa je prihajalo 16–20 otrok. Verouk je učil župnik, branje, računanje, osnovne pojme gospodarstva pa kaplan. Župnijsko območje so smatrali hkrati kot šolsko območje, ki je zajemalo katastrske občine z naselji (zaselki) Dobrna, Gorica, Pristova, Lokovo in Loka, Klanc in Zavrh z naseljema Zavrh in Vrba; St. Judok z naseljema Brdce in Parož.

Leta 1842 je župnija nameravala zgraditi šolsko poslopje pod vodstvom župnika Miklausina, kar pa so zaradi potrebne gradnje cerkve morali preložiti. Leta 1844 so na mestu stare cerkve zgradili novo cerkev. Leta 1846 je posvetitev cerkve na Dobrni opravil knežji škof Anton Martin Slomšek, ki je nadzoroval šole svoje dekanije.

Leta 1847 je prišel za župnika na Dobrno Albert Nagy, ki se je ob pomoči kaplanov zelo zavzel za pouk. Ustanovljena je bila **župna šola**, pouk pa je potekal poleg nedelje še dvakrat na teden. Število učencev je naraslo na 60.

Leta 1856 je dobila Dobrna prvega posvetnega učitelja, tako je pouk potekal že vse dni v tednu, razen nedelje.

4. junija 1860 je kaplan J. Bohinc položil temeljni kamen za novo šolsko poslopje. Glavni zidovi so bili postavljeni do jeseni. S pomočjo prostovoljnih prispevkov (v florintih) je leto kasneje, leta 1861, šolsko poslopje bilo že dokončano. Imelo je eno učilnico in stanovanje za učitelja. Otvoritev učilnice je bila 5. novembra 1861. Šola je bila **enorazrednica**.

Junija 1867 je občinski odbor sklenil, da pritlični šolski stavbi nadgradijo prvo nadstropje. Med gradnjo je župnija najela učilnico in učiteljsko stanovanje v hiši Adamec, Dobrna 33. Konec avgusta so bila dela končana. V novozgrajenem nadstropju je bila učilnica in učiteljsko stanovanje (3 sobe in kuhinja), pritlične prostore pa je vzela v najem občina.

V maju 1869. leta je bil sprejet državni ljudsko-šolski zakon, ki je podal pomembna določila glede šolskih vrtov. Šolski vrt ob šoli je bil pridobitnega pomena. V njem so vseskozi delali učenci. Vrt je imel tudi vzgojno funkcijo, kajpak v takratnem smislu: vaje v pokornosti in vdanosti kot temelju za bodoče vključevanje v določeni socialni sloj in njegovo vlogo v družbi.

2. PREGLED OD LETA 1869 DO 1918

Že leta 1874 pa je bila šola razširjena v **dvorazrednico**, tako da so drugo učilnico namestili v pritličje šolske stavbe.

Leta 1885 so pričeli z deli za pridobitev tretje učilnice. Odstranili so vmesni zid med sobama v zadnjem pritličnem delu stavbe, stranišča so prestavili na desno stran in naredili izhod do drvarnice ter na dvorišče.

24. septembra 1885 je okrajni šolski svet v Celju odredil, da se izdela učni načrt za TRIRAZREDNO osnovno šolo in sledeča razporeditev:

1. razred	80 otrok
2. razred	73 otrok
3. razred	44 otrok

V 1. razredu se je poučevalo tedensko 9 ur slovenskega jezika in 4 ure nemškega jezika, v 2. razredu pa 6 ur slov. jezika in 5 ur nemškega jezika tedensko. Poleg tega je bilo treba računstvo, geometrijo in zemljepis 2-krat tedensko učiti v nemškem jeziku. V 3. razredu je bilo potrebno določenih 10 ur slovenskega jezika poučevati 5 ur v slovenščini in 5 ur v nemškemu jeziku. Pouk telovadbe so vodili razredniki: v zimskem semestru v učilnicah, v poletnem semestru pa na telovadnem igrišču na vrtu gospe Marije von Heider, kjer je bilo nekaj telovadnega orodja – bradlja, telovadni drog, krogi.

Leta 1892 je postala šola **trirazrednica**. 19. novembra 1882 je šolska uprava dobila sadovnjak in uvedena je bila sadjarska šola. Tam so dobili praktična navodila za koristne opravke. Pridni učenci so dobili nekaj sadik za vzpodbudo za gojenje sadnega drevja. Ostale sadike so prodali in za izkupiček nabavili orodje. Pouk o sadjarstvu, čebelarstvu in gojenju sviloprejk je potekal pri pouku naravoznanstva teoretično, pouk sadjarstva pa tudi praktično. Za namen praktičnega čebelarstva je šolski vrtnar, nadučitelj J. Voglar, kupil leta 1893 čebeljak z 12 panji in vanj dal 2 skupini čebel.

1899. leta je bil adaptacijski gradbeni načrt za pridobitev treh predpisanih učilnic odobren.

Leta 1902 so bile v šolski stavbi tri učilnice in stanovanje upravitelja (jedilnica, soba, klet).

Učni tečaji za čebelarstvo so se uvedli leta 1903. Število panjev v čebelnjaku se je povečalo s 23 na 32 panjev. V drevesnici so marca 1903 uvedli semenarno. 148 divjakov so v aprilu z raznimi metodami oplemenitili. V letu 1903 so uredili ventilacijo v učilnicah, prestavili so vhodna vrata, obnovili celotno streho na šolski stavbi in počistili ter prebelili učilnice.

V šolskem letu 1906/07 so uvedli pouk plavanja. Krajevni šolski svet je bil pozvan, da določi prostor za kopanje otrok in če je možno, postavi tam majhno kočo (uto) za slačenje in oblačenje.

Krajevni šolski svet je leta 1907 sklenil, da bodo zunanost šolske stavbe polepšali, jo prepleskali, popravili streho in jo opremili z napisom »LJUDSKA ŠOLA«. (Vir: Peter Habe, Dobrna)

Leta 1913 so trirazredno šolo spremenili v **štirirazrednico**. Učna snov se je razdelila na podlagi novega učnega načrta za enorazredne do vključno šestrazredne splošne osnovne šole na učno snov za: pouk jezika, nemški jezik, predmetni pouk, računstvo in geometrijo, ročnost (spretnost) in pismena dela. Razširitev šole v štirirazredno je zahtevala spremembo urnikov in lekcijских načrtov. V šoli je bil napeljan vodovod, tako da so učenci imeli pitno vodo, učilnice so bile opremljene z velikimi železnimi pečmi. Ker v šolski stavbi ni bilo prostora, je ustrezna komisija poiskala in določila primerno sobo za 4. razred, in sicer v občinski stavbi na Gorici (danes pri Habetovih, Vinska Gorica 7). Pouk se je začel dopoldne ob 9. uri in je trajal do 12. ure, nato pa se je nadaljeval popoldne od 13. ure do 16. ure. Šolska ura je trajala 60 minut.

Leta 1914 so začeli z *industrijskim poukom*. Otroci, predvsem deklice, so se pri takem pouku učili raznih ročnih del, zlasti predenja in pletenja. Za naše borce na fronti so izdelovali sredstva za varovanje pred mrazom (grelce za kolena, ušesne ščitnike, trebušne pasove, prsne in hrbtne grelce, majice, zimске in poletne nogavice ...). V času do konca prve svetovne vojne je bil pouk večkrat prekinjen celo za daljši čas, saj so pogosto razsajale številne nalezljive bolezni kot so davica, črne koze, oslovski kašelj, gripa, škrlatinka, griža in ošpice. Zaradi epidemij je bila šola večkrat zaprta in razkužena.

Z odločbo okrajnega šolskega sveta Celje od 7. 6. 1915 je bil dovoljen nedeljeni dopoldanski pouk od 8. do 12. ure. Pouk v šoli se je začel z molitvijo, in tako se je tudi končal.

3. PREGLED OD LETA 1918 DO 1941

Šola je bila v času od 1918 do 1932 še vedno štirirazrednica. Šolsko delo je usmerjal nov zakon o osnovnih šolah z dne 5. decembra 1929, ki je na novo uredil osnovno šolo v Dravski banovini, kamor je po novem spadala šola na Dobrni. Pouk se je v prvih povojnih letih začel meseca novembra z mašo, vpisovanjem otrok in z domačo učiteljsko konferenco. Šolsko

leto se je na Dobrni pričelo 16. decembra 1918. Poglavitni vzrok za pozen začetek je bilo razsajanje španske bolezni in premeščanje učiteljstva.

Več let po vojni so pri nas še marsikje uporabljali tablice s tankim kamenčkom, ki se je pri pisanju rad lomil, na tablici pa je s škripanjem puščal vdolbene sledove. Sčasoma so namesto tablic začeli uporabljati papir in svinčnik. Za pisanje s črnilom so tedaj uporabljali priostrena peresa.

6. novembra 1921 je bila otvoritev *nedeljske kmetijske šole* za odrasle, v kateri so se moški naučili plesti košare, jerbese, koše, izdelovati krtače in drugo, ženske pa so se učile presti in šivati na stroju. Med delom so se vršila tudi razna predavanja o sadjarstvu in čebeloreji. Trajala je do 15. februarja leta 1922.

Dečki III. in IV. razreda so se od leta 1928 udeleževali DEČJIH DNEVOV. To so bili dnevi za pogozdovanje. Pogozdovali so smreke, bore in macesne na različnih lokacijah okoli Dobrne.

Leta 1929 je bil uveden oddelek za oddaljene, ki je imel trikrat na teden pouk popoldne od 13. do 16. ure, in sicer ob ponedeljkih, sredah in petkih od 1. septembra do 1. novembra ter od velike noči do konca šolskega leta. Učenci so prihajali iz Brdc in Paroža. A žal so ta oddelek kaj hitro ukinili (l. 1931), ker je bilo število učencev premajhno in so se učenci porazdelili v posamezne razrede.

Šola na Dobrni je postala v šolskem letu 1934/35 **petrazrednica**. Učna ura je trajala le 45 minut, vpeljan je bil nerazdeljen pouk pozimi od 8. 30 do 13. ure – dopoldne, od 12. do 15. ure – popoldne, poleti pa od 8. do 12.30 – dopoldne in od 12. do 15.30 popoldne. Šolsko leto je bilo razdeljeno na dve polletji. Z uvedenim petim razredom se je povečala zahteva po nujnosti večjega in novega šolskega poslopja. Z vojno je bila želja zatrta.

Pred vojno, v šolskem letu 1939/40, postane šola **ŠESTRAZREDNICA**, in taka ostane vse do leta 1949. Pouk se je vršil v okviru učnega načrta za osnovne šole, ki ga je izdalo ministrstvo za prosveto v Beogradu, dne 1. 9. 1931.

4. PREGLED OD LETA 1945 DO 1961

Po narodni osvoboditvi v mesecu maju leta 1945 je bilo šolsko poslopje na Dobrni podobno vojaški kasarni. Sama okolica šole, vrt in dvorišče so bili prepredeni s strelnimi jarki in bunkerji. Ograja je bila visoka 3 m in narejena iz bodeče žice. Notranjost poslopja je bila zelo zanemarjena. V prostorih šolske pisarne in manjšega razreda je bilo skladišče orožja in razstreliva.

Preden se je začel pouk, je bilo treba prostore v šoli očistiti in po možnosti opremiti. Krajevni narodnoosvobodilni odbor je ponudil pomoč. 15. junija 1945 se je začel pripravljalni pouk, ki je trajal do 20. julija, ko so se začele počitnice. Ko je mladina prihajala k vpisovanju, je učiteljstvo to mladino preizkusilo. Otroci so ves čas okupacije hodili v nemško šolo, kjer so se, po izjavah otrok, učili samo petja in telovadbe. Pouk je obi-

skovalo 195 učencev, razdeljenih na posamezne razrede po starosti in po približno ugotovljeni sposobnosti. Šola je bila šestrazredna.

V šolskem letu 1949/50 pa šola postane **sedemrazrednica**. Uradni naziv novo osnovane šole na Dobrni je bil SEDEMLETNA ŠOLA na Dobrni. Zaradi spremembe osnovne šole v sedemletno šolo se je delno spremenil tudi šolski okoliš, in sicer v tem, da so pripadali šolskemu okolišu Dobrna še kraji Socka, Nova Cerkev, Landek, Št. Janž in Galicija. Uredili so dodatno učilnico v Justinovem salonu.

V naslednjem šolskem letu je bila sedemletna šola preoblikovana v **štiriletno OŠ in nižjo gimnazijo**. Obe šoli sta imeli pouk v isti stavbi. Zaradi pomanjkanja prostora so četrti razred namestili v letni salon Hotela Union, v naslednjem letu pa so začeli uporabljati biljardno sobo v Ružički. Pouk je potekal v dveh izmenah. Dopoldne od 8.30 do 12.30 ter popoldne od 12.30 do 16. ure vsa leta. Šolsko leto se je pričelo in končalo s proslavo.

4. razred nižje gimnazije (sedaj 9. razred) ob zaključku šolskega leta 1956/57 z ravnateljem Adijem Marčičem ter nekaterimi učitelji pred vilo Ružičko. (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

V šolskem letu 1952/53 je imela osnovna šola zaradi pomanjkanja prostorov pouk le vsaki drugi dan. Pouk se je vršil v stavbi osnovne šole in na stari občini. Ko pa so se 24. 9. 1952 pričela na šoli dela zidarjev, pečarjev in pleskarjev, je šola dobila eno učilnico v Hotelu Dobrna in eno v prehodnem mladinskem domu; ena učilnica je ostala v šoli in ena na stari občini.

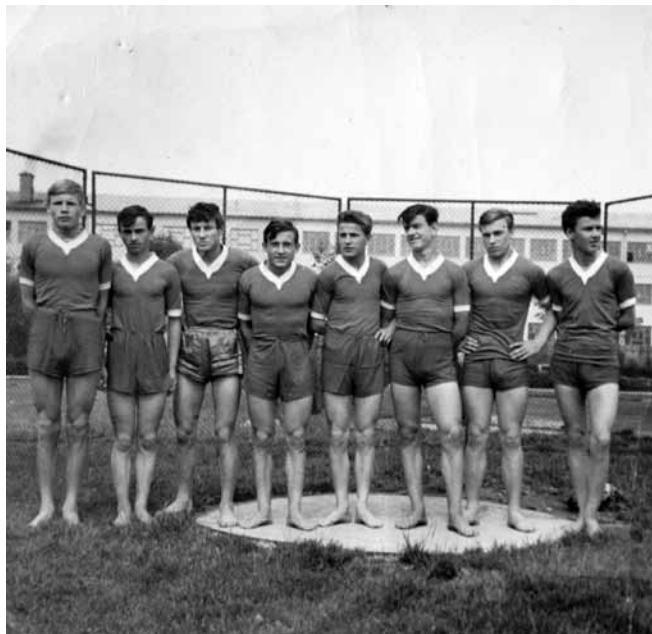
V šolskem letu 1954/55 je bil odobren kredit za gradnjo nove šole na Dobrni v znesku 10 milijonov din. Po desetih letih borbe se je končno v oktobru leta 1954 pričelo z gradnjo.

Do 24. 12. 1954 so končali dela do prve plošče. Dela so bila ustavljena zaradi pomanjkanja sredstev.

Gradbena dela, pri katerih so zavzeto sodelovali domačini, so se začela 26. 10. 1954. (Vir: družina Žužek, Klanc)

V šolskem letu 1958/59 so na Dobrni začeli z uvajanjem **osemletne** osnovne šole.

Odlični atleti OŠ Dobrna v šolskem letu 1959/60, občinski in okrajni atletski prvaki med osnovnimi šolami. (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Po velikih zapletih so šolsko zgradbo dogradili leta 1961. V novo šolo so se učenci in učitelji selili še pred novim letom.

Proslava ob otvoritvi nove šole. (Vir: Dragica Marčič, Celje)

5. PREGLED PO ŠOLSKIH LETIH OD LETA 1961 NAPREJ

Šolsko leto 1960/61

V tem šolskem letu so učenci približno enkrat mesečno obiskovali kino predstave.

29. decembra 1960 so potekala razredna praznovanja ob novem letu, 30. decembra pa so se učenci in učitelji selili v novo šolo. Po novoletnih praznikih so učenci v šolo spet prišli 4. januarja. Zaradi pospravljanja in dokončne selitve v novo šolo ta dan ni bilo rednega pouka po urniku.

V tem šolskem letu je na pobudo učiteljice Alojzije Kovač v povezavi s Posebno šolo v Celju v sklopu Osnovne šole XIV. divizije Dobrna začel delovati oddelek za izobraževanje otrok s posebnimi potrebami.

Učiteljski kolektiv OŠ XIV. divizije Dobrna v šolskem letu 1960/61.

(Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1961/62

Do začetka tega šolskega leta (do 1. 9. 1961) je v sklopu OŠ XIV. divizije Dobrna deloval tudi oddelek posebne šole.

V jeseni 1961 je bilo v prostorih osnovne šole urejeno tudi stanovanje za učitelje.

V tem šolskem letu sta v prostorih Osnovne šole Dobrna delovala že dva razreda za otroke s posebnimi potrebami, ki pa sta bila organizacijsko in strokovno že priključena Posebni osnovni šoli Celje.

Ob koncu šolskega leta 1961/62 je šolo zapustil tedanji ravnatelj Adi Marčič.

Učenci 2. razreda z razredničarko Cilko Okrožnik pred šolo.

(Vir: Cilka Okrožnik, Dobrna)

Šolsko leto 1962/63

14. 9. 1962 je v Celje pripeljal »Vlak bratstva in enotnosti«. V Dobrno je prišlo 200 gostov – učenci OŠ XIV. divizije Dobrna so jih pričakali s cvetjem.

V tem šolskem letu je potekalo obvezno cepljenje učencev, rojenih leta 1956, 1957, 1958, 1959 in 1960, proti otroški paralizi.

1. 9. 1962 je OŠ Dobrna dobila novega ravnatelja, mladega profesorja matematike, Ivana Kapša.

5. maja 1963 je Društvo upokojencev Dobrna razvilo svoj prapor. Ob tej priložnosti so učenci šole pripravili prisrčen kulturni program.

Učenci 5. a-razreda z razredničarko Mileno Kulčar.

(Vir: Viktorija Golčer, Dobrna)

Šolsko leto 1963/64

Šolski kuhinja in jedilnica sta bili na novo opremljeni.

Ob praznovanju Dedka Mraza so učenci prejeli darilo – televizor.

V tem šolskem letu se je v Dobrni uredil problem zdravstvenega kadra. Stalno sta začela delati zdravnik in zobozdravnik, in tako so bili v tem šolskem letu prvič zdravniško pregledani vsi učenci.

Ureditev okolice šole – del zemljišča je bil urejen kot park, del pa kot šolska njiva (pri urejanju zunanjih površin so od postavitve nove šole do konca šol. leta 1963/64 učenci izvršili že 20 tisoč prostovoljnih delovnih ur).

15. decembra je v Celju potekalo občinsko tekmovanje »Spoznavaj promet«. Učenci višjih razredov so dosegli 2. mesto in za nagrado prejeli orodje za tehnični pouk, učenci nižjih razredov pa 3. mesto.

Na občinskem prvenstvu v šahu je ekipa starejših pionirjev zasedla 1. mesto.

24. 5. 1964: proslava ob dnevu mladosti v Zdraviliški dvorani v Dobrni, kjer je pionirska organizacija OŠ XIV. divizije Dobrna prejela oz. razvila svoj prapor.

*Pionirska organizacija OŠ XIV. divizije Dobrna je razvila svoj prapor.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1964/65

Število učencev se je od prejšnjega šolskega leta zelo zmanjšalo – število oddelkov je padlo s 16 na 13. Glede na manjše število oddelkov šola v tem šolskem letu ni imela pomočnika ravnatelja.

OŠ XIV. divizije Dobrna se je vključila v republiško tekmovanje v urejanju okolice šole. Ustanovljen je bil hortikulturni krožek

Učenci 7. b-razreda so pripravili igro »Pastir Peter in kralj Maliban«, ki so jo ob praznovanju novega leta 1965 zaigrali za vse učence v kinodvorani v Dobrni.

V tem šolskem letu začne poleg vseh ostalih krožkov delovati še krožek OZN.

Učenci so sodelovali pri javnih oddajah »Pokaži, kaj znaš«, »Spoznavaj svet in domovino« ter »20 let svobode«.

V tem šolskem letu so bile vse učilnice na novo prepleskane, dokončno pa je bila urejena izolacija šolske stavbe.

Na regijskem tekmovanju šolskih vrtov je bil vrt OŠ XIV. divizije Dobrna ocenjen s 345 točkami, in je dosegel 2. mesto.

Člani novoustanovljenega hortikulturnega krožka pri urejanju okolice šole. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1965/66

V času zimskih počitnic je bil organiziran smučarski tečaj.

V novembru 1965 so se kot rezultat povezave med šolo in krajevno zobozdravstveno službo pričeli sistematični zobozdravstveni pregledi učencev. Pregledani so bili vsi učenci šole na Dobrni.

17. aprila 1966 so se učenci nižje in višje stopnje udeležili občinskega šahovskega prvenstva v Celju, kjer so dosegli prvo in drugo mesto. S tem so se uvrstili tudi na medobčinsko prvenstvo, kjer so zmagali.

18. junija 1966 je bil objavljen nov, spremenjen, predmetnik za osnovno šolo.

Šolsko leto 1966/67

Na šoli so popravili dimnike in streho, zacementirali plošče za šolo, montirali nosilce za rože in uredili jedilnico. Pričela so se tudi pripravljala dela za šolsko igrišče.

18. 11. 1966 je delegacija pionirjev OŠ XIV. divizije Dobrna na občinski konferenci v Narodnem domu v Celju prvič seznanila vse prisotne z veliko željo, da bi imeli v Dobrni šolsko telovadnico.

30. 12. 1966 je Zdravilišče Dobrna za novoletno darilo poklonilo učencem šole 10 sani.

V tem šolskem letu se je pričelo tekmovanje za Kajuhovo bralno značko. Kljub težavam zaradi premajhnega števila predpisanih knjig v šolski knjižnici, se je tekmovanja (12. 6. 1966) udeležilo 40 učencev OŠ XIV. divizije Dobrna.

2. aprila 1966 je bilo v Celju občinsko tekmovanje mladih šahistov, kjer je med posamezniki Janko Lesjak iz Dobrne zasedel 2. mesto.

Šolsko leto 1967/68

Asfaltirali smo igrišče za košarko. Stroške (20.000 din) je krila občinska Zveza za telesno kulturo Celje. Turistično društvo Dobrna pa je prispevalo del sredstev za nakup kosilnice za urejanje zelenic v šolskem parku

25. 12. 1967 sta učenki Danica in Jožica Jovan sodelovali na radijski oddaji Veseli tobogan v Celju.

V tem šolskem letu je začelo izhajati šolsko literarno glasilo KRESNICE. Prva številka je izšla v okviru praznovanja dneva mladosti.

Šolski pevski zbor (pionirski) je 16. 2. 1966 na proslavi krajevnega praznika zapel pred spomenikom. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Delovno predsedstvo odredne konference pionirskega odreda OŠ XIV. divizije Dobrna, 29. 9. 1966. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Gostje, med njimi tudi pisatelj Fran Roš, ogledujejo prvo številko Kresnic. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1968/69

V tem šolskem letu se je na predmetni stopnji začel kabinetni pouk. Prej je pouk za učence posameznega razreda potekal le v eni učilnici.

Uvedene so bile brezplačne malice za učence iz socialno šibkih družin.

Zaradi slabega vremena je zakasnilo obiranje hmelja in na prošnjo Kmetijske zadruge Vojnik so na pomoč priskočili tudi učenci OŠ XIV. divizije Dobrna.

Ob spomeniku padlim borcem XIV. divizije, učenci 2. B-razreda z razrednikom Milanom Kosom. (Vir: Mateja Kos, Dobrna)

Šolsko leto 1969/70

24. maj 1970: na šolski proslavi za dan mladosti v Dobrni je bilo prisotnih tudi 20 beograjskih osnovnošolcev in 4 njihovi učitelji.

Peter Podvršnik in Danijel Sluga, učenca 5. razreda OŠ XIV. divizije Dobrna, sta se udeležila štiridnevnega potovanja po Jugoslaviji, ki ga je organizirala Občinska zveza prijateljev mladine iz Celja.

17. 4. 1970 je na šoli v Dobrni potekal občinski aktiv. Razredna učiteljica Majda Ambrož je pripravila nastop in referat iz slovenskega jezika. Prisotni so bili učitelji 2. razredov vseh šol v celjski občini.

V tem šolskem letu se je vzpostavil sistem zdravstvenega varstva učencev. V zdravstveni ambulanti v Vojniku so bili pregledani učenci 1., 3., 5. in 7. razredov.

Otroci male šole z učiteljico Majdo Ambrož. (Vir: Franc Horjak, Dobrna)

Šolsko leto 1970/71

V tem šolskem letu je zaživel pionirski kino. Filmske predstave za otroke, ki so potekale v kinodvorani v Dobrni, so bile organizirane enkrat mesečno in so bile zelo dobro obiskane.

V hišniškem stanovanju na šoli je začel delovati novoustanovljen oddelek za predšolsko vzgojo.

Za učence 7. in 8. razredov je bil uveden obvezen pouk obrambne vzgoje.

Skupina pionirjev z mentorico, Herto Rošer, na Visokem pod Paškim Kozjakom. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1971/72

S 1. septembrom 1970 je bil uveden petdnevni delovni teden.

V soboto, 27. 11. 1971, je bilo praznovanje ob 10-letnici nove šole. Ob tej priložnosti je Zdravilišče Dobrna šoli podarilo 2.000 dinarjev.

6. 2. 1972 je bil v Občini Celje izveden referendum, na katerem so se ljudje odločili za samoprispevek za šolstvo in otroško varstvo. Iz zbranih sredstev naj bi se zgradila tudi telovadnica pri osnovni šoli v Dobrni.

V tem šolskem letu so bili vsi učenci cepljeni proti črnim kozam, na šoli pa se je pojavil hepatitis, zato so bili poostreni higienski ukrepi.

Člani folklorne skupine med nastopom na zaključni akademiji.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1972/73

Uvedena je bila mala šola (priprava na osnovno šolo), ki je trajala od 19. februarja 1973 do 21. 6. 1973, trikrat tedensko po tri ure. Skupini sta vodili učiteljici Vera Rožanc in Majda Ambrož.

Ustanovljeno je bilo šolsko športno društvo, ki ga je vodil učitelj Jože Sluga.

V šolski kuhinji so začeli pripravljati tudi kosila.

V tem šolskem letu je šola kupila dve zračni puški, grafskop, zvočno tablo in diaprojektor.

Izvedena je bila zbiralna akcija za pomoč Vietnamu.

Ustanovni sestanek Šolskega športnega društva OŠ XIV. divizije Dobrna; na fotografiji od leve proti desni: Mojca SENČAR, Duško KOS, Sonja PAN (delovno predsedstvo) ter mentor, Jože SLUGA.
(Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1973/74

16. 2. 1974 je bil položen temeljni kamen za gradnjo telovadnice ter podpisana pogodba z gradbenim podjetjem Ingrad.

V tem šolskem letu je bila šolska kuhinja prvič obnovljena. Kupljena je bila tudi termoakumulacijska peč za predšolski oddelek.

Na predlog celjske organizacijske enote zavoda za šolstvo SRS je OŠ XIV. divizije Dobrna sprejela sklep, da se bo oddelek za predšolsko vzgojo priključil k Vzgojnovarstvenemu zavodu Tončke Čečeve v Celju.

Prvič je bil organiziran tečaj prve pomoči, ki se ga je udeležilo 20 učencev.

Učenci in učitelji šole prisostvujejo polaganju temeljnega kamna za šolsko telovadnico, 16. 2. 1974. Temeljni kamen polaga učenec OŠ XIV. divizije Dobrna, Duško Kos. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1974/75

15. 2. 1975 je bila otvoritev šolske telovadnice ter njen slovesen prevzem.

4. aprila 1975 je prispela v Dobrno zvezna Titova štafeta, pri čemer so učenci OŠ XIV. divizije Dobrna aktivno sodelovali.

V začetku junija 1975 je v okviru Mednarodnega mladinskega pevskega festivala Celje, na katerem so sodelovali tudi pevci OŠ XIV. divizije Dobrna, v Dobrni nastopil češkoslovaški mladinski pevski zbor iz Brna.

Junija 1975 je bila ustanovljena šolska pionirska hranilnica. Pokroviteljica, Ljubljanska banka, je ob tej priložnosti darovala 250 dinarjev.

*Učenci in učitelji na pohodu na Paški Kozjak, maj 1975.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1975/76

V tem šolskem letu je bil opremljen kabinet za fiziko, preple-skanih je bilo nekaj učilnic ter asfaltirano rokometno igrišče.

S 1. septembrom 1975 so bile uvedene opisne ocene (zelo uspešno, uspešno, manj uspešno) pri glasbeni, športni, likovni in tehnični vzgoji.

Bralno značko je osvojilo 160 učencev. Podelitve Kajuhove bralne značke se je udeležil pisatelj Dane Debič.

Izvedena je bila zbiralna akcija odpadnega papirja in stekla. Iz izkupička so učenci kupili in napolnili šolsko torbico, namenjeno vrstniku v Vietnamu.

Najuspešnejši dobrnski udeleženci pionirske atletske olimpijade (3. junij 1976 v Celju); od leve proti desni: Mojca Seničar (zlata medalja v metu krogle), Jaro Tašler (zlata medalja v skoku v daljino), Zdenka Habe (srebrna medalja v skoku v višino). (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1976/77

Spomladi 1977 so učenci šole skupaj z ostalimi krajani sodelovali na delovni akciji. Pomagali so pri zaključnih delih na cesti v Vrbo.

V začetku šolskega leta je bila na šoli organizirana taborniška dejavnost, ki je pritegnila veliko učencev.

OŠ XIV. divizije Dobrna je prejela priznanje Republiškega odbora Jugoslovanskih pionirskih iger za uspešno in ustvarjalno sodelovanje.

Na tekmovanju iz Vesele šole je sodelovalo 129 učencev.

Ob 85. rojstnem dnevu Josipa Broza Tita je tudi v Dobrni potekala parada mladosti. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1977/78

V začetku šolskega leta je bil polakiran parket v telovadnici.

Februarja 1978 je v počastitev krajevnega praznika izšla tematska izdaja šolskega glasila Kresnice na temo narodnoosvobodilnega boja.

V počastitev krajevnega praznika je bilo na Dobrni organizirano strelsko tekmovanje, na katerem so v močni konkurenci odraslih presenetljivo zmagali učenci osnovne šole, in s tem osvojili prehodni pokal.

Skupščina Občine Celje je učiteljici Majdi Ambrož podelila priznanje za dolgoletno in uspešno delo.

Najboljši športniki na šoli v šolskem letu 1977/78. Od leve proti desni stojijo: Erika Špegel, Janez Sedovnik, Ivica Farkaš, Bernarda Felicijan, Nada Trnovšek, Silva Rednak, Gorazd Okrožnik, Mateja Kos, Olga Podpečan, Slavko Pinter in Marjan Voršnik. (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1978/79

V začetku šolskega leta je začel z delom pletiljski krožek, ki ga je vodila učiteljica Milena Jančič.

26. 3. 1979 je bil v Dobrni sprejem zvezne Titove štafete, kjer so aktivno sodelovali vsi učenci OŠ XIV. divizije Dobrna.

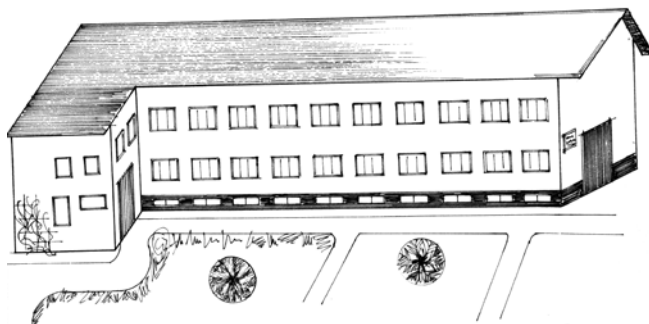
Šola je podpisala soglasje o odstopu dela šolskega zemljišča za gradnjo zdravstvenega doma in vrtca.

Ker se na razpis za ravnatelja šole ni javil nihče, je bilo imenovano začasno kolektivno vodstvo šole, ki so ga sestavljali učitelji: Hela Strmčnik, Majda Ambrož in Franc Horjak.

Na občinskem prvenstvu v krosu so učenci OŠ XIV. divizije Dobrna dosegli izjemen uspeh: vse štiri sodelujoče ekipe (mlajše pionirke, mlajši pionirji, starejše pionirke, starejši pionirji) so zasedli 1. mesto.

KRESNICE

GLASILO UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE XIV. DIVIZIJE DOBRNA

LETO: XII

ŠTEV. 1

DOBRNA, III. 1979

Naslovna stran Kresnic, glasila učencev OŠ XIV. divizije Dobrna, marec 1979, št. 1 (avtor: Peter Rošer). (Vir: Herta Rošer, Dobrna)

Šolsko leto 1979/80

24. 9. 1979 je začel šolski kombi voziti v šolo učence iz Strmca nad Dobrno, Brdc in Paroža.

Ustanovljeno je bilo šolsko kulturno-umetniško društvo.

Učenci so v okviru akcije »Hortikultura 1980« skrbeli za urejen videz šole in okolice – izvedli so več čistilnih akcij ter sodelovali pri dosaditvi šolskega parka z novimi grmovnicami.

Marca 1980 je bilo organizirano občinsko in republiško tekmovanje pionirjev in mladincev iz poznavanja organiziranosti splošnega ljudskega odpora. Ekipa učencev iz OŠ XIV. divizije Dobrna je dosegla 1. mesto, in se tako udeležila tekmovanja na Sutjeski v Bosni in Hercegovini.

Udeleženci jugoslovanskega prvenstva v poznavanju SLO v Tjentištu na Sutjeski – ekipa Slovenije, ki so jo sestavljali učenci OŠ Dobrna in OŠ Čepovan. (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1980/81

V septembru je bila v prostorih šole svečana otvoritev otroške zobne ambulante.

Literarni krožek je pod vodstvom dijakinje pedagoške gimnazije pripravil igrico »Kraljevi medeni kolački«.

Na šoli je bil tudi oddelek male šole. Vpisanih je bilo 41 otrok.

Učenci so od 12. 6. do 14. 6. 1981 sodelovali na zvezni slikarski koloniji »Ivan Grohar« v Škofji Loki.

Na tekmovanje Vesele šole je bilo prijavljenih 136 učencev. Po prvem tekmovanju se je 42 učencev uvrstilo na tekmovanje za šolske prvake.

Gostje na proslavi 20-letnice dela v novi šoli. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1981/82

Svečano smo proslavili 20. obletnico šole.

ZSMS in PO na šoli sta ob pomoči koordinacijskega odbora za razvijanje tradicij NOB na spodnjem hodniku postavili stalno razstavo o pohodu XIV. divizije.

Zvezna štafeta mladosti je prispela na Dobrno 25. 4. 1982. Sprejem je bil pred novim Hotelom Dobrna.

Del travniške površine pri šoli je bil spremenjen v spominski park. Učenci so zasadili 88 dreves za tovariša Tita.

V tem šolskem letu je bila ustanovljena skupnost učencev.

V aprilu je bila splošna očiščevalna akcija. Učenci so očistili okolico šole.

V tekmovanju mladih celjske regije v znanju in veščinah SLO in DS je ekipa naše šole dosegla 1. mesto ter prejela pokal in priznanje.

Ob proslavi 20. obletnice šole – izzvenela je pesem gostom v pozdrav. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1982/83

V okviru pionirske in mladinske organizacije so skozi vse leto potekale različne delovne akcije. Učenci so zbrali 5465 kg odpadnega papirja. 29. 3. 1983 pa je bila posebej zbiralna akcija papirja za pomoč Palestincem.

Mladi novinarji so spremljali dogodke v kraju in šoli ter pisali razne sestavke v TV 15, Pionirski list in Novi tednik.

Vsak petek nas je razveselil avizo »Sreča na vrvici«, ki se je oglasil v tem šolskem letu kar 39-krat. Šolski radio je v svoje oddaje vključeval aktualne dogodke šole in kraja.

Člani likovnega krožka so v aprilu, mesecu kurirčkove pošte, slikali na asfalt. Sodelovali so na razstavi grafik v Kostanjevici.

*Ob dnevu JLA je osnovna organizacija zveze socialistične mladine na šoli organizirala razstavo orožja in razgovor z vojaki.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1983/84

S tem šolskim letom so bili uvedeni kulturni dnevi. V okviru enega od njih so se učenci od 5. do 8. razreda pogovarjali z mladinskim ilustratorjem Matjažem Schmidtom.

19. 7. 1984 je bila slovesna otvoritev zdravstvene postaje in otroškega vrtca v Dobrni.

Vajo NNNP smo izvedli na šoli 28. 10. 1983. Sirena je naznala naravno nesrečo (potres s požarom).

Prometna vzgoja je bila del dejavnosti v programu naše šole. V okviru tega je deloval prometni krožek, pionirska prometna šola, tekmovanje za prometno značko in tekmovanje – Kaj veš o prometu?. V maju je bila akcija »Varni na kolo«. Prometno značko je osvojilo 105 učencev.

Člani likovnega krožka so se udeležili slikarske kolonije »EX-TEMPORE« Dobrna, »BOHOR ŽARI« v Šentjurju, slikarske kolonije »MOTIV CELJA« v Pionirskem domu. Slike so bile razstavljene v Muzeju revolucije.

Gasilec, g. Pohajač, demonstrira učencem, kako je treba ravnati, kadar zagori plin. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1984/85

Šola je pridobila dva dodatna prostora. Uredili smo samostojno učilnico za OPB in prostor za dejavnost šolske hranilnice in pionirske organizacije.

Pomembna svečanost je bila sprejem kurirčkove torbice 8. 3. 1985. Naši pionirji so jo sprejeli od pionirjev iz Občine Titovo Velenje. Člani kulturnega društva so pripravili prisrčen kulturni program, pri zaščiti mesta sprejema na Razgorcah je sodelovala enota vojakov, torbico so oddali pionirjem OŠ Socka.

Od občinske raziskovalne skupnosti je dobila šola računalnik, s tem pa pridobila tudi zunanjega sodelavca za računalniški krožek.

Šolska knjižnica je pridobila večji prostor. Novost je bil bralni kotiček v knjižnici. Zanimanje za branje je naraščalo. Najboljše je bil 3. b razred s 17,6 prebranih knjig na učenca.

Na novo je začel delovati tehniški krožek. Največ izdelkov je bilo iz kartona in papirja, nekaj tudi iz lesa. Učenci so spoznali statve in delo z njimi.

Na občinskem tekmovanju za osnovne in srednje šole v orientaciji in veščinah SLO in civilne zaščite je ekipa OŠ Dobrna osvojila 1. mesto. Od leve proti desni čepijo: Darko Brusl, Tomaž Drev, Marko Videnšek; stojijo: Ivica Smrečnik, Zdenka Čerenak in Marija Pohajač. (Vir: Jože Sluga, Dobrna)

Šolsko leto 1985/86

Na šoli je 18. 1. 1986 gostoval gledališki igralec Dare Ulaga v vlogi Krjavlja.

Člani ritmične skupine MEHURČKI so v maju nastopili na srečanju plesnih skupin v Pionirskem domu v Celju.

V likovnem krožku na predmetni stopnji so največ delali z glino. Pripravili so samostojno razstavo v Pionirskem domu, kjer so predstavili delo šole na področju kiparstva.

Mladi člani Rdečega križa so pridno sodelovali pri humanitarnih akcijah (krvodajalska akcija, kulturni program za najstarejše, izdelovanje novoletnih voščilnic, pomoč pri zbiranju oblačil, zbiranje prispevkov ob tednu RK, urejanje panoja RK).

Člana likovnega krožka ustvarjata pod mentorstvom učitelja Dušana Žgajnerja v okviru likovne kolonije »Motivi Celja«. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1986/87

27. novembra so bili prvošolci svečano sprejeti v pionirsko organizacijo. Starši so v celoti pripravili pogostitev, predstavniki KS so pozdravili najmlajše, le-ti pa so ob tej priložnosti pripravili samostojno razstavo likovnih izdelkov in zvezkov.

Za prevoz učencev smo kupili nov kombi, glasbena učilnica pa je dobila novo opremo.

Učenci so bili uspešni pri zbiranju starega papirja – zbrali so ga kar 5 ton, sredstva pa so bila namenjena za zimsko in letno šolo v naravi.

V tem šolskem letu je bilo šolsko športno društvo zelo uspešno: strelci so postali občinski prvaki, košarkarji so na na zahtevni tekmi v Celju osvojili 2. mesto, tekmovalci v krosu pa 3. mesto.

Prvošolci so osvojili skupinsko republiško priznanje za čiste zobe.

Za dan mladosti so učenci pripravili boljši sejem.

Ustanovljen je bil dopisniški krožek in ponovno klub OZN.

*Cicibani čakajo na sprejem v pionirsko organizacijo.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1987/88

25. oktobra je bilo na Dobrni organizirano srečanje internirancev iz Dachaua in naši učenci so pripravili kulturni program.

16. aprila je Peter Kuzman na občinskem tekmovanju matematikov osvojil srebrno Vegovo priznanje.

Mladinski pevki zbor se je kot debitantski zbor na občinski in republiški reviji uvrstil prav proti vrhu.

Pri modelarskem krožku je Dominik Artank s svojim modelom avtomobila Jugo dosegel 2. mesto na občinskem tekmovanju, na regijskem pa 1. mesto, in se tako uvrstil na republiško tekmovanje.

Čebelarški krožek se je prvič udeležil republiškega tekmovanja mladih čebelarjev.

Opremljen je bil prostor za čitalni kotiček.

Prvič smo organizirali poletno šolo v naravi za učence 4. razreda, skupaj z OŠ Frankolovo in POŠ Strmec (Nova Cerkev), v Baški na otoku Krku.

*Učenci 8. a-razreda z razredničarko Olgo Kovač.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1988/89

Organiziranih je bilo 7 ekskurzij, večinoma v okviru naravoslovnih in kulturnih dni.

Na šoli je bil na novo ustanovljen dramski krožek.

V okviru turistične dejavnosti, s katero bi tudi šola doprinesla k turističnemu razvoju kraja, so bile ustanovljene zelene straže.

V marcu je šolo obiskala novinarka Radia Ljubljana in posnela oddajo o integriranem pouku.

Pionirji so v tednu otroka sodelovali pri okrogli mizi v Celju. Trije so se udeležili osrednje proslave kurirčkove pošte v Kompolah. Izvedli so tudi intervju z dijaki pedagoške gimnazije iz Trsta.

Med počitnicami je potekal oblikovalni krožek, kjer so učenci barvali okrasne krožnike, vaze, ogrlice in broške. Izdelke so predstavili v Ljubljani.

Dramatizacijo Martina Krpana so pripravili učenci v okviru dodatnega pouka za nemški jezik. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1989/90

28. decembra je bil izveden novoletni koncert za nemške turiste, na katerem so nastopili vokalna skupina, harmonikarji, instrumentalna in ritmična skupina OŠ XIV. divizije Dobrna.

11. junija je na šoli gostovalo marionetno gledališče iz Prage.

Učenci – likovniki – so bili uspešni na razstavi v Zavarovalni skupnosti Triglav v Ljubljani.

Naši mladi literati so že tretje leto uspešno sodelovali na Roševih dnevih v Celju.

Kolesarski izpit je uspešno opravilo 21 učencev, dobro je potekalo sodelovanje s Svetom za preventivo in vzgojo v cestnem prometu, prometno milico in AMD Šlander.

Leto 1990 je bilo leto številnih sprememb, ki so napovedovale drugačne razmere v naši republici.

Mladinski pevski zbor pod vodstvom zborovodkinje Milice Hrovatič se je poleg občinske revije v Celju udeležil tudi republiške revije otroških in mladinskih pevskih zborov v Zagorju. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1990/91

V šolskem letu 1990/91 so bili v gospodinjstvi, likovni, tehnični in ročnodelski krožek na osnovni šoli v Dobrni poleg učencev vključeni tudi gojenci Zavoda za delovno usposabljanje Miha Pintar iz Dobrne.

Na šoli smo odprli 3 oddelke Glasbene šole Slovenske Konjice (sintetizator, klavir, kitara). Glasbena šola Celje pa je bila s pokom harmonike na šoli prisotna že peto Šolsko leto.

V okviru mednarodne izmenjave učiteljev je na Osnovno šolo Dobrna prišel na nekajdnevni delovni obisk g. Niederöst, učitelj iz Švice.

8. februarja 1991 je bil celostni kulturni dan, ki so ga ob 100. obletnici rojstva Franceta Bevka vsi učenci od 1. do 8. razreda namenili aktivnemu in ustvarjalnemu spoznavanju njegovih del.

V decembru 1990 je šola prvokrat organizirala Božični sejem. Potekal je na ploščadi pred Zdraviliščem Dobrna, na njem pa sta otroke skupaj zabavala Božiček in Dedek Mraz.

Za učence 5. razreda je bila prvič organizirana projektna ek-skurzija v Pomurje.

Šolsko leto 1991/92

S 1. 10. 1991 se je OŠ XIV. divizije Dobrna po sklepu Skupščine Občine Celje preimenovala v Javni vzgojno-izobraževalni zavod OŠ Dobrna ter se izločila iz zavoda Združenih osnovnih šol Celje, kamor je spadala do tega časa.

V šolskem letu 1991/92 je OŠ Dobrna v sodelovanju z Oddelkom za šolsko pedagogiko Filozofske fakultete v Ljubljani ter z Zavodom za šolstvo iz Celja pričela z uvajanjem lastnega modela fleksibilne diferenciacije pri pouku slovenščine, matematike in angleščine v 6., 7. in 8. razredu.

V šolskem letu 1991/92 je bilo uvedeno zunanje preverjanje znanja za učence 8. razredov, in sicer iz slovenskega jezika, matematike ter iz tretjega predmeta po izbiri posameznega učenca.

Učenci 2. razreda so se v okviru projekta »Spoznavajmo promet« prvokrat peljali tudi z letalom – velenjsko letališče, panoramski polet.

Ob zaključku šolskega leta so učenci pod kostanji pri gostišču Triglav prvič organizirali boljši sejem.

28. novembra 1990 je bila prva generacija prvošolcev na OŠ XIV. divizije Dobrna sprejeta v skupnost učencev. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Boljši sejem – ponudbe je bilo več kot kupcev. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1992/93

V tem šolskem letu so bila uvedena tri ocenjevalna obdobja.

Na novo je bila prekrita streha na šolski zgradbi ter asfaltirano šolsko dvorišče.

Potekal celosten projekt šole »Turizem skozi šolska vrata«, ki je zaradi ustvarjalnosti in vsebinske pestrosti pritegnil širšo pozornost.

Učenka Janja Vogrin je pripravila samostojno likovno razstavo v Hotelu Dobrna.

Učenca Matija Kroflič in Sandi Cvikel sta na občinskem tekmovanju mladih tehnikov dosegla prvo mesto ter se uvrstila na državno prvenstvo v Mariboru, kjer sta bila tretja.

Pod mentorstvom učiteljice slovenščine, gospe Irene Pak, je pričel z delom šolski radio.

Ob zaključku projekta Pomurje za petošolce je prišel v Dobrno Vlado Kreslin in imel koncert za vse učence osnovne šole.

V juniju so učenci 5. razreda prvič odšli na tridnevno projektno ekscurzijo na Kras in Slovensko primorje.

Učenci 8. a in 8. b-razreda ob zaključku šolskega leta 1992/93 z učitelji predmetne stopnje. (Vir: Franc Horjak, Dobrna)

Šolsko leto 1993/94

V začetku šolskega leta (v zadnjem tednu avgusta 1993) so učenci 4. razreda prvokrat odšli v Alpsko šolo v naravi.

V tem šolskem letu smo začeli s projektom Koroška – Voranc. V njegovem okviru so učenci osmega razreda v oktobru 1993 prvič odšli na tridnevno ekscurzijo.

24. 3. 1994 je bilo v Dobrni prvo srečanje osnovnih šol zdraviliških krajev Slovenije. Srečanje sta organizirali Osnovna šola Dobrna in Turistična zveza Slovenije v sodelovanju z Zavodom republike Slovenije za šolstvo in šport.

27. 5. 1994 je Zveza prijateljev mladine Celje organizirala v Dobrni državno srečanje mladih raziskovalcev – zgodovinarjev. Naši učenci so zelo uspešno predstavili raziskovalno nalogo »Razvoj turizma v domačem kraju«.

1. junija 1994 je Občina Celje Osnovni šoli Dobrna podarila nov kombi za prevoz učencev.

V okviru praznovanja občinskega praznika, čigar datum je bil v letu 1994 spremenjen oz. prestavljen s 16. februarja na 15. junij, so učenci OŠ Dobrna 17. junija 1994 organizirali prvi večer pesmi in glasbe v jami Bierkeller.

Med 18. julijem in 1. avgustom 1994 je v italijanskem mestu Bergamo potekal mednarodni poletni tabor, ki se ga je udeležilo tudi 10 učencev iz OŠ Dobrna z učiteljico Vikico Golčer.

Prva generacija učencev v Alpski šoli v naravi, avgust 1993, Sedmera jezera. (Vir: Bojan Vrečer, Dobrna)

Šolsko leto 1994/1995

Osmošolci so predstavili projekt Koroška staršem ob zaključku trimestra. Šolo so obiskali Šentanelski pavri in g. Mitja Šipek, ki se je predstavil z monodramo Svetneči Gašper. Učenci so prisotnim ponudili koroške jedi.

Izvedena so bila razna obnovitvena dela: ureditev učilnice za prvi razred, beljenje, zamenjava plošč na ploščadi pred likovno učilnico, obnova tal v oblačilnici, tehnični in likovni učilnici, ureditev zunanje osvetlitve in avtomatičnega zvonca, oprema za pouk gospodinjstva, učila za učilnico fizike in kemije, dodatni računalniki.

Na novo sta bila ustanovljena planinski in astronomski krožek.

Klavdija Felicijan iz 8. a je osvojila srebrno priznanje iz nemškega jezika.

Poletna šola v Fiesi: Seveda, v vodi je najlepše! (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1995/1996

Praznovali smo 35. obletnico vselitve v novo šolo. 22. februarja so učenci pripravili slavje v počastitev 35. obletnice svoje šole. Sodelovali so pevci otroškega in mladinskega pevskega zbora šole, šolska folklorna skupina in instrumentalni sestav frulic. Ob tej priložnosti je izšel tudi Zbornik OŠ Dobrna.

V okviru projekta Mladi za humano mesto sta učenki Alja Tihle in Eva Jakob izdali knjižico pesmi, staršem je predavala diplomirana sociologinja Antonija Marinček, istočasno pa je učenka Alenka Pohajač pripravila samostojno likovno razstavo.

Raziskovalna naloga Vas Polže – kulturno-umetnostni spomenik (mentorica Lea Sreš) je bila ocenjena z najvišjim možnim številom točk (100).

Slovenski časopis Čebljanča je objavil 4 prispevke naših učencev: Izlet na Lindeški grad (Daša Kos, 2. a), Pravljичna dežela (Špela Žužek, 2. b), Črna in rjava kuhinja (Helena Klinc, 3. b) in pesmico Čokolada (Blaž Švab, 4. a).

Naziv Inovativni učitelje leta je prejela učiteljica naše šole, Irena Delčnjak Smrečnik.

22. decembra 1995 je šola organizirala v jami Bierkeller praznični koncert ter žive jaslice. Na fotografiji pevci MPZ z zborovodjo Evgenom Oparenovičem ter gostjo Brigito Petre. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 1996/97

20. 12. 1996 so učenci pod vodstvom Cilke Okrožnik pripravili lutkovno igrico Pevsko tekmovanje zajcev, ki so jo predstavili staršem in otrokom v vrtcu ter mali šoli, z njo pa so tudi gostovali na Frankolovem.

Izvajal se je projekt Gledališče na obisku, kjer so sodelovale vse oddelčne skupnosti, pa tudi drugi zunanji sodelavci (Slovensko narodno gledališče Celje, SNG Maribor, plesna skupina Igen iz Celja).

Na Dnevih slovenskega izobraževanja v Cankarjevem domu v Ljubljani se je šola predstavila s prikazom računalniškega programa za pouk slovenskega jezika v osnovni šoli.

V okviru tekmovanja turističnih podmladkov Turizmu pomaga lastna glava so učenci pod mentorstvom ge. Lee Sreš na državnem tekmovanju v Kostanjevici na Krki osvojili zlato priznanje za predstavitev Samčevega oz. Sorževega mlina.

Na tekmovanjih iz znanja je bilo doseženih 27 bronastih, 8 srebrnih in 1 zlato priznanje.

*Predstavitve raziskovalne naloge Soržev mlin, Polže v Občini Vojnik.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

Šolsko leto 1997/98

V tem šolskem letu se je kurilna sezona pričela s prenovljeno plinsko kurilnico.

Izvajal se je projekt Pridite k nam na počitnice. Na osnovi letega je nastalo 9 raziskovalnih nalog. Nalogi Folklorna skupina Dobrna ter Klimatske razmere Dobrne sta bili vključeni v javno predstavitev v Zdravilišču Dobrna.

Na regijskem tekmovanju iz znanja geografije so učenci OŠ Dobrna dosegli 1. mesto.

Na tekmovanjih iz znanja je bilo doseženih 52 bronastih in 20 srebrnih priznanj.

Alpska šola v naravi je bila kot republiški inovacijski projekt prvič predstavljena na Dnevih slovenskega izobraževanja v Cankarjevem domu v Ljubljani

Turistični podmladek OŠ XIV. divizije Dobrna je na sejmu Alpe-Jadran v Ljubljani sodeloval z dramatizirano predstavitevijo raziskovalne naloge Vile v Dobrni.

Predstavitve projekta Alpska šola v naravi na Dnevih slovenskega izobraževanja v Cankarjevem domu v Ljubljani (Vir: Alenka Ž. Pešak, Ptuj)

Šolsko leto 1998/1999

11. 11. 1998 so na šoli gostovali lutkarji s Češke. Učencem od 1. do 8. razreda so predstavili različne lutke.

Učenci 1. in 2. razreda so bili vključeni v bralni projekt Bere-mo z medvedkom.

21. 12. 1998 je bil na šoli izveden prednovoletni koncert pevca Vi-lija Resnika.

Spomladi leta 1999 je OŠ Dobrna sodelovala na Dnevih slovenskega izobraževanja v Ljubljani, kjer sta bila predstavljena projekta Alpska šola v naravi ter projekt Hodil po zemlji sem naši.

Na slovenskem sejmu Vse za otroka v Celju sta bila predsta-vljena projekt OŠ Dobrna »Z roko v roki, timsko delo vzgoji-teljice in učiteljice« ter »Hodil po zemlji sem naši«.

Šolsko leto 1999/2000

30. 3. 2000 je šola organizirala dan odprtih vrat. Na ta dan smo staršem predstavili šolski projekt »Družina«.

18. 4. 2000 se je naša folklorna skupina, pod vodstvom Albine Gril, udeležila srečanja otroških folklornih skupin.

Projekt Posočje – soška fronta je bil v tem letu prvič sprejet med republiške inovacijske projekte. Predstavljen je bil tudi na Festivalu vzgoje in izobraževanja v Ljubljani.

V tem letu se je osnovni šoli pridružil vrtec. Prej je bil pod okriljem vrtca Mavrica Vojnik. Dobili smo nov naziv Javno vzgojni-izobraževalni zavod Osnovna šola Dobrna.

Prvič je bilo organizirano letovanje za otroke Vrtca Dobrna.

Šolsko leto 2000/2001

7. 12. 2000 je potekala predstavitev šolskega projekta ob 200. obletnici rojstva dr. Franceta Prešerna.

Na Festivalu vzgoje in izobraževanja (10.–13. 4. 2001), ki je bil letos organiziran v okviru sejma Vse za otroka v Celju, je naša šola predstavljala inovacijski projekt Posočje – Soška fronta in sodelovala pri razstavi šolskih glasil.

14. 6. 2001 smo praznovali 40. obletnico šole.

16. 6. 2001 je bila otvoritev prenovljenega šolskega rokometnega igrišča. Dogodku sta prisostvovala tudi Aleš Pajovič ro-kometaš celjskega rokometnega kluba in državni rokometni reprezentant, ter trener CPL, Slavko Ivezič.

V juniju 2001 je v Baško na otoku Krku odšla v poletno šolo v naravi 1. generacija učencev 2. razreda. V istem terminu so letovali tudi otroci vrtca Dobrna, zdravstveno in socialno ogroženi otroci iz OŠ Dobrna ter samoplačniki.

Pri Ribniškem jezeru – dvodnevni pohod od Lovrenških jezer preko Ribniške kočice na Kope, 4. razred, 1998/99. (Vir: Alenka Ž. Pešak)

Člani novinarskega krožka so v Hotelu Vita obiskali našega svetovno znanega alpinista, Tomaža Humarja, in z njim opravili intervju. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

21. 4. in 22. 4. 2001 je na Ptujju potekalo državno prvenstvo mažoret Slovenije. Mažoretke OŠ Dobrna so v skupini C-TEAM JUNIOR osvojile prvo mesto in postale državne prvakinja. Nastopale so Tamara Oprčkal, Valentina Dobovičnik, Jasna Cehner, Brigita Rebernik, Ana Sluga, Sanja Javornik, Tjaša Pinter, Sara Pihler in Lara Smrečnik. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2001/2002

21. 12. 2001 je šolo obiskala glasbena skupina Čuki. Koncert je bil darilo Občine Dobrna za zaključek leta.

23. 1. 2002 je v Zdraviliški dvorani potekala prireditev ob zaključku republiškega projekta Hallo Europa, kjer je sodelovalo 9 šol iz vse Slovenije. Naša šola je predstavila nalogo z naslovom »Evropske države, članice Evropske unije na razglednicah« (mentorica – učiteljica nemškega jezika, Tatjana Krajnc Barič).

22. 4. 2002 je naša dramska skupina, pod vodstvom Irene Pak, sodelovala z otroško detektivsko komedijo »Pozor, črna marela« na medobčinskem srečanju otroških gledaliških skupin.

28. 5. 2002 so učenci na občinski ravni osvojili 1. mesto za raziskovalno nalogo z naslovom Dediščina mojstrov in obrtnikov Dobrna. Mentorica je bila Lea Sreš.

Učenci 1. razreda z razredničarko Vikico Golčer so sodelovali v projektu Beremo z medvedkom, ki je v tem šolskem letu potekal že četrtrič zaporedoma. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2002/2003

Obležena je bila 10. obletnica Alpske šole v naravi.

11. 12. 2002 je potekala otvoritev obnovljenega vrtca.

15. 1. 2003 so na pobudo Občine Dobrna učenci v zdraviliškem parku postavljali razredne snežake.

16. 5. 2003 je potekal koncert OŠ Dobrna z gostujočim mladinskim pevskim zborom iz Szegeda na Madžarskem.

30. 5. 2003 smo japonske državljane, ki so bili v Hotelu Vita, sprejeli s kratkim kulturnim programom, jih popeljali po šoli in jim v spomin podarili darilca, izdelana pri likovnem pouku.

V tem šolskem letu smo ustanovili tim za ureditev šole. Okna naše šole smo okrasili s koriti rož, uredili grede pred šolo in ob pomoči srednje vrtnarske šole iz Medloga pri Celju uredili park.

Otvoritev obnovljenih prostorov Vrtca Dobrna. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2003/2004

Pričeli smo z izvajanjem programa devetletne osnovne šole – v 1. in 7. razredu.

V mesecu oktobru smo sodelovali z grafičnimi izdelki na 11. grafičnem bienalu v Žalcu.

6. 11. 2003 smo imeli inšpekcijski pregled (ministrstvo za šolstvo in šport) šolske dokumentacije.

V okviru kulturnega dne Jelkovanje nas je obiskala znana slovenska pevka Nuša Derenda.

Med 3. in 5. junijem 2004 je naš mladinski pevski zbor gostoval na Madžarskem.

Učenci 8. razreda pred Kettejevimi vodnjakom v Novem mestu na štiridnevni projektni ekskurziji Dolenjska z Belo krajino in Kočevsko. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2004/2005

Na računalniškem področju smo to leto pridobili elektronske naslove za vsa delovna mesta.

23. 12. 2004 nas je na Jelkovanju obiskala znana slovenska pevka Damjana Golavšek.

Ob svetovnem dnevu Zemlje, 22. 4. 2005, smo v šolskem parku posadili lipo.

14. 5. 2005 je za dva dni na šolo prišel madžarski pevski zbor iz Szegeda. Izpeljan je bil tudi skupni koncert.

Učenci 5. razreda so v okviru projektne ekskurzije Pomurje že drugo leto zapored obiskali romsko naselje Kamenci in spoznavali kulturo Romov.

V maju 2005 je bil za sedmošolce prvič organiziran in izveden naravoslovno-družboslovni tabor na morju, v Piranu.

Učenci 5. razreda pred smučarskim tekmovanjem v zimski šoli v naravi, Lukov dom na Kopah. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2005/2006

1. 12. 2006 so šolo obiskali slovenski zamejci iz Železne Kaple iz Avstrije, ki so predstavili otroški kabaret Svet je kakor ringaraja.

5. 5. 2006 je potekala podelitev bralne značke z gostjo, pisateljico Janjo Vidmar.

4. 6. 2006 je bilo učenki Anji Kralj podeljeno državno priznanje iz Vesele šole.

V tem šolskem letu so učenci Osnovne šole Dobrna že drugo leto zapored postavili razstavo v avli bolnišnične poliklinike Splošne bolnišnice Celje.

5. aprila 2006 je na šoli potekal tehniški dan na temo »les« za učence od 7. do 9. razreda. Organiziranih je bilo 10 različnih delavnic.

15. maja 2006 so učenci 3. razreda devetletke izvedli tehniški dan »Astronomsko jutro«. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2006/2007

18. 11. 2006 je učenec OŠ Dobrna, Peter Lampret, postal državni prvak v gimnastiki.

Šola se je vključila v izobraževanje Mreža učečih se šol.

17. 12. 2006 je otroški pevski zbor sodeloval na koncertu skupaj z glasbeno skupino Modrijani.

Učenci razredne stopnje so 22. 3. 2007 pripravili praznovanje materinskega dne v sodelovanju s plesno šolo.

V mesecu maju je kar 8 učencev naše šole dobilo bronasto priznanje za likovno ustvarjanje na otvoritvi likovne razstave Likovni svet otrok v Šoštanjju.

17. 4. 2007 je bila državna prvakinja iz Vesele šole Iza Smrečnik, vodja interesne dejavnosti je bila Olga Vaukner.

Učenci 7. razreda, udeleženci naravoslovnega tabora v Piranu. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolsko leto 2007/2008

6. 9. 2007 je bila 15. obletnica AŠN. Prireditelj je bila na Vogarju. V okviru obletnice je bila 12. novembra 2007 v Hotelu Vita v Dobrni otvoritev fotografske razstave avtorja Jožeta Miheliča, dolgoletnega zunanjšega sodelavca Alpske šole v naravi, o lepotah Julijskih Alp.

19. 9. 2007 je bila v šoli zelo huda poplava. Pouk je bil odpovedan. Škoda je znašala 25.525 EUR. Uničeni so bili spodnji, kletni prostori – jedilnica, kuhinja, likovna učilnica ter učilnica za tehnično vzgojo.

V tem letu je zaradi nove zakonodaje začel nastajati vzgojni načrt naše šole.

1. 1. 2008 je stopila na delovno mesto ravnateljice šole ga. Darinka Stagoj.

19. 3. 2008 je bila postavitve turistične stojnice v okviru projekta Turizmu pomaga lastna glava, ki ga je prirejela Turistična zveza Slovenije. Vodja projekta je bila ga. Sonja Špegel. Za pripravljeno turistično stojnico in nalogo smo osvojili srebrno priznanje.

17. 4. 2008 smo na zgornjem hodniku šole odprli stalno razstavo o XIV. diviziji.

28. 5. 2008 je v Cankarjevem domu v Ljubljani naš učenec, Timotej Strahovnik Šibanc, prejel priznanje državnega prvaka iz tekmovanja za Veselo šolo.

Šolsko leto 2008/2009

16. 9. 2008 je bil položen temeljni kamen za prenovo in dograditev OŠ Dobrna. Leto je zaznamovala gradnja novega prizidka in obnova obstoječe stavbe.

Na razredni stopnji se je začel projekt slovenske policije »Pasavček«.

Na podelitvi za bralno značko, ki je bila 5. 5. 2009, nas je obiskal znani slovenski pisatelj Slavko Pregel.

Vzgojni načrt šole, ki je začel nastajati v prejšnjem letu, je bil uradno sprejet na Svetu zavoda 21. 5. 2009, v veljavo pa je stopil 1. 9. 2009.

Na otvoritvi razstave Likovni svet otrok je kar 9 učencev naše šole dobilo bronasto priznanje za likovno ustvarjanje.

Pri zbiranju odpadnega papirja, ki ga je organizirala družba Simbio, smo zbrali 15 ton odpadnega papirja, in s tem dosegli 3. mesto med udeleženi osnovnimi šolami v celjski regiji.

Ker so se zaradi gradnje šole in obnove morali prostori izprazniti, so se na šoli začeli dnevi dejavnosti. Za skupne dejavnosti smo dobili prostor v gasilskem domu, ostale pa so potekale na terenu.

*Učenci 9. razreda z učiteljem Markom Štegram in šolsko svetovalko Alenko Žnidarič Pešak na raftingu na Soči v okviru tridnevne projektne ekskurzije Posočje – soška fronta, junij 2008.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)*

16. septembra 2008 je bil položen temeljni kamen za prenovo in dograditev OŠ Dobrna. (Vir: spletna stran Občine Dobrna)

Šolsko leto 2009/2010

Ker obnova šole še ni bila zaključena, je od 1. 9. do 4. 9. 2009 pouk potekal v okviru različnih dejavnosti (športni, kulturni, naravoslovni, tehniški dnevi), predvsem na terenu. Šolarje smo prvi šolski dan sprejeli v prostorih gasilskega doma, prvošolce pa smo sprejeli v prostorih vrtca.

7. 9. 2009 smo pričeli s poukom v obnovljeni šoli.

13. 5. 2010 je potekala slavnostna otvoritev obnovljene šole in novega kulturnega doma.

Pred slavnostno otvoritvijo obnovljene šole in novozgrajenega kulturnega doma v Dobrni, 13. maj 2010: v prvi vrsti sedijo od leve proti desni: Martin Brecl, župan občine Dobrna, dr. Igor Lukšič, minister za šolstvo in šport, Darinka Stagoj, ravnateljica OŠ Dobrna (Vir: spletna stran Občine Dobrna)

UČENCI IN ZAPOSLENI
SKOZI ČAS

Število učencev in oddelkov na OŠ Dobrna od leta 1960 dalje

ŠOLSKO LETO	ŠT. VPISANIH UČENCEV	ŠT. ODDELKOV
1960/61	NI PODATKA	
1961/62	473	16
1962/63	473	16
1963/64	475	16
1964/65	408	13
1965/66	397	15
1966/67	382	14
1967/68	374	13
1968/69	378	14
1969/70	342	15
1970/71	330	15
1971/72	354	14
1972/73	368	15
1973/74	351	15
1974/75	351	14
1975/76	340	14
1976/77	348	14
1977/78	347	14
1978/79	322	14
1979/80	328	15
1980/81	331	15
1981/82	341	16
1982/83	341	16 (+ 1 OPB)
1983/84	334	16 (+ 1 OPB)
1984/85	334	16 (+ 1 OPB)
1985/86	332	16 (+ 1 OPB)
1986/87	321	16 (+ 1 OPB)
1987/88	319	16 (+ 1 OPB)
1988/89	320	16 (+ 1 OPB)
1989/90	323	16 (+ 1 OPB)
1990/91	318	15 (+1 OPB)
1991/92	314	15 (+1 OPB)
1992/93	328	15 (+1 OPB)
1993/94	332	16 (+1 OPB)
1994/95	328	16 (+ 1 OPB)
1995/96	316	16 (+1 OPB)
1996/97	294	16 (+1 OPB)
1997/98	275	16 (+ 1 OPB)
1998/99	262	16 (+ 1 OPB)
1999/00	263	15 (+ 1 OPB)
2000/01	254	15 (+1 OPB)
2001/02	248	15 (+ 1 OPB)
2002/03	230	13 (+ 1 OPB)
2003/04	251	14 (+ 1 OPB)
2004/05	245	13 (+ 1 OPB)
2005/06	225	12 (+ 1,5 OPB)
2006/07	219	11 (+ 1,5 OPB)
2007/08	220	12 (+ 1,5 OPB)
2008/09	209	11 (+ 2 OPB)
2009/10	199	10 (+ 2 OPB)
2010/11	200	10 (+ 2 OPB)

Zaposleni na OŠ Dobrna od leta 1960 do danes

RAVNATELJI:

1. DOMITROVIČ, Ivan Janez
2. KAPŠ, Ivan
3. KOLOŠA, Vlado
4. MARČIČ, Adi
5. MARINČEK, Ciril
6. ROŠER, Herta
7. STAGOJ, Darinka
8. ŠTEGER, Marko

STROKOVNI DELAVCI:

1. AMBROŽ, Franc
2. AMBROŽ, Majda
3. AMBROŽ, Mojca
4. ANGEL, Rožamarija
5. AUDIČ, Terezija
6. BARIČ, Gregor
7. BEZJAK, Zlatko
8. BLAŽIČ, Ludovika
9. BORŠIČ, Marija
10. BAVDEŽ, Marjan
11. BOVHA, Martina
12. BRANCE, Terezija
13. BREZOVNIK, Helena
14. BREŽNIK, Nataša
15. ČELOFIGA, Leo
16. ČRETNIK, Marija
17. ČRNKO, Aleš
18. ČUVAN, Helena
19. DELČNJAK SMREČNIK, Irena
20. DRAGAN, Vera
21. FRANK, Ferdinand
22. GOLČER, Mateja
23. GOLČER, Viktorija
24. GODEC, Bojan
25. GROBELNIK, Ida
26. GRIL, Albina
27. GROS, Marija
28. GRUDNIK, Drago
29. GRŽINIČ, Armando
30. HERMAN, Ljudmila
31. HORJAK, Franc
32. HROVATIČ, Ljudmila
33. JAKOP, Jože
34. JANČIČ, Milena
35. JAZBINŠEK, Darinka
36. JEVNIŠEK, Nataša
37. JAVŠNIK, Suzana
38. JOVAN, Martina
39. JURAS, Bojan
40. JURŠNIK, Alenka
41. KALINŠEK, Teodor
42. KLANJŠEK, Jožica
43. KNEZ, Janja
44. KOLAR, Marija
45. KOLENKO, Marijana
46. KOMPAN, Jerneja
47. KORAŽIJA, Irena
48. KOVAČ, Alojzija
49. KOVAČ, Olga
50. KOVAČIČ, Majda
51. KOS, Milan
52. KOŠAK, Igor
53. KOŽEL, Vlado
54. KRAMBERGER, Tomaž
55. KRALJIČ, Marija
56. KRAJNC BARIČ, Tatjana
57. KRANJC TRATNIK, Nevenka
58. KULČAR, Milena
59. KUMER, Tomaž
60. KVEDER, Andreja
61. LAMPENBERGER, Irena
62. LELJAK, Vlasta
63. LESJAK, Danilo
64. LENARČIČ, Gabrijela
65. LEŠNIK, Karmen
66. MAJCEN, Jasna
67. MARC, Jožica
68. MARČIČ, Dragica
69. MARČIČ, Iva
70. MARINČEK, Ciril
71. MARKOVIČ, Nuša
72. MATJAN, Ljudmila
73. MATJAN, Tanja
74. MEŽA TURNŠEK, Renata
75. MIRNIK, Vincenc
76. MLINAREVIČ, Vojin
77. NIKOLIČ, Mihaela
78. OCVIRK, Tatjana
79. OKROŽNIK, Cecilija
80. OLENŠEK, Jožefa
81. OPARENOVIČ, Evgen
82. PAK, Irena
83. PARAZAJDA, Emilija
84. PAREŽNIK, Andreja
85. PEČNIK, Valerija
86. PEPERKO, Saša
87. PESTOTNIK, Mira
88. PEŠAK, Tone
89. PINTAR, Renata
90. PINTAR, Silva
91. PIRTOVŠEK, Selma
92. PLAJHNER, Marjana
93. PODVRŠNIK, Peter
94. POTEKO, Gabrijela
95. RADŠEL, Jasna
96. REPOLUSK, Jasmina
97. ROŠER, Herta
98. ROŽANC, Vera
99. SENEGAČNIK, Ivan
100. SENICA, Tjaša
101. SEYFRIED, Jože
102. SIKOŠEK, Gordana
103. SKARLOVNIK, Urška
104. SLUGA, Jože
105. SOTOŠEK, Nataša
106. SRDIČ, Božidar
107. STAGOJ, Darinka
108. SREŠ, Lea
109. STERLE, Helena
110. STRMČNIK, Helena
111. STRMČNIK, Stane
112. ŠALEJ, Špela
113. ŠELIGO, Jerneja
114. ŠET, Marjana
115. ŠKOFLEK, Olga
116. ŠPEC, Katja
117. ŠPEGEL, Sonja
118. ŠTEGER, Marko
119. ŠTEHARNIK, Milan
120. ŠTOR, Zofija
121. TAJNIK, Jožef
122. TEŠANOVIČ, Alenka
123. TRŠINAR, Marjana
124. TUŠEK, Irena
125. ULAGA, Ksenija
126. URBANC, Angelika
127. URLEP ROGL, Milena
128. UŽMAH, Lucija
129. VAUKNER, Olga
130. VELEČIČ, Zdenka
131. VENGUST, Jožica
132. VENIŠNIK, Alenka
133. VIDMAR, Peter
134. VOZLIČ, Danica
135. ZABOVNIK, Helena
136. ZAKONJŠEK, Alijana
137. ŽGAJNER, Dušan
138. ŽNIDARIČ PEŠAK, Alenka
139. ŽVEGLIČ, Viktorija

STROKOVNI DELAVCI V VRTCU DOBRNA (od leta 2000 dalje)

1. AVBELJ, Petra	9. KORENAK, Milena	17. ROBIČ, Petra
2. ADAMIČ, Suzana	10. KOTNIK, Darja	18. SKALE, Nataša
3. BLAŽIČ, Majda	11. KOS, Mateja	19. ŠET, Marjana
4. DOBAJ, Mojca	12. KOS, Miha	20. ŠPEGEL, Mojca
5. DOLAR, Vesna	13. LEDNIK, Sabina	21. ULAGA, Ksenija
6. GLUŠIČ, Marijana	14. MASTNAK, Uršula	22. VELIKONJA, Mojca
7. KAMENIK Andrej	15. NAGLIČ, Lucija	23. ŽAGAVEC, Tina
8. KERNER Urška	16. PODRZAVNIK, Mihaela	

TEHNIČNO IN ADMINISTRATIVNO OSEBJE na OŠ DOBRNA (od 1960. leta dalje) ter v VRTCU DOBRNA (od leta 2000 dalje)

1. BOŽNIK, Anica	15. KNAUS, Marija	29. ROTAR, Alja
2. BRECL, Ida	16. KOPITAR, Jelka	30. STENDLER, Diana
3. CVIKL, Cveto	17. KOTNIK, Olga	31. SVETEC, Marija
4. ČEBELA, Angela	18. KRANJC, Angela	32. ŠALOVEN, Nada
5. DELČNJAK SMREČNIK, Irena	19. LEŠNIK, Angela	33. ŠARLAH, Gordana
6. DOBOVIČNIK, Maks	20. MARČIČ, Pavla	34. ŠKOFLEK, Nada
7. DOBOVIČNIK, Marjana	21. MARČIČ, Roman	35. ŠKOFLEK, Dragica
8. DOLAR, Ida	22. MAUH, Karli	36. ŠTIMULAK, Marija
9. FELICIJAN, Marija	23. MLINARIČ, Vanja	37. ŠUMEJ, Valerija
10. FIDLER, Marija	24. NOVAK, Matejka	38. ŠVENT, Primož
11. GUČEK, Rudolf	25. PAVLIČ, Mirko	39. VINDER, Irena
12. GUČEK, Julijana	26. PODLESNIK, Radomira	40. VRHOVNIK, Julijana
13. HRIBERŠEK, Vinko	27. RIHTAR, Anica	41. ŽGAJNER ROŠER, Petra
14. JURKO, Marjeta	28. ROŠER, Štefanija	42. ŽUREJ, Ema

UČENCI OŠ DOBRNA, KI SO VSEH OSEM LET DOSEGLI ODLIČEN USPEH (od ustanovitve Občine Dobrne dalje)

1998/1999	Blaž Švab, Katja Ovčar, Gregor Brecl-Jakob in Marta Golob
1999/2000	Špela Pavlin in Mihael Deželak
2000/2001	Daša Kos, Aleš Potočnik in Špela Žužek
2001/2002	Katja Šteger in Mitja Štimulak
2002/2003	Tamara Oprčkal
2003/2004	Ana-Marija Štimulak in Andraž Gal
2004/2005	Terezija Kasnik, Klemen Žužek, Dennis Lampret in Tjaša Pinter
2005/2006	Klara Boršič, Sara Pihler, Sara Šlavs in Urša Žužek
2006/2007	Peter Korošec, Anže Žerdoner-Čalasan, Sanja Javornik, Urška Kramberger, Klara Kravos, Maja Lampret in Vesna Podpečan
2007/2008	Nina Cvikl, Petra Klinc, Barbara Mastnak, Rebeka Rošer, Mateja Štimulak, Anja Turnšek in Robert Vitez
2008/2009	Jasna Cehner, Darjan Čerenak, Valentina Dobovičnik, Andraž Kerner, Luka Rošer in Eva Škoflek
2009/2010	Špela Hrovat, Anamarija Kravos, Matej Mešl, Matic Pinter in Patricia Povšnar

**SPOMINI NA ŠOLO DOBRNA
V BESEDI IN SLIKI**

ADI MARČIČ, ravnatelj od 1954 do 1962

Adi Marčič se je rodil 18. maja 1924. leta v Pobrežah pri Slovenskih Konjicah. Osnovno šolo je obiskoval v Slovenskih Konjicah, nato je nadaljeval na meščanski šoli v Slovenski Bistrici ter na učiteljski v Mariboru.

Že oktobra 1945 so se mu izpolnile mladostne sanje. Pričel je svojo učiteljsko pot v Juršincih, kjer je ostal 4 leta. Zelo mlad – komaj 25 let mu je bilo – je prevzel delovno mesto ravnatelja osnovne šole in nižje gimnazije v Lovrencu na Dravskem polju.

Po študiju na Višji pedagoški šoli v Ljubljani je leta 1954 prišel na Celjsko. Postal je ravnatelj na nižji gimnaziji in osnovni šoli v Dobrni. Tu je začel z gradnjo osnovne šole. Naredil je mnogo korakov in odprl mnogo vrat, da je izpeljal projekt do konca. Dogradil je šolo in še vedno našel čas za delo na kulturnem in umetniškem področju. Imel je prefinjen čut za človeka. Bil je odličen organizator, preprost, zvedav sogovornik in spoštovan pedagog. Kljub zahtevnemu delu, mu ni manjkalo humorja, prisrčnosti in kanček iskrivosti, s katerimi je v sogovornikih vselej vzbudil zaupanje in dobro voljo. Vseskozi se je zavedal, da mora biti šola povezana s krajem.

Njegove bogate ideje so padale na plodna tla in šola je pod njegovim vodstvom dosegla odlične uspehe ter postala znana v širšem prostoru. Na Dobrni je ravnateljaval do leta 1962.

Zapisala: Dragica Marčič

Prof. Ivan KAPŠ: SPOMINI NA OŠ DOBRNA

P rimež centralno-planskega urejanja dela in življenja v Republiki Sloveniji je pričel popuščati v drugi polovici petdesetih let prejšnjega stoletja. Namesto administrativnega razporejanja pedagoških kadrov na delovna mesta z dekreti so šole pričele objavljati razpise prostih delovnih mest. Potrebe po kvalificiranih pedagoških kadrih so bile takrat izredno velike (mreža šol se je hitro širila, nižali so se normativi za formiranje oddelkov, višale so se zahteve glede strokovne izobrazbe učiteljev), kar vse je povzročilo veliko fluktuacijo pedagoškega kadra. Šole, ki so lahko ponudile boljše delovne, bivalne in življenjske pogoje, so posrkale kvalificirane pedagoške delavce, tako da so se šole na »obrobju« znašale v položaju, ko so se avgusta spraševali, če bodo septembra sploh lahko začeli s poukom. Kako velika je bila kadrovska stiska, izpričuje tudi moj primer, saj so me mladega (27 let), s skromno pedagoško prakso (3 leta) imenovali za ravnatelja Osnovne šole Dobrna. Skromno pedagoško prakso in pomanjkanje življenjskih izkušenj ni mogla uravnotežiti univerzitetna diploma (diplomirani matematik), tako da bi se »eksperiment« praviloma moral slabo izteči. Toda imel sem srečo. Prišel sem v zrel in delaven kolektiv. Izkušenejši kolegi so me hitro seznanili s problemi, ki ovirajo doseganje boljših vzgojno-izobraževalnih rezultatov, in že smo iskali možne poti za sanacijo problemov.

Otvoritev nove šolske zgradbe je bila leta 1961, le eno leto pred nastopom moje službe na Dobrni. Pomembna izjemna pridobitev pa je bila vendarle nedokončana investicija: šola je bila neurejena, le nekaj klasičnih učilnic je imelo sodobno opremo, specializirane učilnice in pomožni prostori so bili brez opreme, v kabinetih je bilo malo učil. V Občini Celje, ki je takrat obsegala tudi sedanjo Občino Dobrna, so bile potrebe po gradnji novih šol izredno velike. Spoznanje, da se je dotok finančnih sredstev za dokončanje investicije na Dobrni zaustavil, je bilo boleče, še posebej, ker so bili tudi obeti za prihodnje leto zelo slabi. Ko smo Občino Celje obvestili, da je popustila vertikalna izolacija na šolski zgradbi, zaradi neurejenega okolja pa ponekod vteka meteorna voda v nekatere učne prostore, so po ogledu skupaj z izvajalci izdelali zapisnik, s katerim je bila reklamacija zavržena, ker je vse po JUS (jugoslovanski standardi).

Lahko bi se vdali in čakali na boljše čase. Pa se nismo, na kar sem še danes ponosen. S prostovoljnim delom (»udarnišтво« še ni bilo pozabljeno) smo pričeli urejati okolico šole; tudi šolo smo kar dvakrat odkopali (enkrat z lopatami, drugič z vilami – neurje je prvič izkopano zemljo potisnilo nazaj v jarek, dolg kakih 50 metrov in globok 2 metra!). Prostovoljno delo ob vikendih, popoldanskem ter v času šolskih počitnic smo si pošteno delili: moški del kolektiva je prevzel najtežja fizična dela, »tovarišice« in učenci urejanje gredic, zelenic itd. Kmalu so naše prizadevanje in zagnano delo opazili krajani ter nam priskočili na pomoč. V finančnem programu krajevne skupnosti se je znašla tudi »postavka urejanje okolice šole«. Tako smo prišli vsaj do nekaj finančnih sredstev za nakup semen, cvetic, dreves, cementa in peska. Ureditveni načrt za okolico šole je izdelal Dušan Ogrin, profesor na ljubljanski fakulteti (krajinarstvo). Izvajal je tudi strokovni nadzor, pri zahtevnejših delih pa je tudi direktno sodeloval (skalnjak – granit iz Oplotnice). Republiško priznanje za urejen park je gotovo še kje na šoli. Zaradi pozidav v naslednjih desetletjih (telovadnica, vrtec, parkirišča ...) je zdaj park veliko manjši. Nekaj detajlov (bazen, sprehajalne poti, drevesa, zelenice ...) pa še ohranja podobo takratnih dni.

Vzporedno z »gradbenimi« deli je potekala sanacija problemov v šoli, saj nam je s pomočjo Zdravilišča Dobrna, ki je prevzelo patronat nad šolo, uspelo postopno opremiti učilnice, kabinete itd. Prvi televizor na šoli (mogoče celo na Dobrni?) je bil dogodek, ki je danes primerljiv z nakupom računalniške učilnice. Pa koliko veselja je bilo, ko je za potrebe tehničnega pouka prišla na šolo prva stružnica, celo iz uvoza.

Mnogi učitelji šole so takrat živeli v težkih stanovanjskih prilikah. V mnogih stanovanjih ni bilo tekoče vode, da o kopalnicah ne govorimo – tudi ravnateljevo stanovanje je ni premoglo. Z lastnimi sredstvi in ob pomoči Stanovanjske skupnosti Celje, kjer

so se zbirala sredstva stanovanjskega prispevka, ki smo ga plačevali vsi zaposleni, so bile realizirane nekatere izboljšave (napejljava vodovoda, urejanje kopalnic, popravila streh ...) Občina Celje je s kreditom participirala pri izgradnji dveh stanovanjskih četvorčkov (skupna investicija z Zdraviliščem). Tako se je mnogim zaposlenim izboljšal stanovanjski standard, zapolnili pa smo tudi nekatere kadrovske vrzeli, saj smo kandidatom za zaposlitev lahko ponudili dobre delovne in stanovanjske pogoje.

Z zadovoljstvom smo ugotavljali, da se iz leta v leto vse več naših učencev, posameznikov in ekip, vrača s tekmovanj s priznanji, diplomami in pokali. Znanje naših učencev pri ključnih predmetih za nadaljnje izobraževanje je bilo na visoki ravni, kar so kazale vsakoletne analize Zavoda za šolstvo ter rezultati sprejemnih izpitov na srednjih šolah. Trdo delo, vlaganja v kadre, prostor in opremo, predvsem pa velika povezanost učencev, učiteljev in staršev ter mnogih krajanov s šolo ter šole s krajevno skupnostjo (delo v komisijah, kot so kulturne, socialne itd.) je pogojevalo dobre rezultate dela na vseh ravneh. Zdi se, da smo takrat (1962–1966), ko sem služboval na Dobrni, kljub »garanju« radi prihajali v šolo, tako učenci kot učitelji in starši ter mnogi krajan. Komaj verjetno, vendar resnično ne spominjam se, da bi naša skupna prizadevanja zmotila kakšna nesoglasja, razhajanja.

Rad se spominjam praznovanj, kjer so sodelovali učenci, še posebej novoletnega praznovanja na trgu. Dedek Mraz je vsako leto obdaril dobrnske otroke z več kot 800 paketi.

Nepozabna pa so tudi družabna srečanja kolektiva. Kako smo uživali, ko so v zbornico priplesale »nekoliko« obilnejše baletke (snažilke, učiteljice). Kolektivni izlet na Dunaj bi skoraj padel v vodo, ker so nam zavrnilo skupinski potni list z utemeljitvijo, da »mrličev« ne puščajo preko meje (v govorilnici narejene fotografije brez fleša so bile tako slabe, da smo bili zelo težko razpoznavni). Našel se je tudi čas za šahiranje, tarokiranje. Izlete v naravo, nabiranje gob in kostanja.

Spomini na leta mojega službovanja na OŠ Dobrna so res lepi in zdaj, ko že vrsto let živim upokojsko življenje, kar verjeti ne morem, da se je tako veliko dogodkov zvrstilo le v tistih letih. Še vedno, po skoraj petdesetih letih, z veseljem obiščem kraj svoje mladosti, ki mi je dal pomembna znanja in izkušnje. Srečanja z mojimi nekdanjimi sodelavci in učenci ter krajan mi vedno polepšajo dan in obudijo spomine.

Kadrovska stiska v tistih letih ni pojenjala, vse bolj pa se je kazala na srednjih šolah v Celju (postopno so v Celju pričele delovati nove šole: pedagoška, ekonomska, tehniška, zdravstvena ...). Leta 1966 Srednja tehnična šola Celje ni premogla niti enega diplomiranega matematika. Pritiski, povabila in obljube, ki so se vrstile ob vsakokratnih razpisih delovnih mest, so postajali moreči, tako da sem se prezaposlil na Srednjo tehniško šolo v Celju, kjer sem pričel poučevati matematiko kar v 16 oddelkih. Ko sem čez leto dni v Celju pričel graditi hišo (kako prav so mi prišle izkušnje iz Dobrne), so se moji Dobrnčani »organizirali« ter mi pomagali zgraditi temelje, betonske plošče, pomagali so mi s prevozi, tudi obrtniškimi deli itd. V težkih časih izkazana medsebojna pomoč in solidarnost je temelj toplih medčloveških odnosov in prijateljstva, ki še vedno traja.

Ko sem pred kratkim obiskal Dobrno, sem v slaščičarni slišal, da v Občini Dobrna živi več kot sto šestdeset občanov, ki so starejši od 90 let. Pa sem se vprašal, kot sicer že velikokrat prej, mar sem se res moral oditi v Celje? Ob visokih jubilejih, ki jih to leto praznuje tudi moja šola, vsem, ki ohranjate tradicijo in si prizadevate za vztrajno rast, iskrene čestitke in želim Vam veliko novih uspehov.

*Ivan Kapš,
ravnatelj OŠ Dobrna v letih 1962–1966*

Ciril MARINČEK: PETNAJST LET V DOBRNI

Prijazno povabilo iz Dobrne, naj za jubilejni zbornik ob visokih obletnicah osnovnega šolstva v Dobrni napišem svoj prispevek, me je spravilo v dilemo. Ali naj se razpišem na dolgo in široko, na primer za vsako leto mojega ravnateljstva po eno stran? Ali naj svoje spomine strnem? Odločil sem se za krajši, strnjen sestavek, kjer želim zapisati samo važnejše dogajanje na osnovni šoli v Dobrni, v času od 1966 do 1979. Svojega osebnega prizadevanja ne želim posebej izpostavljati, saj se dejansko nisem nikoli počutil drugače kot samo prvi med enakimi.

Na Osnovno šolo Štirinajste divizije Dobrna sem prišel na začetku šolskega leta 1964/65. Tu je bil mlad, simpatičen in delaven kolektiv, ki me je lepo sprejel. Po dveh letih poučevanja zgodovine in zemljepisa me je takratna Skupščina Občine Celje, na predlog kolektiva, imenovala za ravnatelja. Ker sem že imel nekaj let tovrstnih izkušenj od prej, izziv zame ni bil pretežak in sem imenovanje sprejel.

Vodenje šole sem prevzel s 1. septembrom 1966. Takrat je to bila popolna osemrazredna osnovna šola brez podružničnih šol. Šolski okoliš se je ujemal z mejami takratne Krajevne skupnosti Dobrna. V višje razrede, to je od 5. do 8. razreda, pa so prišli tudi učenci iz Socke, Strmca, Galicije in Vinske Gore. To so bile podružnične šole centralnih osnovnih šol v Vojniku in Žalcu, ki pa so imele samo oddelke od prvega do četrtega razreda. Všolanje teh učencev, iz drugih šolskih okolišev, je povečalo število učencev v obeh paralelkah vseh višjih razredov na naši šoli.

Šolska stavba je bila ob mojem prihodu, šele nekaj let po dograditvi, lepo urejena in primerno opremljena. Šolski park je bil še nedokončan, zato smo popoldan, po pouku, prijeli za krampe in lopate. To je bil čas, ko udarniško delo še ni bilo čisto pozabljeno.

Za življenje in delo šole pa niso najvažnejši le učitelji in šolska stavba z vso opremo, temveč učenci z vsemi svojimi navadami ter osebnimi lastnostmi. Kaj lahko na kratko rečem o njih; bili so pridni, delavni in disciplinirani. Bili so lepo vzgojeni, imeli so pravilen odnos do šolske lastnine in niso delali škode na inventarju. K pouku so prihajali zelo redno, neopravičene odsotnosti praktično ni bilo. Učenci so bili vedri in sproščeni, imeli so lepo mladost. Njihovi starši so bili polno zaposleni za nedoločen čas, redno so prejeli osebne dohodke (plače) in tudi otroške dodatke. Po končani osnovni šoli so učenci imeli možnost dobiti štipendijo za nadaljnje šolanje na srednjih šolah.

Prav zanimivo je bilo spremljati njihov razvoj in napredek od vpisa v prvi razred do končanega osmega razreda. Ob vpisu so bili še otroci, ki so se večinoma držali za krila svojih mamic, po osmih letih pa so iz njih zrasli postavni fantje in čedna dekleta. V času svojega šolanja se niso posvečali samo pouku in učenju le predpisanih predmetov. Bili so dejavni na več področjih, najbolj množična je bila njihova aktivnost v dveh pevskih zborih, otroškem in mladinskem, ter v mnogo športnih dejavnostih. Udeleževali so se tudi v mnogih prostih aktivnostih, v telovadnih krožkih, kot recitatorji in plesalci pri folklori. Pregled vseh dejavnosti so pokazali na šolskih in krajevnih proslavah. Te so bile bodisi v šolski telovadnici ali v zdraviliški dvorani za starše, krajane in goste zdravilišča. Lepo pripravljene proslave so bile vedno množično obiskane. Večino programa so obsegali nastopi obeh pevskih zborov, spored pa so popestrili še recitatorji, plesalci in telovadci. Mladinski pevski zbor je redno sodeloval na Mednarodnem mladinskem pevskem festivalu, ki je bil vsako drugo leto v Celju. Tam so se pridružili pevcem iz celjske regije pri množičnem nastopu številnih mladinskih pevskih zborov.

Naši učenci so se uspešno udeleževali Mladinskih olimpijskih iger v Celju, ki so bile vsaka štiri leta. Posebej uspešni so bili v tekih na daljše in krajše proge.

Med šolskim letom se je zvrstilo več praznikov, sprejem cicibanov v pionirsko organizacijo, praznovanje dneva mladosti 25. maja in novoletno praznovanje z obiskom Dedka Mraza.

Prav je, da naštejemo še druge dejavnosti, sodelovanje na športnih tekmovanjih, tekmovanjih ekip prve pomoči, Veseli šoli in bralni znački. Učenci so redno obiskovali šolsko knjižnico, poleg tega so bili številni tudi naročniki na otroške in mladinske revije, kot so bili Ciciban, Pionirski list in Pionir, ki zdaj izhaja pod naslovom GEA. Pionirska hranilnica, ki so jo vodili učenci sami, je mlade navajala na varčevanje. Dalo bi se napisati še marsikaj o vsem tem, vendar naj nekaj spominov obudijo nekdanji učenci sami.

Posebno slovesna je bila vsako leto proslava krajevnega praznika Dobrne v spomin na pohod slavne Štirinajste divizije na Štajersko, po njej je takrat nosila ime naša šola. Slovesnost je bila ob spomeniku NOB sredi Dobrne, zvečer pa je bila slavnostna akademija v zdraviliški dvorani. Brez pretirane skromnosti lahko rečem, da tako kvalitetnih in prisrčnih prireditelj, kot so jih znali pripraviti naši učenci, velikokrat ne znajo in ne zmorejo pripraviti niti razni profesionalni organizatorji. Zasluga za to gre seveda tudi požrtvovalnemu delu učiteljev mentorjev.

Poseben dogodek je bilo srečanje bork Štirinajste divizije na naši šoli. Še danes hranim faksimile zbirke pesmi Karla Destovnika Kajuha s podpisi vseh takrat še živih bork.

V nadaljevanju želim na kratko predstaviti nekaj novosti, ki so pomenile spremembo in izboljšanje pogojev za življenje in delo na šoli, ne da bi se spuščal v podrobnosti.

Pred tem pa moram poudariti, da samo ugodni materialni pogoji, sodobna oprema, nova učila in učni pripomočki, niso sami po sebi zagotovilo za uspešno in kvalitetno delo učiteljev. Zato smo se permanentno izpopolnjevali, spremljali novosti na tečajih, seminarjih in se udeleževali drugih aktivnostih. Bogata strokovna knjižnica nam je omogočala študij in spremljanje novosti na pedagoškem področju. Novosti je spremljal in nanje opozarjal naš časopis Prosvetni delavec, na katerega smo bili naročeni vsi učitelji. Revija Sodobna pedagogika je prinašala aktualne strokovne sestavke z zahtevnejšimi vsebinami. Tudi danes redno prebiram Šolske razglede, da sem na tekočem z dogajanjem v šolstvu, posebej še v osnovnem, kjer je vedno kaj novega. Reforme osnovnega šolstva so bile in ostale stalnica šolske politike, tako nekoč kot danes.

Prehod na petdnevni delovni teden s prostimi sobotami, je pomenil več prostega časa na eni strani, po drugi strani pa bolj natrpan in obremenjen urnik v krajšem delovnem tednu.

Za uspešno in kvalitetno življenje in delo na šoli so potrebni ustrezni življenjski in delovni pogoji, ki so se izboljševali iz leta v leto. Največja in najbolj pomembna pridobitev je bila nova telovadnica, za katero je ob gradnji šolske stavbe zmanjkalo sredstev, pa tudi pozneje se v proračunu ni nikoli zbralo dovolj denarja. Ustrezna rešitev je bila možna šele z referendumskimi sredstvi, ki smo jih zbrali vsi zaposleni občani. Kljub temu da so bili osebni dohodki že močno obremenjeni s prispevki za interesne skupnosti, je večina volivcev na referendumu dala svoje soglasje za gradnjo potrebnih šolskih objektov.

Šolska telovadnica je omogočila razvoj športnih dejavnosti v kraju. Prav tako zunanja igrišča, najprej za košarko, kjer so zemeljska dela, to je izkope in planiranje, naredili učenci, asfaltiranje pa je plačala Občinska zveza za telesno kulturo.

Postavitev senčil na okna na južni strani šolske stavbe je preprečila preveč ogrete učilnice v jesenskih in pomladanskih sončnih dnevih, delo v tako opremljenih učilnicah je bilo prijetnejše, saj smo si sami lahko uravnavali temperaturo.

Pa preskočimo malo na zimski čas in takratne športne aktivnosti. Šola je dobila potrebno število smuči in smučarskih čevljev za pouk smučanja. Izpeljali smo ga kar na domačem terenu, kadar so bile ustrezne snežne razmere. V ta namen smo, po veljavnem šolskem koledarju, lahko prihranili teden zimskih počitnic, ki so sicer trajale dva tedna.

Učenci so pisali prispevke in risali ilustracije za svoje glasilo Kresnice, ki smo jih tiskali kar na šoli s ciklostilom, ki je bil takrat zelo uporabna in dobrodošla novost. Fotokopiranje takrat na šoli še nismo poznali, natisa v tiskarni pa si tudi nismo mogli privoščiti.

Adaptirali in na novo smo opremili šolsko kuhinjo, v kateri so prej lahko pripravljali samo malice, po novem pa so kuharice lahko kuhale tudi kosila. To je bila za učence zelo dobrodošla novost, posebej za tiste bolj oddaljene, ki so bili več časa zdoma. Učenci iz socialno šibkejših družin so imeli kosilo zastoj ali po polovični ceni. To smo usklajevali s krajevno skupnostjo, kjer so bolje poznali domače razmere otrok.

Kuhinja je omogočila tudi ustanovitev oddelka otroškega varstva na šoli. Vrtec smo uredili kar v hišniškem stanovanju in ga primerno opremili. Za mlade družine je bila to lepa priložnost, otroci pa so se vključevali v pestre dejavnosti. Po nekaj letih se je vrtec vključil v VVZ v Celju kot njihov oddelek.

Za učence iz najbolj oddaljenih hribovskih vasi Strmec, Parož in Brdce je bila velika pridobitev šolski kombi za njihov prevoz do šole in domov. Njihova pot v šolo se je tako močno skrajšala in bila s tem manj naporna. Moram pa pohvaliti vse učence, da so k pouku prihajali redno, tudi v najslabših pogojih, ob visokem snegu in hudem mrazu, celo takrat, kadar kombi zaradi visokega snega na cesti ni mogel priti ponje.

O učencih in učiteljih sem že nekaj napisal, moram pa pohvaliti tudi starše, ki so redno spremljali uspehe in ravno tako težave svojih otrok. Prihajali so na roditeljske sestanke in govorilne ure k svojim razrednikom. Kaj vse zmorejo njihovi otroci niso videli samo ob koncu šolskega leta, ko so domov prinesli svoja spričevala, temveč tudi na proslavah in prireditvah med šolskim letom in lahko so bili upravičeno ponosni nanje.

Konca vsakega šolskega leta smo se enako veselili, tako učitelji kot učenci. Že zato, ker so bili takrat končni izleti vseh razredov. Namen je bil obiskati naravne in kulturne znamenitosti v naši ožji domovini. Mednje so vsekakor sodili Logarska dolina, Velika planina, Postojnska jama, Bled z okolico, Dražgoše, Vršič in Trenta, Pohorje, Dolenjska, Bela krajina ter drugi kraji v Sloveniji. Izleti so bili organizirani tako, da so učenci, glede na starost in razred, obiskovali bližnje ali bolj oddaljene kraje.

Vsi delavci šolskega kolektiva, to smo bili učitelji, tajnica, kuharice, čistilke in hišnik, smo bili člani našega sindikata. Ta je organiziral praznovanje dneva žena, novoletno praznovanje, pa tudi potovanja po naši ožji in širši domovini. Obiskali smo Jasenovac, Banja Luko, Sarajevo in Jajce. Z vlakom smo se popeljali do Beograda in od tam z avtobusom na Avalo, z rečno ladjo smo po Donavi pripluli do Đerdapa, hidroelektrarne na meji med Jugoslavijo in Romunijo.

Doma je bila zanimiva pot ob Dravi in pogled na vrsto hidroelektrarn in v Mariboru ogled tekstilne industrije ter tovarne Zlatogrog. Ničesar od tega današnji Maribor nima več, ima pa velike trgovske centre. Na ogledih industrijskih obratov smo se seznanili s težkim delom v proizvodnji, potem se nam je naše delo zdelo manj naporno.

Letne šolske počitnice, ki so za učence trajale od 25. junija do 1. septembra, so bile za delovni kolektiv najprej čas, ko je bilo potrebno urediti vso potrebno administracijo, napisati poročila, urediti zbirke učil, opraviti manjša popravila, za katera je med šolskim letom vedno zmanjkalo časa. To je bil tudi čas za temeljito čiščenje in po potrebi pleskanje učilnic ter drugih prostorov, da je bilo za pričetek novega šolskega leta vse pravočasno nared.

Kaj naj zapišem na koncu svojega prispevka? Najprej to, da sem držal obljubo, dano na začetku, in se nisem preveč razpisal. Svojega osebnega deleža in prispevka nisem posebej poudarjal, ne zaradi neke lažne skromnosti, temveč zato, ker je tak moj značaj.

Petnajst let v Dobrni je bilo pomembno obdobje v mojem strokovnem in osebnem življenju.

Trinajst let sem bil tovariš ravnatelj, kot se je takrat uradno reklo, učiteljem in učiteljicam pa so rekli učenci na kratko tovariš oziroma tovarišica. Upam, da smo bili tudi dejansko njihovi tovariši in prijatelji. To pa vedo nekdanji učenci sami najbolje.

*Ciril MARINČEK,
ravnatelj OŠ Dobrna od 1966 do 1979*

Ivan Janez DOMITROVIČ

Pride čas, ko pogledaš nazaj, ko položiš račune in ko oceniš samega sebe, svoja dejanja in svoje odločitve.

Ena najpomembnejših odločitev v mojem življenju je bilo ravnateljstvo na OŠ Dobrna. Bilo je v ponedeljek, 9. marca 1981, ko sem prvič prestopil prag tudi moje dobrnske šole. Seveda sem prišel s šopkom nageljnov, saj je bil en dan prej 8. marec.

In potem smo pričeli, tako z roko v roki, 13-letno Domitrovičevo obdobje v bogati zgodovini dobrnskega šolstva.

Imel sem srečo, da smo s kombinacijo mladih, ambicioznih sodelavcev na eni strani in izkušenih, prekaljenih »starih mačkov« na drugi strani, sledili najnovejšim razvojnim smernicam tedanjega osnovnega šolstva na Slovenskem.

Zavod RS za šolstvo, pedagoški fakulteti iz Ljubljane in Maribora ter Združene OŠ Celje so bili naši skoraj vsakodnevni obiskovalci, pa naj je šlo za vzorne hospitacijske nastope, za metodične in didaktične izzive drugačne šole, za roditeljske sestanke na domu, za strokovna srečanja, podprta s prakso v razredu.

Bil je to čas, ko smo postavljali temelje poletni in zimski šoli v naravi, ko smo orali ledino z Alenkino alpsko šolo. Prvič smo se spopadli z izzivi raziskovalnih nalog in jama Bierkeller je še danes globoko zasidrana v mojem spominu.

Lepo je bilo delati z učenci, z vami, dragi starši, in seveda z vami, moji sodelavci. Odprta vrata šole so pomenila tudi odprta vrata kraja, vseh njenih organizacij in društev. Posebna sreča je, da imate gasilce, ki znajo z mladimi in ki na svoj način vzgajajo plemenite ljudi, vedno pripravljene pomagati.

Vzorno je bilo tudi sodelovanje z zdraviliščem. Z gospo Marijo Dev sva tako nekoč rekla: »Božični sejem, to bo nekaj za nas!« In je bilo! Velika turistična prireditev, ki je postala tradicionalna, je bila samo nadgradnja turistične vzgoje mladih.

Starši, se še spominjate vsakoletnih zaključnih srečanj ali družinj PRI VAS DOMA? Srečevali smo se na vaših domovih proti koncu šolskega leta, in to učitelji, učenci ter starši. Vzeli smo si čas za pogovore, dobro voljo in sproščenost.

Ko se danes srečujem z vami kje na celjskih ulicah, mi je vedno toplo pri srcu. Kako tudi ne, saj so bila dobrnska leta najlepša in najuspešnejša na moji poklicni poti.

Če bi še enkrat izbiral poti svojega učiteljstva, bi se znova odločil za Dobrno. Veliko ste mi dali! Upam, da so v vaših mislih in srcih tudi moje sledi.

Danes, ob vseh velikih obletnicah in novi, izjemno lepi ter moderni šoli, vam iskreno čestitam. Gospa Darinka, ravnateljica, kolegice in kolegi učitelji, dragi učenci in moji Dobrnčani, bodite ponosni in imejte radi svojo šolo.

*Ivan Janez Domitrovič,
ravnatelj OŠ Dobrna od 1981 do 1994*

Herta ROŠER

Med krajani veljam za učiteljico domačinko, verjetno pa le redki vedo, da smo se, ko mi je bilo 13 let, s starši in sestro preselili v Dobrno. Zaradi tujega jezika, angleščine, sem šolanje (3. in 4. razred takratne nižje gimnazije) nadaljevala v Celju. To je bila velika ovira pri vraščanju v novo okolje, saj nisem imela stikov z vrstniki in nobene povezave s šolo v Dobrni.

Tako je bilo vse do februarja 1963, ko sem v zadnjem letniku učiteljskega tu opravljala obvezno enomesečno prakso pri učiteljicah Veri Rožanc in Elici Poteko. Ohranjam ju v hvaležnem spominu, saj sta mi prav onidve odstirali lepoto in zahtevnost učiteljskega poklica. Septembra istega leta sem postala najmlajša članica učiteljskega kolektiva na Osnovni šoli Dobrna in se z njo razšla po nekaj več kot 35 letih. Ob kolegih, ki so mi bili zgled in jih je odlikovalo medsebojno spoštovanje pa tudi trdne prijateljske vezi, ter ob študiju na Pedagoški akademiji Ljubljana sem strokovno in osebno rasla. Novosti na področju izobraževanja, ki jih je vsakokratno vodstvo šole vpeljevalo v učni proces, so mi vedno bile izziv. Z dodatnim izobraževanjem in velikim pedagoškim optimizmom sem jih vključevala v svoje delo, ki ni potekalo samo za katedrom, ampak tudi v številnih obšolskih dejavnostih. Vrata moje učilnice so bila pogosto odprta za hospitacije učiteljskih aktivov celjskega območja in slušatelje pedagoške fakultete iz Maribora. To in pa vpetost v družbeno okolje, zlasti na kulturnem področju, predvsem pa pobuda iz kolektiva je pripeljala do mojega ravnateljstva v obdobju 1994–98, vse do upokojitve.

Z učiteljskim kolektivom, ki je sledil mojim programskim smernicam, smo ohranjali in nadgrajevali kontinuiteto kvalitete pouka in prednostne usmeritve (šole v naravi, nivojski pouk, raziskovalna dejavnost, projekti z ekskurzijami, humanizacija odnosov ...) ter zastavljali prve korake za prehod na devetletno osnovno šolanje (odprava zadnjega oddelka dvoizmenskega pouka na nižji stopnji, izobraževanje učiteljev, reševanje prostorske problematike...). Zlasti pa smo si prizadevali za oblikovanje takih medosebnih odnosov (in se v tej smeri tudi izobraževali), da bi bila šola kraj prijetnih srečevanj za učence, starše in učitelje. Vse to je dobilo potrditev v uspešnosti učencev na številnih področjih, kar bo, domnevam, na vpogled tudi v tej publikaciji, vsaj tisti najvidnejši dosežki, zajeti v šolski kroniki preteklih desetletij.

Posebno pozornost sem namenjala smotrni porazdelitvi sredstev za materialno poslovanje, ki nam jih je za standardne stroške, za nakup učil in opreme ter sprotno investicijsko vzdrževanje od leta 1995 odmerjala Občina Vojnik. Za vsako dodatno investicijo pa se je bilo treba posebej vztrajno pogajati, zlasti to velja za projekt zamenjave energenta, ko smo s trdega goriva prešli na ogrevanje s plinom. Tisti, ki vedo, na kako pritlehen način so odgovorni za področje šolstva v vojniški občini izpeljali ponovno delitev šolskega okoliša POŠ Nova Cerkev (leta nazaj uradno dogovorjen med OŠ Dobrna in OŠ Vojnik), od koder je kar nekaj učencev prihajalo v 5. razred v Dobrno, bodo razumeli, zakaj sem naslednjemu ravnatelju zavidala novoustanovljeno Občino Dobrna.

Med svojim mandatom sem v sodelovanju s predstavniki Krajevne skupnosti Dobrna pa društev in organizacij v kraju dobila pozitivne, prijetne izkušnje o naklonjenosti šoli in mojemu delu, zato sem predvidevala, da bo Občina Dobrna to nadgradila.

Častitljiva jubilančka, po »preobrazbi« vsa mladostna, s svojo barvito zunanostjo ta pričakovanja potrjuje, toliko bolj še njena notranja podoba.

Zaradi tega pisanja sem se po dvanajstih letih v mislih celovito sprehodila po svoji poklicni poti od vaške učiteljice do ravnateljice šole. Ob tem nisem mogla mimo obdobja, ki se ga nerada spominjam. V mislih imam čas, ko je tekel postopek za moje imenovanje na mesto ravnateljice. V zakulisju so posamezniki (eni z argumentom moči, drugi s slepo poslušnostjo) vlekli svoje poteze. To sem sprejela kot ponovno lekcijo iz realnosti življenja, ki ljudem, če smo iz pravega testa, daje notranjo moč, da gredo pokončno naprej.

Presenetilo pa me je spoznanje, da nisem začutila nobene nostalgije po tistih lepih časih, ko smo bili na višku ustvarjalnih moči, predvsem pa bili predani delu z mladimi; sama sem ga sprejemala kot življenjsko poslanstvo. Z distance upokojenke vidim svojo poklicno zgodbo, vgrajeno v mavrični mozaik številnih generacij, ki sem jim bila sopotnik v njihovi rasti v samostojnost in celovito osebnost. To utrjuje občutek lastne osebne izpolnjenosti in notranje harmonije ter daje tudi kanček ponosa.

Stožilo se mi je le po številnih proslavah in prireditvah, ko je med odrom in dvorano v čustvenem pretoku valoval čar uglasbene in govorjene besede. Iz leta v leto smo jih pripravljali za krajane in goste Term Dobrna. Vsaka zase je bila kulturni dogodek, skozi katerega so rdečo nit prepletali tudi »moji« recitatorji. Se je čuditi, da zapis zaključujem s stihmi Mile Kacičeve:

SKOZI ŽIVLJENJE MNOGIH LJUDI GREŠ.

KAJ PUŠČAŠ ZA SABO?

JE BRAZDA V RODOVITNI NJIVI

ALI LE IZGINULA SLED ROKE,

KI JE SKUŠALA ZADRŽATI

NEMIRNO REKO?

Herta Rošer,

ravnateljica OŠ Dobrna od 1994 do 1998

Marko ŠTEGER

Prošnja uredniškega odbora, ki pripravlja publikacijo ob jubileju šole, me je vzpodbudila in hkrati prisilila, da sem bolj intenzivno razmislil o tem, kaj smo naredili za našo šolo v času, ko sem bil ravnatelj.

Šolo sem vodil dva mandata v letih od 1999 do 2007. Ob hitrem preletu devetih let človek misli, da se ni veliko spremenilo, vendar ko se ustavi in si vzame čas, ugotovi, da smo v našem kraju veliko naredili na področju vzgoje in izobraževanja. Prav tako so se v tem času zvrstili dogodki, na katere sicer jaz kot ravnatelj nisem imel vpliva. Imel sem to srečo, da sem vodil šolo na prelomu stoletja in tisočletja. Te sreče še dolgo ne bo imel nihče izmed mojih naslednikov.

Nastop mojega mandata je sovpadal z začetkom delovanja Občine Dobrna in naša šola je dobila novega ustanovitelja – Občino Dobrna. Naenkrat smo postali edina osnovna šola v novi občini. Nismo vedeli, ali je to za nas dobro ali slabo. V naslednjih letih se je izkazalo, da je v določenih trenutkih to prednost, včasih pa ne. Ves čas mojih mandatov pa smo se z ustanoviteljem pogovarjali in pripravljali projekte za obnovo in prizidek osnovne šole in kasneje tudi za izgradnjo vrtca. Žal nam do konca mojih mandatov ni uspelo izpeljati nobenega projekta.

Nova občina je prinesla tudi to, da se je leta 2000 k šoli priključila enota vrtca, ki je delovala v sklopu Vrtca Mavrica Vojnik. Priključitev vrtca je prinesla nove in drugačne naloge. Postali smo vzgojno izobraževalni zavod.

V mojih mandatih se je na področju osnovnošolskega izobraževanja začela uvajati devetletka. Priprave na devetletko so nas zelo zaposlile, saj smo morali pripraviti kader, prostore in opremo za izvajanje novega programa, veliko je bilo dela s starši. S šolskim letom 2003/2004 smo pričeli z izvajanjem programa devetletke v prvem in sedmem razredu. Program devetletke smo uvedli takrat, ko je to zahteval zakon. Lahko bi jo uvedli že prej vendar nismo imeli ustreznih prostorskih pogojev in opreme. Osnovne pogoje smo zagotovili tako, da smo sproti investirati sredstva v zagotovitev pogojev za izvajanje devetletke v prvi in tretji triadi. Vsako leto smo obnovili in pripravili eno učilnico, ki je ustrezala pogojem.

Prav tako se je v tem času uvajal novi kurikulum za vrtce, ki pa je v večini zahteval samo izobraževanje kadra in lahko smo ga lažje izpeljali. Vendar je bilo kljub temu potrebno zagotavljati ustrezne pogoje za delo v vrtcu. Že leta 2002 smo prenovili igralnice vrtca in kasneje z manjšimi posegi zagotovili prostore za oddelek jasli. Kljub prenovi smo se ubadali s prostorsko stisko in oddelki vrtca so morali gostovati v šoli in kasneje v zdravstvenem domu.

Vseskozi smo se trudili, da bi zagotovili najboljše pogoje za delo otrok in učencev. Skupaj z ustanoviteljem nam je uspelo urediti šolska igrišča, ki so lahko ponos našemu kraju. Sproti smo posodabljali in kupovali računalniško in ostalo opremo ter se trudili, da smo vedno hodili v korak s časom. Ob 40. obletnici šole smo postavili lastno spletno stran, in tako predstavili naše delo na svetovnem spletu. Uvajali smo sodobne oblike pouka, in tako učencem omogočili spoznavanje snovi na različne ter sodobnejše načine. Projekte in šole v naravi, ki so postali že naš zaščitni znak, smo morali sproti posodabljati in prilagajati, saj se nam je vsako leto zmanjševalo število učencev.

Ravnatelj potrebuje dobro ekipo, ki uresničuje zastavljene cilje. Okoli sebe sem imel vseskozi odlične sodelavce in sodelavke, s katerimi smo lahko uresničili večino zastavljenih ciljev. Hvala jim za vse in še veliko uspešnih let.

*Marko Šteger,
ravnatelj OŠ Dobrna od 1999 do 2007*

V Dobrno sem prišla 1. 9. 1950. Takrat je bila šolska upraviteljica gospa Mara Petz, nato pa je prevzel vodstvo šole gospod Jurij Toplak. Kmalu za njim je prišel g. Adi Marčič.

Pouk smo imeli v stari šoli, tam, kjer sta zdaj občina in pošta. Moja učilnica je bila v prostorih današnje pošte. V razredu je bilo 46 učencev – za učiteljico začetnico malo preveč. Poleg stare šole smo imeli pouk še drugje – en oddelek smo imeli na stari občini, pa tudi v Domu Mihe Pintarja so nam dali na razpolago dve učilnici.

Gospod Adi Marčič je začel s prošnjami za novo šolo, pošiljal jih je od Celja do Ljubljane. Ogromno poti je imel. Rekli so nam, da bo prišla pomoč, če bomo vsi sodelovali. In smo. Učitelji smo ob nedeljah hodili od kmeta do kmeta ter prosili za les. Moje področje je bilo: Klanc, Zavrh in Gutenek. No-

ben kmet nam ni odklonil pomoči. Pri vsaki hiši smo dobili kakšno smreko.

Ko je bila šola zazidana, smo jo učitelji sami počistili. Učiteljice smo zašile tudi zavese in narodne noše.

Nekega dne je prišel k nam profesor Medved. Rekel je, da ga čaka v Ljubljani mesto na univerzi in da bi rad videl, da pride na njegovo mesto v Celje gospod Marčič, da pa bo on sam poskrbel, da bo šola v Dobrni dobila dobrega in skrbnega ravnatelja. In to se je tudi zgodilo. Za ravnatelja je k nam prišel profesor Ivan Kapš. V tem času vsa dela pri urejanju šole in okolice še niso bila zaključena. Gospod Kapš je ogromno fizično delal pri izolaciji šole in pri urejanju okolice.

1964. leta sem odšla iz Dobrne, a se še vedno rada vračam in sem zelo vesela, če srečam svoje nekdanje učence.

Herman, Ljudmila

Anika Zajc, 4. r., šolsko leto 2009/10

Barbara Ovčar, 8. r., šolsko leto 1998/99

Dragi učitelji, kolegice in kolegi, z velikim veseljem sem odprla svojo staro knjigo spominov na Dobrno. Pri triinosemdesetih sem obrnila list. Sedaj mi je sin dal domačo nalogo, da nekaj napišem o svojem službovanju na Osnovni šoli Dobrna v obdobju 1957–1963. Pred mnogimi leti pa je bilo ravno nasprotno in sem domače naloge delila drugim. Pa nič ne de in celo prav je tako.

V Dobrno sva s sinom prišla leta 1957 in pričela sem svojo službo najprej kot učiteljica prvega in drugega razreda. Svoj poklic sem vedno razumela kot poslanstvo. Moja mami mi je večkrat dejala, da sem že pri petih letih, ko še nisem prav videla prek mize, trdila, da bom učiteljica. In sem postala, kljub trdim letom po vojni, ki jih nikomur ne privoščim. Delo učitelja v tistih časih je pomenilo veliko odrekovanja in neplačanega dela. Nadzor našega dela je bil veliko bolj temeljit kot danes, priprave na pouk pa obsežnejše, kot jih vidim pri sedanjih učiteljih.

Po dveh ali treh letih sem opazila, da je na šoli veliko učencev, ki imajo učne težave. Dobrna je bila kmetijsko področje, ljudje so bili revni kmetje in jabolčnik je bil njihova uteha. Veliko družin je imelo težave zaradi alkohola in številni otroci so živeli v težavnih družinskih razmerah, mnogi med njimi so imeli izrazite simptome prizadetosti in omejenih sposobnosti učenja.

Tako je leta 1960 dozorelo spoznanje, da bi jim skušala pomagati. Povezala sem se s Posebno osnovno šolo v Celju, ki je bila specializirana za delo s prizadetimi učenci. Tamkajšnji rav-

natelj Roman Boben je prisluhnil moji ideji, da bi na Dobrni odprli dislociran oddelek za izobraževanje otrok s posebnimi potrebami. Do sedaj so mnogi otroci vegetirali v rednih razredih, najtežje so vzeli v posebne domove, le redki so lahko obiskovali šolo v Celju. Tako sem dobila dovoljenje za delo in ustanovili smo prvi takšen razred. Nekajkrat na teden sem potovala iz Dobrne v Celje, da sem se naučila veččin specialne pedagogike.

Izziv je bil velik. Izdelala sem posebna didaktična sredstva za pouk in imela sem srečo, da sem imela smisel za risanje. Vpisala sem namreč tudi likovni pouk na Pedagoški akademiji Maribor, na osnovni šoli pa sem poučevala dve leti tudi likovno vzgojo. Delo z mladimi je steklo in naslednje leto smo že odprli dva oddelka, kolegica pa je prišla iz Celja. Ko sem se po dveh letih preselila v Kamnik, sem pustila za seboj dober zametek nove šole, ki je kasneje prerasla v celotno osemletko.

Dobrna mi je ravno zaradi tega izziva ostala v lepem spominu. Morda sem se manj razumela s tedanjim šolskim vodstvom, kot bi si želela. Toda kljub temu so mi omogočili delo z mladimi s posebnimi potrebami. In prav otroška hvaležnost, ki je pri teh otrocih še bolj jasna in neposredna, me je vedno znova pomirjala in navduševala. Kasneje, v Kamniku, sem te izkušnje prenesla na likovno področje. Svoje učiteljevanje sem končala kot likovni pedagog na Osnovni šoli Homec, ki je tudi specializirana ustanova za otroke s posebnimi učnimi težavami in potrebami. Dobrna je tako zaznamovala mojo kasnejšo pedagoško pot, in zato me na Osnovno šolo Dobrna veže več lepih kot slabih spominov.

Alojzija KOVAČ

Terezija KROFLIČ BRANCE, bivša učiteljica: MOJA PRVA SLUŽBA V DOBRNI

V Dobrno sem prišla leta 1958. To je bila moja prva služba. Bila sem vesela, saj si prav gotovo nisem želela nekam daleč od doma.

Že na avtobusu sem srečala učiteljico Kovačevo, ki me je povabila na čaj. Povedala mi je, da uči prvi razred, da je velika prostorska stiska in da se pouk prvič odvija na treh lokacijah. Kolikor ve, bom dobila 3. razred, ki se ga učiteljice malo bojijo. V njem je namreč ravnateljeva hčerka. Postalo me je kar malo strah in prav nič več mi ni bilo všeč. Pozneje sem ugotovila, da je bil strah čisto odveč, saj je bila deklica zelo pridna, ravnatelj pa razumevajoč in dober svetovalec. Če je le bila priložnost, je znal moje delo v razredu tudi pohvaliti. Za to sem mu bila še pozneje neizmerno hvaležna.

Šla sem v šolo in na hodniku srečala gospoda. Vprašala sem ga, kje bi našla ravnatelja, tovariša Adija Mračiča. Nasmejale se je in mi rekel, da je sicer res ravnatelj, piše pa se malo drugače. Takoj sem vedela, da sem ga polomila. Opravičila sem se, on

pa se je prav od srca nasmejal ob svojem novem priimku.

Povabil me je v pisarno in tam je stekla beseda o moji službi. Povedal je, da bom učila tretji razred, učilnica pa je v stari občinski zgradbi. Tam bom čisto sama, saj je samo en prostor, ki ni prav nič podoben učilnicam na celjskih šolah. Ima majhna okna, nizek strop, neurejene sanitarije, ni tekoče vode itd. »Kaj pa stanovanje?« sem ga vprašala. Povedal je, da se

je zelo trudil, da je dobil v Vili Heider eno veliko sobo s tremi železnimi posteljami. Tu bi »začasno« stanovali poleg mene še dve učiteljici, Milena in Lučka. Tudi ti dve sta to leto šele prišli na šolo.

In res smo bivale v tej sobi eno leto. Nič nam ni bilo hudo, saj smo se dobro razumele. Pozneje je bilo glede stanovanja malo bolje. Gradila so se nova.

Gradila pa se je tudi nova šola. Ravnatelj Adi Marčič se je zelo trudil, da bi bila čimprej zgrajena. Po novem letu 1961 smo se vselili v veliko, svetlo, moderno šolo. Toda zame ni bilo pre-

več lepo. Dobila sem sicer veliko, svetlo učilnico, v njej pa 46 učencev. Združili so namreč dva tretja razreda in ravno mene je doletela ta »sreča«. Lahko si mislite, kako je bilo. Še danes sanjam o velikem kupu zelenih zvezkov, ki čakajo na popravo.

Moram reči, da sem v šolo zelo rada hodila. Otroci so bili res prudni, zvedavi in prisrčni. Prav lepo sem se razumela tudi s starši. Radi so hodili na roditeljske sestanke, saj jih je ravnatelj

Laura Skale, 4. r., šolsko leto 2008/09

Dragica MARČIČ, bivša učiteljica

Leta 1960 sem končala v Celju učiteljsiše. Z dekretom sem bila dodeljena na šolo v Dobrno. Meseca avgusta sem prvič videla kraj. Iz Vojnika sem peš šla po kamniti cesti v Dobrno.

Žal ravnatelja Adija Marčiča ni bilo doma. Izvedela sem, da bom stanovala v »hotelu« Dobrna. »Kako lepo!« sem se razveselila. A ko sem si ogledala veliko, visoko sobo, železno posteljo, skupno stranišče in velik lesen hodnik, sem bila razočarana.

Z radovednostjo sem čakala na prvi sestanek. To leto nas je prišlo na novo na šolo kar pet mladih učiteljev: Franc Horjak, Elica Pukl, Marija Planinšec, Cilka Dimec in jaz. Ravnatelj, g. Adi Marčič, in člani celotnega kolektiva so nas nadvse prijazno sprejeli. Na konferenci sem izvedela, da bom učila četrty razred in zgodovino v 6. razredu. Dobila sem tudi odlična mentorja – za 4. razred učiteljico Terezijo Brance, za zgodovino pa ravnatelja.

Pouk je potekal v treh stavbah. Jaz sem poučevala v stavbi današnje pošte. Med tem časom so se zaključila dela v novi šoli, kjer sem leta 1961 dobila stanovanje. Družbo sta mi delala učiteljica Elica Poteko, ki mi je bila »druga mama«, in njen mož Pavlek. Ko je prišla na šolo učiteljica Emilija Vruč, sem jo vzela za nekaj mesecev na stanovanje. Drugo leto so tretje razrede združili v en četrti razred, v katerem je bilo 45 učencev. Razredništvo je bilo dodeljeno učiteljici Tereziji Brance, jaz pa sem učila likovni in tehnični pouk ter zgodovino na predmetni stopnji.

Prvo leto smo se peljali na zaključni izlet v Maribor in na Po-

Adi Marčič s svojimi nepozabnimi govori ganil do solz, velikokrat pa tudi nasmejaj.

Lani so me moji prvi učenci povabili na praznovanje pri Korenu. Nekatero sem po tolikih letih še spoznala. Obujali smo spomine, bilo je zanimivo in nepopisno lepo.

Službovanje v Dobrni mi je res ostalo v zelo lepem spominu.

Rezika Kroflič - Brance

Primož Pesjak, 5. r., šolsko leto 2007/08

horje kar s tovornjakom. Med vožnjo smo kramljali, peli in se veselili.

Dobro se spominjam, kako so me učenci presenetili za rojstni dan. Ko sem vstopila v razred, je bila miza pogrnjena. Na sredini je bila velika torta (spekla jo je Kušerjeva mama) in šopek. Po zvočniku se je slišala nežna glasba. Učenci so se postavili v vrsto in mi prisrčno voščili. Ob zaključku šolskega leta mi je vsak učenec posebej stisnil roko in se zahvalil. To so bili nepozabni trenutki.

Na šoli sem bila mentorica pionirske organizacije. Vključili smo se v nagradni natečaj »Moj kraj včeraj, danes in jutri«. Zbrali smo ogromno slikovnega materiala, se srečevali s krajanji in pisali intervjuje. Osvojili smo prvo mesto v celjski občini.

Spominjam se, ko so za en dan šolo prevzeli učenci. Ravnatelj je bil najboljši učenec šole, učitelji pa so bili sposobni učenci. Na pouk so se temeljito pripravili. Mi, učitelji, smo bili le opazovalci. Tudi mladi hišnik, snažilke in kuharice so vzorno opravili svojo nalogo.

V obšolsko delo smo vključili ogromno staršev. Tesno smo bili povezani z zdraviliščem. Učitelji smo lahko koristili brezplačno kopanje in imeli smo zastonj kurjavo.

Poseben praznik pa je bil dan žena. Moški so nežnemu spolu pripravili pravo presenečenje. Okusne hrane, dobre kapljice, prijazne besede in lepe pesmi ni manjkalo.

Razredi so bili številni – v njih je bilo večinoma preko 30 učencev. Učence smo dobro poznali, saj smo jih učitelji vse obiskali

na domu. Učila smo večinoma izdelovali sami. Učitelji smo se vključevali v delovne akcije, po potrebi smo bili tudi vrtnarji, sadjarji in čistilke. Znali smo delati in se tudi poveseliti. V zbornici je vladala vedrina. Mnogo je bilo prijetnega druženja, mnogo je bilo praznovanj. Bili smo kot ena velika družina. Ravnatelj Adi Marčič se je zavedal, da so dobri medčloveški odnosi in dobro počutje sodelavcev pogoj za uspeh šole.

1962. leta je odšel ravnatelj Adi Marčič na novo delovno mesto v Celje. Zamenjal ga je mlad profesor matematike, Ivan Kapš. »Le kako bo izpeljal prvo konferenco?« smo se spraševali. Bili pa smo presenečeni. Temeljito se je pripravil in konferenco odlično vodil in izpeljal. Imeli smo srečo, da smo ponovno imeli odličnega ravnatelja, ki je delo vzorno nadaljeval. Bil nam je svetel vzgled delavnega, natančnega in pravičnega človeka.

Leta 1965 sem končala izredni študij na Višji pedagoški šoli Maribor, se poročila in se leta 1966 preselila na Hudinjo.

DEDEK (Jože Sluga, bivši učitelj) MI JE PRIPOVEDOVAL

Dedek mi je pripovedoval, kakšna je bila Osnovna šola Dobrna, ko je on tod poučeval in kako je takrat potekal pouk.

Dedek je postal učitelj, ker je hotel prenesti znanje na mlajše generacije ter jim vzbuditi zanimanje za pridobivanje znanja na različnih področjih. Na OŠ Dobrna je pričel s poučevanjem 1. oktobra 1956. Bil je učitelj športne vzgoje in geografije, poleg tega pa je poučeval tudi biologijo. Zaradi problemov z odsotnostjo učiteljev biologije je moral poučevati 6., 7. in 8. razred.

Takrat so bile težke razmere za pouk – razredi so bili razporejeni po različnih stavbah in na različnih lokacijah, tudi tam, kjer je danes pošta in v vili Ružička. Višji razredi (takrat je bila to nižja gimnazija) so bili v vili Ružički, ki sploh ni bila zgrajena za namene šole.

Leta 1952 se je pričela gradnja nove šole. Zaradi pomanjkanja sredstev je delo potekalo počasi in se tudi ustavljalo. Dedek se spominja, da so na gradbišču nove šole nekaj časa iz zemlje štrleli le goli zidovi, vmes pa so bile mlake, v katerih so plavale žabe.

Leta 1961 je bila dokončana nova šola, ki pa ni imela telovadnice in je bila športna vzgoja odvisna od vremena – pozimi pa so jo imeli kar na hodniku. Pri marsikateri uri športne vzgoje, sploh v jesenskem času, so morali z učenci spravljati drva ali premog.

Veliko dela so učitelji in učenci opravili prostovoljno, v svojem prostem času. Tako so sami opravili izkop za igrišče za košarko, tekaško stezo, roketno igrišče, igrišče za odbojko in jamo za skok v daljino. Za izkop igrišča za košarko je razred, ki je opravil največ dela, dobil denarno nagrado, ki so jo namenili za zaključni izlet.

Kakovosti šole ne ustvarja stavba ne materialni pogoji, pač pa živi, nemirni, ustvarjali duh ljudi – učiteljev, učencev, tehničnega osebja in dobrega vodstva. Dobra šola so dobri ljudje. Učiteljem, ki vstopajo na svojo pedagoško pot, bi rada svetovala, da bi poleg obvezne učne snovi našli svoj čas za morebitne učenčeve težave, da bi jih razumeli in jim bili v oporo, da bi iskali pri učencih pozitivne lastnosti in da bi jim jih pomagali kar najbolje razviti. Otroci so kot rože, ko jih gojimo v lončku ali na vrtu. Vsak dan jih moramo skrbeti zanje, jih vsaditi na primerno mesto, kjer je dovolj svetlobe, sicer ovenejo.

Leta tečejo, generacije se menjajo. Šola ostaja, ostajajo tudi spomini. Nič se z nikomer ne začne. In še manj kaj neha. Življenje je večer krog.

Hvala, da sem poučevala na Dobrni, med čudovitimi učenci, učitelji in krajani.

Telovadnico so dogradili leta 1974.

Potem so lahko opravljali veliko več dejavnosti in ustanovljeno je bilo tudi šolsko športno društvo – ŠŠD. Najpopularnejše so bile: košarka, streljanje, namizni tenis, nogomet, atletika, taborniki in planinci. Učenci so bili takrat prav pri vrhu na tekmovanjih. Šolska ekipa v SLO (splošni ljudski odpor) je celo sodelovala na zveznem tekmovanju v dolini reke Sutjeske (še v bivši Jugoslaviji – SFRJ) in osvojila 4. mesto. Moj dedek je pisal kroniko šolskega športnega društva.

V času službovanja mojega dedka so bili razredi številčnejši kot sedaj. V takratnem 8. razredu, ki mu je bil moj dedek razrednik, je bilo kar 38 učencev.

Učenci niso zamujali k pouku, vendar pa so včasih izostajali tudi po več dni, ker so pomagali pri domačih delih. V šolo so prihajali peš, in to ob vsakem vremenu, tudi po uro in pol ali dve daleč, ker prevozi še niso bili organizirani. Otroci so namreč na OŠ Dobrna prihajali tudi iz Socke in Nove Cerkve.

Šola se je do danes precej spremenila, a dedek se kljub temu rad spominja dni, ko je bilo še vse drugače, po starem.

Jan Sluga, 8. razred, 2010/11

Kje je že ta kraj? Dobrna! Morala sem pogledati na zemljevid, da bi vedela, kako se do tja pride. A se nisem odločila. Toda razpis je bil ponovljen in napisala sem prošnjo za spremembo na delovno mesto učiteljice.

Bil je čudovit poznopoletni dan, ko na nebu ni bilo niti enega oblaka, ko je sonce žarelo v vsem svojem razkošju, ko so sence že bile daljše in se ostreje zarisovale v pokrajino.

Izstopila sem iz avtobusa in se ogledala naokrog. Velika šola je stala pred menoj. Vse je žarelo v soncu. Na vseh oknih so se bohotele živordeče begonije in pelargonije, kot da bi mi govorile, da tod živijo prijazni ljudje. Kar prevzelo me je ob teh mislih in napotila sem se na razgovor k ravnatelju. In ostala sem. Dobila sem delo in stanovanje in zdelo se mi je, da sem najsrečnejši človek na svetu. Z jesenjo sem dobila razred mladih nadebudnežev, nove sodelavce in prijatelje, veliko dela in skrbi pa tudi marsikatero žalostno ali veselo urico, kar je pač sopotnica vsakemu življenju. Pravijo, da se kasneje, ko smo starejši, radi spominjamo le lepih trenutkov in stvari iz svoje preteklosti. Najbrž bo držalo. Tudi meni se dogaja, da se pogosto spominjam stvari, ki so mi segle v dušo. Bilo jih je veliko. Prva stvar, ki se mi je za vedno vtisnila v spomin, je bila neka proslava. Sodelavke so skupaj z otroki ustvarile umetnino, pravi umetniški večer pesmi in recitacij, ob katerih me je spreletaval srh. Čudovito doživetje, ki pa ga ni moglo pokvariti niti dejstvo, da nekemu pomembnemu krajevnemu možu nekaj ni bilo čisto všeč in je izjavil, da bi učitelje poslal kar v rudnik delat. Takih proslav je bilo mnogo. Delo učitelja je bilo v tistih časih, da smo bili hočeš nočeš tudi družbeno-politični delavci. To je pomenilo, da smo se morali pri svojem delu ali poleg svojega dela povezovati tudi s krajem, biti prisotni v nje-

govem družbenem življenju. Temu je pogosto botrovala slaba volja zaradi mnogih konfliktov, ki so ob tem nastajali, zato, ker je ta rekel nekaj, česar ne bi smel, ali oni ni storil, kar bi moral. A na koncu se je vedno vse prav končalo in poravnalo, zamere se sčasoma pozabijo in življenje teče dalje.

Življenje in delo neke šole je zelo pestro in raznoliko. Vsak dan se dogaja nekaj novega. Vsak dan doživiš kaj takega, da se nasmehneš, da se razveseliš, pa tudi razžalostiš, a to je gonilo, ki te žene, da greš naprej, da zmoreš. Največje zadovoljstvo vsakega učitelja je, kadar lahko reče: »Glej, to sem naučil svoje otroke, to znajo, tega jim nihče ne bo mogel vzeti!« Včasih je do tega težje, drugič pa spet lažje priti. Vmes je veliko smeha, razigranosti, a tudi marsikateri grenak trenutek. Nič zato, če je Lojzek rekel, da je Slovenija rogata država! Vsi smo vedeli, da je gorata, a smo se pri tem prisrčno krohotali. Mnogo spominov me veže na šolo in kraj, saj sem tu preživela velik del svojega življenja. Navsezadnje je dokaj kruta resnica, da ti na koncu ostanejo le še spomini, toda veliko več je tistih lepih, kot slabih, in zato je bilo vredno. Ko se človek ozira nazaj in tehta svoje odločitve ter dejanja, si marsikdaj reče, kako je bil neumen, da tega danes ne bi storil ... A je že tako, da v življenju delamo tudi napake in dobro je, če se iz njih tudi kaj naučimo. Dokler je človek mlad, je vse tako lahko, tako enostavno, kasneje, v zrelejšem obdobju, pa ugotoviš, da si čestokrat vozil nevarno in brez zavor. Toda to je sestavni del življenja, ki ga dela pestrega in zanimivega. Bilo bi zelo dolgočasno, če bi bilo zmeraj vse dobro in prav.

Dobrna se je v zadnjih desetletjih zelo spreminjala. Center kraja je dobil povsem novo podobo. Prav je, da se staro umika novemu, vendar vsako poletje, vedno znova pa na oknih žarijo rdeče pelargonije in pravijo, da tod živijo prijazni ljudje ...

INTERVJU Z GO. CILKO OKROŽNIK, bivšo učiteljico

1. Kdaj in kako ste pričeli s službovanjem v Dobrni? Je bila to Vaša prva služba? Kako ste se počutili ob pričetku službovanja v Dobrni?

Službovanjem v Dobrni sem pričela 1. 9. 1960. To je bila moja prva služba. V Dobrno sem bila razporejena po dekretu, ker sem v času šolanja prejemale štipendijo od Občine Celje.

V Dobrno sem kljub dežju prišla s kolesom in kovčkom, ki mi je med potjo dvakrat padel na tla. Preoblekla sem se in stopila pred več kot trideset drugošolcev. S kovčkom sem prišla zato, ker sem v Dobrni v vili Kozjak dobila skromno sobo.

Čeprav sem si želela poučevati v neki gorski vasici, sem bila tudi v Dobrni zadovoljna, saj je bil dober kolektiv, kjer smo se razumeli in si pomagali.

2. Kakšna je bila takrat OŠ Dobrna (zgradba, organizacija pouka)?

Takrat je pouk potekal na različnih lokacijah, in sicer: 1. razred v prostorih današnje občine, 2. razred v prostorih današnje pošte, 3. razred pri Habetovih v Vinski Gorici, 4. razred v prostorih današnje upravne enote; od 5. do 8. razreda pa v vili Ružički.

Na začetku sem torej poučevala v prostorih današnje pošte. Zgradba je bila skromna. Imeli smo stranišče na 'štrbunk', vodo le na hodniku, kuhinje pa ni bilo. Malico so nam prinesli iz Ružičke. Seveda sem tudi pri malici pomagala – namazala sem kruh in ga razdelila otrokom. Sicer pa smo imeli le en odmor, in sicer za malico.

Učilnice so grele velike lončene peči, na katerih smo večkrat posušili mokra oblačila. Pouk smo imeli v turnusih, tj. en teden dopoldne in en teden popoldne ter redno tudi ob sobo-

tah. Otroci so v šolo prihajali peš – nekateri so imeli tudi do dve uri hoda, in niso nikoli zamudili. Bili so zelo vedoželjni in zelo pridni. Posebnost so bili tudi roditeljski sestanki, ki so potekali ob nedeljah po zaselkih, in sicer na Klancu pri Štimulakovih, v Zavrhu pri Korenakovih ipd. Ker telefonskih povezav ni bilo, so bili pogosti tudi obiski učitelja na domu.

Po treh mesecih smo se selili v novo šolo, tj. v sedanjo zgradbo. Veseli smo bili nove, moderne zgradbe.

3. Kaj ste poučevali na OŠ Dobrna? Kako dolgo ste delali na OŠ Dobrna? Ste si morda želeli ali pa imeli priložnost iti kam drugam? Kako se je OŠ Dobrna oz. osnovna šola nasploh v tem času spremenila?

Na Osnovni šoli Dobrna sem celih 35 let poučevala na razredni stopnji. Nekaj je bilo vmes tudi nadomeščanj, sicer pa sem tako kot ostali učitelji vodila različne interesne dejavnosti, npr. nekaj let pionirsko organizacijo, zadnja leta pa dramski in recitacijski krožek na razredni stopnji. Sprva seveda ni bilo moderne tehnike. Učila, predvsem risbe, smo si izdelovali sami. Učenci so bili pridni in delavni. Tudi leta 1961 so veliko pomagali pri selitvi v novo šolo. Spominjam se dne, ko smo dali šolo za en dan v upravljanje učencem. En osmošolec je bil ravnatelj, ena učenka tajnica, drugi pa so bili učitelji za eno uro. Bilo je zanimivo in zabavno. Bili smo zelo dejavni – imeli smo tudi dneve dejavnosti, npr. športne dneve, ekskurzije, sodelovali smo na proslavah v kraju, imeli smo tudi končne izlete v skladu z učnim načrtom, sprva npr. v Celje – Stari grad za drugošolce, kamor smo se odpeljali kar z rednim avtobusom, učence pa so včasih spremljali tudi starši, če je bilo spremljevalcev premalo. Tako so učenci v teku osmih let spoznali vso Slovenijo. Šol v naravi sprva še ni bilo, kasneje pa sem spremljala petošolce na izlet v Opatijo.

V Dobrni mi je bilo lepo in si nisem želela drugam, saj sem si tod kasneje ustvarila družino. Rada sem opravljala svoj poklic in če bi se še enkrat odločala, bi verjetno izbrala enako, čeprav vem, da je sedaj učiteljevo delo zagotovo zahtevnejše, saj so učenci bolj razigrani, manj pozorni in motivirani za delo.

4. Kakšni so Vaši spomini na OŠ Dobrna? Kaj Vam je ostalo najbolj v spominu (morda kakšen dogodek, učenec Ipd.)? Nam lahko zaupate kakšno anekdoto iz časa službovanja v Dobrni?

Spominov je veliko. Enkrat smo s četrtošolci imeli pouk po-

poldne. En učenec pa je kljub mojim opozorilom dal nek pokrovček v usta in ga pogoltnil. Začel se je daviti in skupaj z učenci smo ga komaj rešili. Takrat me je bilo zelo strah in na srečo se je dobro končalo.

Ko sem prvo leto poučevala na šoli, smo enkrat z drugošolci ponavljali poštevanke. En učenec je kar naprej dvigoval roko in ko sem ga končno poklicala, je odvrnil, da je že prepozno – hlače so bile že mokre. In poslala sem ga domov.

V spominu mi je tudi ostal zadnji dan v Alpski šoli v naravi, ko smo se vračali domov. Močno je deževalo in grmelo. In ko je vodnik rekel, da moramo hoditi z razmikom 10 korakov, sem vedela, da je že zelo nevarno zaradi strel. Bilo me je strah in na srečo se nikomur ni nič zgodilo.

Zgodilo se je tudi, da sem zaradi odsotnosti drugega učitelja poučevala kar 48 drugošolcev, ker nadomestnega učitelja ni bilo. Bilo je pestro, a je šlo.

Na OŠ Dobrna me veže tudi veliko srečnejših spominov. Težko bom izbrala pravega.

Rada se spominjam veselja mojih četrtošolcev, ko nas je pred novim letom obiskala prijazna kmetica, gospa Jamnikar iz Vinske Gorice. Jeseni smo ji pomagali pobirati sadje, v znak zahvale nas je obdarila z zabojem jabolk in sladkim jabolčnim sokom.

Zelo veliko je bilo tudi navdušenja vseh učencev mojega razreda, ko smo uprizorili igrice "Pevsko tekmovanje zajcev na Goljavi", pri kateri je sodeloval sleherni učenec razreda. Z njo smo razveselili učence iz vrtca in šole. Ogladali so si jo tudi gojenci CUDV Dobrna. Gostovali pa smo tudi na OŠ Frankolovo. Občutki ob navdušenem ploskanju so bili nepozabni in pozabljene so bile vse težave ob dolgotrajni pripravi igrice.

5. Zdaj spremljate Vaše vnukinje, ki obiskujejo OŠ Dobrna. Kako zdaj gledate na OŠ Dobrna?

Zdaj je to moderna in lepo organizirana šola z lepimi prostori. Rada se vračam sem. Še vedno imam rada knjige in bi učencem svetovala, naj iščejo informacije v knjigah, ker so bolj verodostojne kot internet. Šola ima organiziranih tudi veliko popoldanskih dejavnosti, za katere menim, da bi morale biti brezplačne, da bi bile dosegljive večjemu številu učencev.

Novinarski krožek OŠ Dobrna

INTERVJU Z ŽUPANOM OBČINE DOBRNA, Martinom BRECLOM, bivšim učencem

1. Osnovnošolske klopi ste "gulili" v Dobrni. Kakšna je bila takrat OŠ Dobrna (zgradba, organizacija pouka)?

O biskoval sem pouk v sedanji, takrat novejši zgradbi. Te lovadnice nismo imeli, zato smo imeli športno vzgojo pozimi in v slabem vremenu kar v učilnicah in na hodnikih, poleti

pa zunaj. Imeli smo dvoizmenski pouk. Potekal pa je tudi ob sobotah. V šoli je bila tudi zobna ambulanta z dokaj starimi aparaturnami. Seveda smo imeli tudi zvonec. Učilnice so bile opremljene tudi z zvočniki, preko katerih smo slišali šolska obvestila. Imeli smo tudi malico, največkrat jetrno pašteto in čaj. Za Dedka Mraza pa smo bili deležni priboljška, in sicer hrenovke in žemlje.

Ekskurzij nismo imeli, le ob koncu šolskega leta smo odšli na končni izlet.

2. Kakšni so Vaši spomini na OŠ Dobrna? Kaj Vam je ostalo najbolj v spominu (morda kakšen dogodek, učitelj ipd.)?

Veliko lepih spominov je povezanih z osnovno šolo. To je bil kraj, kjer smo se poleg učenja tudi igrali in pogosto pomislili tudi na kakšno neumnost. V spominu mi je ostalo tudi spravo premoga. Vsako jesen so za šolo navozili velike kupe premoga za kurjavo, ki smo ga starejši učenci pomagali spraviti pod streho. Bilo je naporno – pouk pa je odpadel.

Spominjam se tudi nasada jagod. Učenci smo morali pomagati pri pobiranju jagod in zraven žvižgati.

Da, učitelji so bili kar strogi. Med odmori smo se morali sprehajati po hodnikih, seveda brez divjanja. In če nisi ubogal, si dobil tudi kakšno zaušnico.

3. Kateri predmet ste imeli v osnovni šoli najraje in zakaj?

Bil sem čisto povprečen učenec. Mislim, da sem imel najraje slovenščino. Rad sem bral. Čeprav doma še nismo imeli elektrike, sem rad bral tudi ob petrolejki. Imeli smo tudi bralno značko.

4. Nam lahko zaupate kakšno anekdoto iz osnovnošolskih dni?

Drobnih in zabavnih dogodivščin seveda ni manjkalo, čeprav so bili učitelji strogi.

Tako smo enkrat imeli športni dan, ko smo odšli do ribnikov in s soščolcem sva se kar sama odločila, da greva sama nazaj. Soočenje z učiteljem seveda ni bilo prijetno, posledice pobalinstva pa sva čutila tudi doma.

5. Verjetno ste hodili v šolo peš in pot v šolo je lahko zelo zanimiva in zabavna. Se Vam je s poti v šolo kaj posebnega vtisnilo v spomin?

Takrat smo vsi hodili v šolo peš. Pa ne samo to – doma je bilo pred odhodom v šolo treba tudi še kaj pomagati. Kljub vsemu pa je bila pot v šolo zanimiva, polna dogodivščin in iger. Med potjo smo se veliko igrali, včasih tudi predolgo. Izdelali smo si tudi bunkerje, ki so nam služili za skrivališče. Igrali smo se vojne in druge ekipe napadali s krompirjem, ki smo si ga

nanosili v bunkerje.

Včasih so bile daljše zime in več snega je zapadlo. Takrat so nam kar s hlodi naredili gaz.

Neke jeseni sem sam šel po poti domov. Takrat pa je nekaj zašumelo. Kar otrpnil sem od strahu in ko je še enkrat zašumelo, sem krčevito zavpil. Takrat pa se je tudi 'strah' ustrašil mene in zbežal. Verjetno je bil to le jazbec ali pa kakšna druga gozdna žival.

6. Starejši nam ob obujanju spominov mnogokrat rečejo, da je takrat bilo vse drugače. Kako drugačni so bili Vaši osnovnošolski dnevi od naših? Kako gledate na osnovno šolo danes?

Da je bilo včasih bolje, rečemo verjetno zato, ker se radi spominjamo lepih stvari in smo malo nostalgicnih. Tudi jaz imam osnovnošolske dni v lepem spominu. To je bil čas, ko ni bilo materialnih dobrin v izobilju, zato smo si tudi več stvari želeli in smo bili zelo veseli, ko smo le-to dobili ali dosegli.

Danes pa se mi zdi, da imajo otroci vsega preveč in enostavno ne znajo živeti otroštva. Otroci se morajo družiti, morajo znati biti samostojni in odgovorni, znati sprejemati odločitve in znati deliti. Otroci morajo biti ustvarjalni in inovativni. Glejte, včasih smo na poti v šolo delali mlinčke ob potokih, frače, loke, lesene smuči idr. To vse je krepilo ustvarjalnost in tudi medvrstniške odnose, saj smo nesebično pomagali drug drugemu.

Danes pa računalniki preveč zaszavajajo otroke – računalnike je treba znati uporabljati! Ne spleča se mladosti zapravljati za računalnikom.

Žal pa v vse hitrejšem tempu pozabljamo tudi na vrednote in tu bodo potrebne korenite spremembe celotne družbe.

7. Če bi se danes morali vrniti v osnovnošolske klopi, kakšne šole bi si želeli?

Verjetno bi si želel kompromis med 'staro' in moderno šolo. Zdi se mi prav, da te že osnovna šola pripravlja in uči za življenje. Da te uči tudi umiriti se, najti svoj mir in s tem tudi srečo, saj le srečni ljudje so lahko uspešni in zadovoljni.

Novinarski krožek OŠ Dobrna

Alja TIHLE, bivša učenka: LIZIKA, PESMICE IN ODRSKE LUČI

Osnovna šola Dobrna. Eden izmed najlepših spominov je star že enaindvajset let. Spomin na čudovito učiteljico, ki nas je pospremila skozi prvi razred, Minko Čretnik. Danes se ne spomnim več natančno, zakaj sem jo imela tako rada. Najbrž zaradi pristnega nasmeha, nežnih rok in občutka, ki nam ga je dajala, da smo pri njeni varni in dobrodošli.

V šoli mi je šlo takoj dobro. Že kot mala deklica sem vedela, da

je šola pomembna, da se moram učiti in da bom zelo verjetno le tako v življenju kam prišla. Tako so me vzgajali in niti nisem vedela, da je lahko tudi drugače. Še danes sem hvaležna za to.

Na Osnovni šoli Dobrna sem se poleg tega dobro počutila. Domače. Spomnim se dileme, ko smo se z Dobrne po koncu prvega razreda preselili v Novo Cerkev. Bom šla v tamkajšnjo štiriletko ali bom ostala na Dobrni? Zame ni bilo dvoma in za svojo odločitev sem od takratnega ravnatelja, gospoda Do-

mitroviča, dobila liziko. Bil je strog ravnatelj, ampak jaz sem ga še vsa nadaljnja leta pred sabo videla s tisto liziko v roki. Vedno sva dobro shajala, najbrž enostavno nisem bila problematičen otrok.

Hitro sem začela kazati interese za to, kar me še danes razveseljuje. Rada sem recitirala, pela, plesala, igrala in nastopala. Pisala sem pesmice, s sošolci smo celo izdali mini zbirko, ki jo imam še danes doma. Zdaj se mi tiste pesmice zdijo smešne, pa vendar sem takrat z njimi marsikoga razveselila. Moja inspiracija za pisanje pesmi se je izgubila nekje na poti. Že dolgo nisem nobene napisala. Raje pišem brez rim, vedno rada, če le lahko.

Čudovite spomine imam na dramsko skupino, kamor sem hodila, kljub temu da mi jezik takrat še ni tako gladko tekel kot danes. S sošolkami smo ustanovile celo plesno skupino, se šminkale in preoblačile ter sanjale, kako bomo nekoč nastopale kot zvezde. V pevskem zboru sem se z leti preizkusila v vseh treh glasovih, za kar sem zelo hvaležna učiteljici Milici Hrovatič, ki me je spodbujala in bila stroga z mano.

Še vedno mi gre na smeh samo od sebe, ko pomislim, kako uspešni smo bili učenci OŠ Dobrna s svojo dramsko uprizoritvijo raziskovalne naloge o kulturni dediščini na državnem tekmovanju v Kostanjevici na Krki. In kako smo uživali! Za svojo raziskovalno nalogo in nastop smo dobili zlato priznanje. Takrat sem prvič stala na čisto pravem odru, s pravimi odrskimi lučmi. Dobili smo tiste mini mikrofone za na glavo in vse to se mi je zdelo tako strašno 'nobl'. V naši skupini je bil takrat med drugim tudi Blaž Švab, v katerega sem bila bolj ali manj na skrivaj zaljubljena (ker je dve leti mlajši od mene, se

to v osnovni šoli seveda ni na glas govorilo).

Z razredom smo hodili na izlete, ekskurzije, šole v naravi, sodelovali na tekmovanjih in prav zato je bila naša šola tako posebna. Ves čas se je nekaj dogajalo, bili smo motivirani, če smo želeli, smo lahko počeli skoraj karkoli.

Med drugim sem v osnovni šoli odkrila svojo ljubezen do nemškega jezika. Vesela sem, da smo bili ena redkih šol, ki so ga imele za prvi tuj jezik. Navdušenje sem sicer prinesla od doma, ker smo imeli satelitsko televizijo (na navadno anteno naš televizor ni nič kaj lovil), svoje znanje pa nadgradila pri učiteljici Tatjani Krajnc – Barič. To je bila moja najljubša 'tovarišica' in gotovo je tudi prispevala k temu, da je nemščina še danes ena mojih največjih ljubezni.

Seveda so tudi kakšni manj lepi spomini. Na jecljanje, nesrečne ljubezni, pretirano sramežljivost in nesamozavest ... In na fiziko in matematiko. Sive celice za naravoslovne predmete mi enostavno manjkajo. Še danes ni nič drugače in že v osnovni šoli se je pokazalo, da pač nisem talent za te reči. Se pa spominim tudi simpatičnega pripetljaja. Danes lahko povem, ker me nihče več ne bo kregal. Za test pri fiziki – takrat nas je učil gospod Šteger – sem si na črno računalno napisala 'švinglc'. Učitelj je videl, da nekam čudno pogledujem na svoj kalkulator, zato je prišel k moji mizi in si ga natančno ogledal. Ker je bil kalkulator iz gladkega plastičnega materiala, se svinčnik očitno na tisti svetlobi ni opazil, in tako sem se jaz, s formula-mi vred, uspešno prebila čez test. Srečnica. ☺

Ne glede na to, da prva najstniška leta niso vedno enostavna, se lahko zdaj ob vseh pisanih spominih samo nasmejim. Vse, kar se nam je dogajalo, nas je izoblikovalo v osebnosti, kakr-

Klara Jurko, 8. r., šolsko leto 2004/05

Jolanda Lamot, 9. r., šolsko leto 2005/06

šne smo danes in pripomoglo k temu, kar se nam je kasneje dogajalo v življenju.

Dragi sošolci, 'tovarišice in tovariši', bilo je lepo!

Na Osnovni šoli Dobrna vsaka generacija napiše svojo zgod-

bo. Prepričana sem, da je tudi naša pustila svoj pečat in da se nas marsikdo rad spomni.

Čestitam ob obletnici in se zahvaljujem, da ste mi dali priložnost obuditi spomine.

Duško KOS, bivši učenec, direktor Studio Moderna

V 1. razred takrat še Osnovne šole XIV. divizije Dobrna sem se vpisal v šolskem letu 1967/68 in šolo zaključil leta 1975.

V teh osmih letih se je nabralo še in še vtisov ter spominov, tako da je izbor precejšen izziv.

Seveda je kup posameznih dogodivščin, doživljajev – resnih in smešnih, posrečenih in manj posrečenih, ki se utrnejo ob premisleku, h kateremu sem bil povabljen.

Z današnje perspektive pa bi izpostavil tri delčke mozaika šolskih spominov, ki so vsak po svoje prispevali k enkratnosti tistega časa in seveda osebnostnemu dozorevanju.

Najprej preskok iz četrtega v peti razred – ne le da smo delno prešli na predmetni pouk, pridružile so se nam tudi nove sošolke in sošolci iz združenih šol.

In če so imeli novinci iz smeri takrat še Strmca (danes Nove Cerkev) privilegij avtobusnega prevoza, so naši novi kolegi iz Socke in Vinske Gore odprli povsem nove dimenzije še obvladljivih razdalj za pešačenje v in iz šole.

Za nas, vaške razvajenčke, so bili to kilometri in ure, ki smo jih bili vajeni z izletov in ekskurzij. Komaj predstavljeni so nam bili kot dnevna rutina ne glede na vreme in letni čas, na zimsko jutranjo in popoldansko temo.

Spomin na to je od vselej mešanica občudovanja in spoštovanja – še posebej do samoumevnosti, ki jo je pešačenje pomenilo našim novim sošolcem. Nobene slabe volje, nobenega pritoževanja ali nerganja – vsaj ne v razgovorih med nami. Pešačenje je bilo vzeto kot danost, s katero je pač potrebno živeti in jo obvladati.

To je bilo, vsaj zame, prvo zavedanje razlik in srečanje z nujnostjo povečanega vložka, dela, napora za preseganje razlik, za katere posameznik ni odgovoren niti ni v njegovi moči, da bi jih spremenil.

Akademije ob zaključku šolskega leta so drug tak prav poseben spomin.

Šola je bila sicer – poleg KUD Kajuh Dobrna – ključen element kulturnega življenja na Dobrni. Proslave in akademije so imele svoj utečen urnik in publiko ter nastopajoče. Na vse

smo se pripravljali resno, predano in vedno s ščepcem treme. Toda nobene priprave se niso mogle meriti s pripravami na zaključno akademijo, ki je bila kot vse ostale v dvorani Zdraviliškega doma.

Tudi obe glavni organizatorici proslav in akademij – takrat smo rekli tovarišici – Herta Rošer in Hela Strmčnik sta bili na nek drugačen, poseben način zahtevni v pripravah.

Slovesno veselo razpoloženje ob zaključevanju šolskega leta in neučakano pričakovanje počitnic je dalo vsem udeležencem nek prav poseben naboj, moč in radost, ki je odsevala v sproščenosti nastopa in nepozabnem vzdušju pred in za odrom.

Danes bi temu seveda rekli nivo pozitivne energije. In toliko in tako pozitivne energije sem imel priložnost posihmal srečati le malokrat.

Seveda pa je bila pridobitev generacije nova telovadnica.

Vsa leta smo imeli ob slabem vremenu in pozimi telovadbo na hodniku pred učilnicami. Za vsako uro smo prinesli pripomočke iz kabineta na hodnik in jih po končani uri pospravili. Ni bilo moštvenih iger z žogo, tišina je bila zapovedana, pa hladno je bilo precej na hodniku. Skratka, ure telovadbe so bile dobrodošle samo zato, ker pač niso bile »vsebinski« pouk in ni bilo preverjanja znanja.

V okviru tekmovanj šolskih športnih društev smo obiskovali šole v Občini Celje in zavidali mestnim osnovnošolcem njihove telovadnice. Ker so bile šole večinoma starejše, so bile takšne tudi telovadnice – ne prav velike, s standardno, raje bolj kot manj obrabljeno opremo. Toda bile so – in omogočale so moštvene igre, se pravi igre z žogo – preko vsega leta. In seveda povsem drugo sproščenost med šolskim časom, da ne govorimo o popoldanskih krožkih in aktivnostih.

Ne vem, ali je bilo sploh kaj tako težko pričakovano kot telovadnica.

Dan za dnem smo spremljali, kako je rasla in potem, ko je bila pod streho, s povečano nestrpnostjo čakali na otvoritev.

In jo, če se prav spomnim, v osmem razredu tudi dočakali – veliko, svetlo dvorano, garderobe, umivalnice, orodja.

To je bil – vsaj zame – naj trenutek vseh osmih let.

V Dobrno sem se preselil pri svojih štirih letih. Z mamo, učiteljico na Osnovni šoli Dobrna, sva stanovala v večji hiši pod cerkvenim stopniščem in obzidjem, za mestnim parkom, posvečenim partizanskim osvoboditeljem, nasproti tedanji stari šoli, ki je danes mestna občinska hiša. Dobrna se mi je takrat zdela imeniten kraj, in res je sijala v starem blišču drugega najbolj priznanega zdravilišča v Sloveniji, takoj za slovito Rogaško. Lepi parki, dolge sprehajalne poti in častitljive vile. Vsega se je držal pridih stare mondenosti.

Osnovno šolo sem pričel obiskovati leta 1960 v stari šoli in moja prva razredničarka je bila Vera Rožanc, gospa z neverjetno energijo in toplino, ki so jo premogle samo stare učiteljice. Rožančevi so stanovali v lepi vili nasproti dobrnske graščine, kjer je bil v tedanjem času dom za »prevzgojo mladih«, kot se je temu reklo v klenem duhu socialistične ideologije. Vero Rožanc smo dobro poznali, saj je tudi moja mama učiteljica in sta bili dobri kolegici, celo prijateljici. In spominjam se, da sem ji nekoč zakuhal lepo nevšečnost.

Moja največja težava v prvem razredu je bila, da sem ob vstopu v šolo znal pisati in brati. Nič nenavadnega ni bilo v tem. Ko je mama učiteljela kot edina učiteljica in ravnateljica v Črešnjicah nad Frankolovim, kjer je bilo v šoli vse, učilnica in učiteljsko stanovanje, sem preprosto večkrat prišel v razred, se v ozadju kot miška igral in opazoval, kaj počno učenci.

In tako sem pri treh letih razumel tisto, kar so drugi počeli pri sedmih. Vstop v pravo šolo je bil zato pravo dolgočasje in Rožančeva je reči reševala na svoj način. Namesto malega z sem dobil velik zvezek, ki je imel dvakrat več črt in dvakrat večje domače naloge, namesto ene sem moral postoriti dve ali tri dodatne. In nobena pritožba doma ni zalegla. Mama, ki je tedaj učila paralelko, in Rožančeva sta sklenili pakt in vojna je bila vnaprej izgubljena.

Pa je vendarle napočil nenavaden trenutek, ko sem očitno lahko vrnil milo za drago. Obisk inšpektorja iz Celja je bil vedno travmatičen dogodek, ko je vse vršalo naokrog in je bila nervoza učiteljev in ravnatelja vidna že od daleč. Gospod je obiskal tudi naš razred in v prijaznem razgovoru z učenci, po končani uri, ki jo je Rožančeva dobro izpeljala, je sledilo vprašanje, kako smo zadovoljni s poukom, kako radi imamo učiteljico in šolo. Morda sem bil zgornjejši od drugih in inšpektor se je glede učiteljice in šole obrnil name. Pa sem povedal, da je gospa prijazna, le da pogosto odide s kolesom med poukom domov, kadar kuha govejo juho in dobi naslednji dan obiske. Rožančevi so namreč imeli med sorodniki imenitnega pisatelja, Marjana Rožanca, in dejansko so takrat imeli malce večji direndaj s pripravami na sprejem. Toda odkritosrčna naivnost mladega prvošolčka je imela trše posledice. Gospod inšpektor jo je pri ravnatelju zaslišal, morala je na zagovor in še preden

sem prišel domov, je o tem vedela vsa šola, z mamo vred. In potem je bila huda ura in prvo spoznanje, da je resnicoljubnost nekaj, kar je sicer lepo in prav, da le ne povzročiš z njo preveč gorja drugim.

Drugi razred sem že obiskoval v novi šoli in razredničarka, Kulčar, Milena, mi je ostala v sila prijetnem spominu. To pa je že bil čas prvih resnejših prijateljstev. Ne vem sicer za natančne priimke, toda sila vseč mi je bila neka Irena in nakopal sem si nevšečnosti Mance in tako dalje. Že v prvem razredu pa smo postali veliki prijatelji s tremi sošolci, s katerimi smo bili skupaj kot štiriperesna deteljica. Silvo je stanoval blizu vrtnarije, ki je stala za potokom pred sedanjim osrednjim hotelom, Roman je stanoval na hribu za starim zdravstvenim domom, ki še danes stoji kot obnovljena vila ob hotelu, Cveto pa je domoval v lepi hiši pri graščini, ker je bil oče ravnatelj ali direktor doma. Še danes imam fotografije, ko smo se vsako leto ob koncu šole fotografirali ob parkovnih panojih, ki jih je za zdravilišče naslikala mama in so opozarjali na naš odnos do okolja. Poti iz šole so bile pogosto zavite, veliko smo se pogovarjali in vse do konca ostali pravi prijatelji. Toda ko sem se v četrtem razredu odselil, nisem nikoli več srečal nikogar od njih in še danes ne vem za njihove usode. Pa vendar se zdi, da bi ob prvem srečanju morda drug v drugem zopet prepoznali stare podobe in bi bilo, kot da smo se videli včeraj.

Po četrtem razredu, leta 1963, sem zapustil Dobrno in se preselil v Kamnik. In Dobrna je ostala samo še oddaljena predstava mladostnih dni. Toda nekaj naključij me je zopet povežalo z njo. Pred leti, mislim da leta 2004, sem imel neko poslovno predavanje za podjetje Marand in z njegovim direktorjem Marčičem sva ugotovila, da je bil njegov oče moj ravnatelj v času, ko sem hodil v osnovno šolo na Dobrni. Ob neki drugi priložnosti sem sedel domala v svojem bivšem razredu, ko smo z županom Dobrne, po nekem spletu okoliščin, obravnavali urbanistično in strateško razvojno zasnovo kraja. In zopet so na plan stopili stari spomini.

Seveda se je po toliko letih lepo spomniti na leta, ki sem jih preživel na tej šoli. Prva štiri leta šolanja v Dobrni so ostala zapisana v vseh mojih življenjepisih in vedno sem s ponosom omenil to obdobje mojega šolanja. Danes kot univerzitetni profesor na Ekonomski fakulteti v Ljubljani lahko vrnem del ugleda svoji prvi šoli, če povem, da so mi ti prvi koraki odprli vrata v svet vednosti. Šola mi je dala veselje do znanja, me napolnila z vedoželjnostjo in mi ponudila dobre učitelje ter čudovite sošolce, ki jih še danes hranim v lepem spominu. In česa si je po toliko letih mogoče želeli več kot to, da lahko svoji prvi šoli in novim učiteljem na njej poklonim nekaj spominov. Za skupno spodbudo na novih poteh in hvala, ker ste mi dali imenitno priložnost, da vam to lahko še enkrat povem.

Še danes se spominjam poti od Zavrha do Dobrne in skozi šolski park do lesenih vhodnih vrat, ki so topo zaloputnila, ko sem stopal v takrat še Osnovno šolo XIV. divizije Dobrna. Bili smo še med poslednjimi generacijami, ki smo v prvi razred stopali kot pionirčki in simbolično privarčevali nekaj malega drobiža v šolski hranilnici. Prijatelji iz vrtca smo spoznali nove obraze, okoli dvajset sošolcev nas je iste klopi delilo in stole grelo naslednjih osem let. Čeprav se je takrat zaključilo brezbrizno obdobje igranja v vrtcu in so se pričele obveznosti ter odgovornosti, smo na šolo gledali kot nekaj samoumevnega in obveznega. Starši ter tovariši in tovarišice, kot smo jih klicali, so osem let ponavljali, da je s trudom in učenjem pogojen uspeh v prihodnosti. Čeprav smo enako tudi mi samozavestno upravičevali smisel vsakodnevnih obiskov v šoli, tega takrat verjetno nobeden izmed nas ni popolnoma razumel, kaj šele verjel. Mi smo še vedno dokaj sproščeno hodili v šolo in čakali naravoslovne ter športne dneve in ekskurzije, ki so razbijali monotonost minevajočih semestrov. Pouk smo dopolnjevali z raznimi dejavnostmi. S pevskim zborom smo nastopali na revijah ter šolskih in državnih proslavah, z lutkovnimi predstavami zabavali sošolce in starše, si prizadevali pridobiti bralno značko, vrteli dekleta na urah plesnih tečajev,

svoje pridobljeno znanje pa uspešno dokazovali na mnogih tekmovanjih s področij naravoslovja, jezikoslovja ter športa. Dokaj sproščen vstop v osnovno šolo se je končal z resnejšim zaključkom. Napetost in odgovornost, s katerima smo se soočali v osmem razredu, smo vedno pogosteje in močneje, vendar potihoma, čutili že prej na višji stopnji. Mala matura v osmem razredu je pomenila prvi življenjski preizkus, prelomnico. Zelo pogosto izrečena misel in spodbuda o priložnosti, da pokažemo vse naše znanje, se je morebiti smešno slišala ob zavedanju, da smo z vso resnostjo sprejemali življenjsko pomembno odločitev o bodočem poklicu, ki nas spremlja danes in še nas bo spremljala naslednjih nekaj desetletij. Danes ima šola drugo ime in novo podobo, a isto poslanstvo. Verjetno je potrebno več življenjskih prelomnic in izkušenj, da bi razumeli pomen, ki smo ga sprva zgolj privzemali od okolja. Izobraževanje je res investicija v prihodnost in prvi koraki, kar osem let v osnovni šoli vsekakor je, so najtežji in hkrati najpomembnejši. In sošolci? Medtem ko zbledele in že nekoliko pozabljene spomine iz šolskih let obujamo na obletnicah, so obrazi sošolcev in stiki z nekaterimi še vedno živi. Imeli smo to srečo, da nas je veliko sošolcev ostalo v domačem okolju in si tu ustvarilo družine. Nema lokrat se je že zgodilo, da smo se nekateri naključno srečali, snidenje pa nato izkoristili kot povod za nekakšno malo obletnico, v katero je druženje preraslo.

Vojko ČREP, univ. dipl. politolog, uslužbenec Veleposlaništva Irske v Ljubljani, bivši učenec

Povabilo k pisanju kratkega sestavka za publikacijo, ki jo Osnovna šola Dobrna pripravlja ob letošnjem obeležju tako pomembnih obletnic, kot so 180 let organiziranega pouka na Dobrni, 150. obletnica prvega šolskega poslopja in 50. obletnica pouka v sedanji šolski zgradbi, mi predstavlja veliko čast in veselje. Misel na osnovno šolanje v Dobrni v meni vedno vzbudi nekaj prijetnega, domačega in edinstvenega. Tako se še vedno dobro spominjam nekega brezskrbnega predšolskega dne, ko mi je oče na vprašanje, kaj je velika zgradba v bližini igrišča, odgovoril: „Veš, ta zgradba je šola, ki smo jo domačini pred mnogimi leti gradili z velikim veseljem za vas, otroke, da se boste lahko v njej učili in igrali.« Mati pa je k temu dodala, da bom kmalu lahko sam spoznal vse skrivnosti, ki so takrat burile mojo domišljijo ob pogledu na tisti hram učenosti.

Šola, učenje, igranje, „svet odraslih“ so bili pojmi, ki so se mi zdeli tako privlačni in neraziskani, da sem kasneje komaj dočakal svoje prve šolske dni.

Vseh lepih spominov na moje osnovno šolanje je nemogoče strniti v nekaj povedi, pa vendarle bi rad osvetlil dogodek, ki se ga vedno rad spominjam, saj mi prikrade nasmešek na obraz in slikovito ponazori pomembnost in potrebo po izobraževanju slehernega posameznika.

Bilo je šolsko leto 1987/1988. Vsi predstavniki oddelčnih sku-

pnosti smo imeli uvodni sestanek, sam sem bil takrat predstavnik 1. a-razreda. Ko sem se predstavil, me je takratni ravnatelj, g. Domitrovič, vprašal, ali je neki učenec na šoli, ki nosi isti priimek kakor jaz, v sorodstvu z mano. Gospoda ravnatelja sem malce debelo pogledal, mu odkimal in suvereno odgovoril, da ne. Ko pa je g. ravnatelj postavil vprašanje nekoliko drugače, in sicer ali je ta ista oseba morda kaj v „žlahti“ z mano, sem veselo prikimal in odgovoril: „Ooo, ja, v žlahti pa sma.“ Še danes slišim, kako se je v razredu razlegel krohot, g. ravnatelj pa me je dobrosrčno podučil, da sorodstvo in „žlah-ta“ v bistvu pomenita isto, le da je prva beseda knjižna, druga pa narečna, pogovorna, ki jo verjetno uporabljamo doma.

Danes, ko je za mano večina formalnega izobraževanja in ko s svojim delom in drugimi izkušnjami končno vstopam v ta tako želeni „svet odraslih“, svet, ki je dostikrat precej nepredvidljiv, sem ponosen, da mi je Osnovna šola Dobrna dala dobre in trdne temelje, smernice za uresničevanje moje nadaljnje poklicne in življenjske poti, saj nam ni posredovala le golega formalnega znanja, ampak nas je tudi vzgajala in nam širila obzorja vedenja.

Vsem, ki so kakor koli povezani s šolstvom na Dobrni, izrekam čestitke ob teh častitljivih jubilejih, prihodnjim rodovom pa posvečam znani citat nemškega poeta in kulturnika *Bertolda Brechta*: „Knjiga je orožje, vzemite jo v roke.«

Leta 1977/78 sem hodil v sedmi razred osnovne šole v Dobrni. Najbolj me je zanimala zgodovina. Pri uri zgodovine nam je učiteljica razlagala o naselitvi naših krajev. To me je vzpodbudilo, da bi šel pogledat na gradišče in poiskat, če je še tam kaj ostalo. Dolgo sem razmišljal, kako priti tja, da me nihče ne bo videl. Lepega sončnega dne sem imel manj ur, zato sem se odločil, da grem. V torbo sem dal majhno lopato, ki so jo vojaki nosili za pasom in dve jabolki, da ne bom lačen. Po pouku sem jo takoj mahnil skozi Dobrno do sv. Miklavža. Tam sem si še na cerkvi ogledal vzdignjen spomenik rimskega vojaka in se začel vzpenjati s severne strani proti gradišču. Na sredini hriba sem že našel nekaj lončevine. Zelo sem bil vesel, da sem po tako dolgem času tu še našel ostanke staroselcev. Celo popoldne sem brskal po gradišču in našel par železnih predmetov, veliko lončevine in kos železne rude. Čisto sem pozabil domov. Začelo se je že mračiti, zato skozi Dobrno ni-

Gregor POHAJAČ, bivši učenec, univ. dipl. inž. rač. in inf.

Osnovna šola je, poleg staršev, zelo pomemben dejavnik odraščanja posameznika, saj mu pomaga zgraditi njegov značaj v okviru vrednot in norm, ki mu bodo služile na poti skozi vsakdanjik, ter mu, če ga vzpodbuja v njegovih idejah in mu s pravim občutkom zbudi zanimanje za okolje, pomaga najti cilje in uresničitev njegovih želja.

Osnovna šola, v katero sem zahajal jaz, je šola, ki bo v kratkem praznovala kar tri obletnice, in je šola, ki je vedno znala zbuditi moje zanimanje s svojo vsebino, ki so jo skozi učinkovit in odprt pedagoški proces podajali njeni krmarji, učitelji. Poslanstvo te šole se je nadaljevalo v veliki meri tudi izven učilnic v obliki božičnih sejmov, kjer smo preizkusili svoje skrite prodajne sposobnosti in eksplodirali v kreativnosti pri izdelavi okrasja, ali v obliki popotovanj po slovenskih pokrajinah, kjer smo skromne ljudi oblegali z našimi zvedavimi vprašanji ter netili medrazredne spore na avtobusu. Ti so bili bolj za šalo, saj nas je bilo v dveh razredih ravno za skromen

Slavko VRHOVNIK, bivši učenec

Veseli me, da sem bil učenec osnovne šole v Dobrni, saj imam na čas, ki sem ga preživel v šoli, lepe spomine.

Šolanje sem začel v šolskem letu 1956/57, kot šestletni otrok. Zaradi dolgotrajne otroške bolezni sem prvi razred ponavljal. V šolsko klop sem sedel v prostore današnje občinske stavbe in tretji razred obiskoval v sedanji stanovanjski hiši Habetovih v Vinski Gorici. V prostore sedanje osnovne šole smo se selili v šolskem letu 1960/61, v drugem polletju, ko sem obiskoval

sem smel, saj sem imel v roki kos železne rude na rami pa torbo. Pot sem si izbral po gozdu, hitro prečkal cesto in zbežal v hmelj. Po hmeljišču sem nadaljeval pot do glavne ceste, pred glavno cesto pa sem se skril v travo. Po cesti je prihajal g. Rožanc, še sedaj se spominjam vonja iz njegove pipe. Mirno je šel mimo in me ni opazil. Hitro sem stekel čez cesto proti ribniku, po gozdu mimo Kajtnerja, mimo Višnerja in po gozdni šolski poti do doma. Ko sem prišel domov, je bila že trda tema. Doma so me pošteno okregali, na gradišče pa po pouku nisem nikoli več hodil. V svojem prostem času pa sem se še večkrat vračal iskat stare predmete. To je bila moja najlepša in najdaljša pot iz šole.

Sedaj imajo otroci vsega dovolj, česar mi nismo imeli, niso pa toliko v naravi, kot smo bili mi, ko smo hodili v šolo peš po gozdovih, in tako spoznavali naravo. Sedaj se vozijo z vozili, doma pa so za računalnikom. Svoje poti peš v šolo ne bi nikoli zamenjal za prevoz s prevoznimi sredstvi.

srednješolski razred in smo tisti iz prve in druge črke abecede bili vedno dobri prijatelji ter bi bilo nas metati v skupni razred pogubno za našo pozitivno tekmovalnost in bi s tem hkrati podrli razlike, ki so nas združevale. Namreč v kraju, kjer stoji ta šola, je število šolarjev upadalo. Kmalu ne bi bilo več medrazrednih tekem in ne bi nam ostal ta bogat spomin, ko smo blesteli v eni dejavnosti in se sramovali druge. Šport je bil v mojem razredu Ahilova peta našega ugleda, tri točke proti kar četrti desetici točk ekipe paralelnega razreda pri tekmi v košarki nam ni bilo v ponos, a kot grenak spomin tudi ne in je zaradi visoke razlike ostalo le kot zabavna samoironija. Globoko v spominu ostajajo prav tako tekmovalna v raznih znanjih in spretnostih, v katera so nas spodbujali, in ki jih človek kasneje izostri, pogosto pa zanemari, opusti in se posveti ciljem, ki jih je prav to obdobje pomagalo poiskati.

Takšna šola, ki nam je dala vse to: vzpodbudo, znanje, prijateljstva, lepe spomine, nam kazala pot za nadaljnje življenje ter nam pomagala širiti obzorja, je lahko le ena, ta naša, Osnovna šola Dobrna.

četrti razred. Bilo je kot v pravljici – novi, za tiste čase moderni, svetli prostori, nove klopi in stoli, velika tabla, s ploščicami obložene sanitarije in velik hodnik. Povsod je bilo toplo in dišalo je po novem.

Bili so lepi časi. Zlasti so mi ostale v spominu bogate proslave ob raznih praznikih – ob pričakovanju prihoda Dedka Mraza s spremstvom na saneh in s konji; praznovanje Dedka Mraza, ki smo ga pripravili učenci po razredih, obiski predstavnikov učencev – med njimi sem bil tudi sam – ob zaključkih leta

raznih šolskih ustanov, predstavnikov takratne občine v Celju, predstavnikov Zdravilišča Dobrna – povsod so nas lepo sprejeli in pogostili; pohodi po poteh XIV. divizije na Kozjak ob takratnem krajevnem prazniku, 16. februarju, in še bi lahko našteval.

Lepi spomini me vežejo na vse učiteljice in učitelje, ki so me učili. Spominjam se petega razreda in mojega razrednika, ki je žal pokojni, gospoda Ivana Senegačnika. Takrat smo imeli dan šole, ko smo učenci vodili šolo in predavali učno snov. Predaval sem v svojem razredu pri predmetu spoznavanje družbe, o napadu na Drvar. V osmem razredu smo urejali okolico šole pod vodstvom takratnega ravnatelja, gospoda Ivana Kapša, urejali skalnjak, sadili okrasno drevje in grmičevje. Njemu gre tudi zahvala, da sem nadaljeval šolanje na Srednji tehniški šoli – gradbena smer – Celje, saj je posredoval, ker sem zamudil s prijavo na sprejemne izpite; sprva sem hotel na šolanje za avtomehanika.

Z osnovno šolo sem bil povezan tudi v času šolanja na Tehniški šoli Celje. Moja mama je bila zaposlena kot kuharica v šolski kuhinji in sem ji večkrat priskočil na pomoč ter očistil jedilnico v kletnih prostorih šole. Po uspešno zaključenem šolanju na srednji šoli in odsluženju vojaškega roka sem se zaposlil v gradbenem podjetju v Celju in gradbeništvu ostal zvest do upokojitve. Tudi na svoji uspešni poklicni poti sem

se srečeval s svojimi učitelji in učiteljicami.

Vodil sem vzdrževalna dela na II. Osnovni šoli Celje, ko je ravnateljaval gospod Ivan Senegačnik, na Pedagoški šoli Celje, ko je ravnateljaval gospod Ivan Kapš.

Leta 1988 sem postal samostojni podjetnik, in to ostal do konca svoje poklicne poti. V tem času sem izvajal vzdrževalna dela na Osnovni šoli Dobrna, ko je ravnateljaval gospod Ivan Domitrovič in kasneje gospa Herta Rošer.

Posebno pa sem ganjen, ko srečam svoje predavatelje; ko po dolgem času srečam učiteljico gospodinjstva, gospo Milico Herman, in me pokliče po imenu: »Slavko, kako se imaš?« ali pa gospoda Jožeta Sluga: »O, glej ga, Slavca!« ali pa gospoda Ivana Kapša: »Slavko, kako kaj posli?« ali pa gospo Herto Rošer: »Saj to ste vi, Slavko!«, a bi morala reči: »Saj to si ti, Slavko!« Moral bi omeniti še koga. Tudi opravičiti bi se moral komu – morda gospe Reziki Brance – učila me je v četrtem razredu – za neumnost, ki sem jo storil, prav tako tudi gospe Matjanovi, ki me je učila likovni pouk. Skratka, vesel sem srečanja z vsemi, ki so mi vcepljali znanje in me pripravljali na življenje. Hvala jim!

In na koncu: veselim se z vami vseh vaših pridobitev in ponosen sem na svojo šolo in na svoj kraj, Dobrno.

Prof. dr. Stanko STRMČNIK, bivši učenec, , znanstveni svetnik, Institut »Jožef Stefan«, Ljubljana : NENAVADNO VOŠČILO

Ko sem dobil vabilo Osnovne šole Dobrna, da predstavim kakšen dogodek iz časa, ko sem še sam bil njen učenec, se mi je prvi hip zdelo, da to ne bo pretežko, saj se je vendar v tistih šolskih letih dogajalo toliko različnih stvari. Potem pa sem hitro ugotovil, da so leta naredila svoje in so spomini precej obledeli. Ostali so samo dogodki, ki so bili tako ali drugače nenavadni, in enega od teh bom opisal v nadaljevanju.

Šola na Dobrni je vedno slovela po bogatih izvenšolskih dejavnostih, torej raznovrstnih krožkih, športnih aktivnostih, kulturnih aktivnostih itd. V tistem času, ko sem hodil v to šolo, to je bilo od leta 1956 pa do leta 1963, je bila tovrstna dejavnost še posebej razvejana. Ta moj občutek je verjetno povezan tudi z dejstvom, da sem imel v tovrstne aktivnosti morda nekoliko večji vpogled, saj sta bila oba moja starša učitelja na šoli. Kakorkoli že, ena od dejavnosti je bil radioamaterski krožek, ki ga je vodil moj oče, ki je takrat na šoli poučeval fiziko in matematiko.

Radioamaterski krožek je za tiste čase seveda predstavljal višek tehniškega udejstvovanja, in ni bilo veliko šol, ki bi se lahko s tem postavljale. Učenci smo neznansko uživali, ko smo izdelovali prve detektorje, (radijske sprejemnike, ki niso imeli ojačevalnika) in smo zato ob pomoči priključenih slušalk komaj kaj slišali, pa vendar lovili različne radijske postaje. Potem

smo nadaljevali z gradnjo močnejših sprejemnikov, takih, ki so najprej imeli eno ojačevalno stopnjo z eno elektronko in potem dve ali tri, tako da smo na koncu imeli prave, doma izdelane radijske sprejemnike, ki niso imeli le slušalk, ampak prave zvočnike. To je bilo veselje in navdušenje!

Kot enemu najmlajših članov krožka, takrat sem hodil v četrti, peti in šesti razred, so mi v začetku dovolili opravljati le nezahtevnejša dela, kot so bila mehanska dela na ohišjih in podobno. No, potem sem smel pomagati že tudi učencem iz višjih razredov, ki so navijali transformatorje, izdelovali precizne tuljave, povezovali posamezne elemente v celoto in podobno. Temu, da sem bil v dogajanje precej intenzivno vključen, je botrovalo tudi dejstvo, da takrat še ni bilo nove šole in je pouk potekal v treh različnih stavbah. Prostora torej ni bilo nobenega, zato je bil krožek največkrat kar pri nas doma oziroma na našem podstrešju v hiši na Dobrni 5.

Gradnja radijskih sprejemnikov je bila seveda zanimiva, še večji izziv pa je bil, ko smo se lotili izdelave radijskega oddajnika. Ne spomnim se vseh podrobnosti, vem pa, da smo ga delali kar nekaj časa in da je bilo nemalo težav. Predvsem nismo imeli vseh elementov, ki smo jih potrebovali, kupiti pa jih tudi ni bilo mogoče, zato smo morali načrte prirejati tistemu, kar je bilo možno dobiti in kar smo lahko izdelali sami. Slednjič je stvar uspela in bili smo zelo ponosni, da smo izdelali svoj

oddajnik. Tako smo se lahko »preko radia« pogovarjali iz ene sobe v drugo.

Potem pa se je zgodilo nekaj, kar mi je ostalo najbolj v spominu. To je bilo nekje konec leta 1960 ali v začetku leta 1961. Dejstvo je, da nas enostavni eksperimenti z oddajnikom in sprejemniki niso več zadovoljevali, hoteli smo torej nekaj več, predvsem pa smo se s svojimi dosežki želeli tudi pohvaliti v kraju in okolici.

Kot sem že omenil, je krožek večinoma potekal na našem podstrešju v hiši, ki smo jo takrat imenovali »Nova vila Goll«. V sosednji hiši ob gasilskem domu, tej smo takrat rekli »Stara vila Goll«, pa je v pritličju stanovala gospa Pan. To je bila prijazna gospa, za katero bi težko ocenil, koliko let je takrat imela, ampak nam otrokom se je zdela zelo stara. Vsi smo jo dobro poznali, saj je bila nepogrešljivi del tistega okolja. Cele dneve je namreč sedela pri oknu in ne glede na to, ali je pletla ali lupila krompir ali počela kaj drugega, je stalno opazovala dogajanje v okolici. Če le ni bilo preveč mrzlo, je imela okno vedno na široko odprto in vsak, ki je šel mimo, je z njo spregovoril nekaj besed ali pa je ona nagovorila njega. Otroci smo jo imeli radi, saj smo mnogokrat od nje dobili kakšno jabolko, suho sadje ali kaj podobnega. Malo smo se je pa tudi bali, ker je imela pregled nad vsem dogajanjem v okolici in je vedno vedela, če smo kakšno »ušpičili«. Tako mladi kot starejši pa smo jo zelo spoštovali in nobenega dvoma ni, da je bila v tistem času za centralni del Dobrne prava »ikona«.

Ne vem, kako je prišlo do ideje, verjetno se je tega spomnil moj oče, da bi gospo Pan razveselili s tem, da bi ji po radiu voščili za rojstni dan, in za to seveda uporabili naš oddajnik. Voščila po radiu v tistem času niso bila nekaj vsakdanjega, predvsem pa si tega ni mogel vsakdo privoščiti, zato bi to vsekakor predstavljalo prvovrstni dogodek.

Ni pa bilo mogoče tega tako enostavno izvesti.

Najprej so bili tu določeni tehnični problemi, saj je moral oddajnik imeti dovolj moči, pa tudi dovolj veliko anteno (za slednjo smo uporabili žico, ki smo jo napeljali iz našega podstrešja do vrhnjega okna v novi šoli, ki takrat še ni bila vseljena).

Naslednje vprašanje je bilo, na kateri valovni dolžini oddajati. Jasno je bilo, da bo vse skupaj imelo učinek samo, če bo poleg gospe Pan voščilnico slišalo še čim več drugih ljudi. To pa je pomenilo, da bi morali oddajati na valovni dolžini osrednje slovenske radijske postaje Radio Ljubljana, 1. program, ki jo je poslušala večina ljudi. Prva ideja je bila, da bi se kar vmešali v neko tekočo radijsko oddajo in jo preglasiti s svojo voščilnico. Potem smo ugotovili, da bi bilo bolje to narediti pred poročili,

ko je bil kratek premor, oziroma je kukala znamenita kukavica Radia Ljubljana, saj bi tako najmanj motili obstoječi radijski program. Ta odločitev je bila povezana tudi z dejstvom, da je bilo takšno vmešavanje in motenje uradne radijske postaje strogo prepovedano, kar pa je celotni akciji dajalo še poseben dodatni naboj.

In najpomembneje, treba je bilo tudi zagotoviti, da bo gospa Pan to voščilnico slišala, saj sicer cela zadeva ne bi imela nobenega smisla. Tukaj ima moj spomin sicer precej lukenj, ampak če se prav spomnim, smo dogodek organizirali v »Hotelu Triglav«. Tam so namreč imeli ob točilni mizi stalno "prižgan" radio in potem smo ob načrtovani uri na dogodek povabili nekaj sosedov, gospo Pan pa smo tja spravili s pretvezo.

Torej, tik pred začetkom poročil na Radiu Ljubljana je nekaj zaškrntalo in potem se je zaslíšal glas: »Dragi gospe Pan z Dobrne iz srca voščimo za njen rojstni dan in ji želimo še na mnoga zdrava leta ...«.

Ne spomnim se več, kdo je bil ob radijskem oddajniku, kdo je v mikrofona prebral voščilo in kdo vse je bil takrat v »Hotelu Triglav« ob gospe Pan. Vem le, da je bilo presenečenje popolno in da gospa Pan tega ni pozabila do konca življenja. Vsi sodelujoči smo bili seveda tudi zelo veseli, da nam je podvig uspel, pa tudi ponosni, saj se je takrat po vasi še dolgo govorilo, s kakšnimi »novotarijami« da se ukvarjamo na šoli. In za tiste čase in v tistih pogojih je to res bila »novotarija«, čeprav se danes najbrž marsikomu zdi pravi »mačji kašelj«, saj ima vsak svoj radijski sprejemnik in oddajnik v obliki mobilnega telefona v žepu in lahko v vsakem trenutku pokliče kogarkoli po svetu.

Ko sem razmišljal o tem dogodku, se seveda, glede na veliko časovno oddaljenost (od takrat je minilo 50 let), nisem mogel popolnoma izogniti nostalgiji. Vendar kljub temu da stvari iz mladosti pogosto vidimo lepše, kot so bile, ta primer (in prepričan sem, da bi našli še veliko podobnih), samo potrjuje, da nam je šola na Dobrni v taki ali drugačni obliki dala zelo veliko. Mnogi sicer mislijo, da šole na podeželju pač ne morejo tekMOVATI s tistimi v mestih, ker preprosto nimajo tako dobrih pogojev. Seveda je bolje, če je na razpolago moderna šola, če je dovolj prostora, če si lahko privoščiš najnovejšo opremo, če imaš za sabo vrsto sponzorjev, itd. A vse to nič ne pomaga, če ni pravih učiteljev, torej takšnih, ki imajo znanje, ki svoje znanje z navdušenjem prenašajo na učence in ki se zavedajo svojega poslanstva. In takih učiteljev na Dobrni k sreči nikoli ni manjkalo, zato je Dobrna na svojo šolo upravičeno lahko ponosna.

Lučka Zajc, 8. r., šolsko leto 2009/10

Polona Božnik, 5. r., šolsko leto 2009/10

INTERVJU Z BLAŽEM ŠVABOM, bivšim učencem

Osnovnošolske klopi ste "gulili" v Dobrni. Kaj Vam je ostalo najbolj v spominu?

Rad sem hodil v šolo. Na to najprej pomislim. Druga misel me popelje k učiteljicam. Vsaka je slovela po svojih bolj ali manj zanimivih posebnostih. Otroci smo namreč bili izredni opazovalci, še več, takoj smo začutili, kako se učiteljica »danes« počuti, ali jo je mož doma ujezil, kako so se razumeli v zbornici. Spomnim se, da smo v razredu zagreto sodelovali pri pouku, da smo bili generacija »zagretih« šolarjev, športnikov, pevcev, plesalcev. Nogomet pred poukom, plesne vaje na valeti, dramske igre in šole v naravi so name naredile najmočnejši vtis. Se pa do dandanašnjega nisem znebil grenkega priokusa, da sem večkrat začutil v razredu, kako so se nezavedno delale razlike med učenci, ki so blesteli pri pouku, in učenci, ki se dejansko niso takoj znašli pri pouku ali drugih dejavnostih. Teh razlik nismo uporabili drug drugemu v prid, medsebojno spodbujanje, sodelovanje, skupno učenje. Dejansko smo se učenci sami še najbolj povezovali. Menim, da se veliko učencev ni moglo pokazati v vseh svojih sposobnostih, tudi ker jih učitelji dejansko niso opazili ali so jih drugi učenci preglasili, zato sem bil pravzaprav presenečen, da so ti učenci sploh prihajali k pouku, kljub temu da niso bili deležni lepih ocen in pohval, po katerih hlepimo vsi – vsako živo bitje na tem ljubelem planetu. Povezovanje med tistimi, ki jim gre, in tistimi, ki jim gre malo slabše, v malih skupinah, je fantastična možnost, da se sila, ki se ustvari ob razliki, izkoristi v prid vseh. Za delovna razmišljanja v stroki, kjer sedaj delam, za izhodišča pogosto uporabljam izkušnje iz rosnih osnovnošolskih dni. V vsaki slabi stvari je torej nekaj dobrega.

Kateri predmet ste imeli v osnovni šoli najraje in zakaj?

Spominjam se profesorja Petra Vidmarja, kako krasno nas je poučeval matematike, kako je znal spodbujati, motivirati, biti strog in hkrati oseben, prava avtoriteta. V pol šolskega leta je name napravil poseben vtis. Škoda, da so se v zbornici razšli. Rad sem imel zgodovino Leje Sreš, ker je učence motivirala za

splošno razgledanost, motivirala je s tekmovanji, lepimi ocenami, zahtevala in dobila je veliko od učencev, pa še izredno zanimivo je predavala. Čutiti je bilo, da ima rada učence in predmet, ki ga je poučevala. Razredničarka 3. razreda, Darinka Stagoj, s kakšno srčnostjo nas je učila, tudi v pevskem zboru, rad sem jo imel.

Nam lahko zaupate kakšno anekdoto iz osnovnošolskih dni?

Bil sem priden učenec z lepimi ocenami. V 4. razredu pa sem pred testom matematike slučajno opazil na profesorskem katedru test z računi, jih prepisal, dal rešiti sošolki, ki je reči obvladala, in si rezultate prepisal. Učiteljica Irena Delčnjak Smrečnik je to ugotovila in sošolci so me izdali. Nekaj časa sem tajil storjeno, potem pa se je pokazalo mojstrstvo učiteljice. Ugotovila je, kaj sem naredil, in ni vlekla mučne zaslisevalske drame ali kaznovanja pred sošolci. Ostal sem pri dopolnilnem pouku in se učil računanja, ki ga nisem obvladal. Zbral sem pogum in se ji ob koncu opravičil, tudi zjokal sem se. Takrat me je vzela v naročje in me potolažila. Takrat sem se naučil najpomembnejše lekcije v življenju. Naučil sem se opravičiti, če naredim kaj narobe, če se zmotim ali prizadenem, ker je to povsem človeško, ker to resnično olajša dušo. Moja prva izkušnja opravičila je bila dobra izkušnja in še vedno sem učiteljici hvaležen.

Tudi pot v šolo je lahko zanimiva in zabavna. Ste hodili v šolo peš? Se je Vam kaj posebnega vtisnilo v spomin s poti v šolo?

Hodil sem peš v šolo, med potjo pa osvajal dekleta. Vsa po vrsti so bila večja od mene, saj sem v višino zrasel šele v prvem letniku srednje šole. Rad sem imel pot od šole pa do slaščičarne, kjer sem se z rdečelasko Heleno sprehajal tako, da je ona hodila po cesti, jaz pa po pločniku in je bila zadeva usklajena.

Ste se že v osnovni šoli ukvarjali z glasbo? Ste obiskovali pevski zbor?

Že v osnovni šoli sem se ukvarjal z glasbo, drži, obiskoval glas-

beno šolo v Celju, kjer sem trpel ob nekaterih mentorjih, ki so učence ves čas nadirali. V osnovni šoli na Dobrni pa sem užival pri petju v pevskem zboru.

Če bi se danes morali vrniti v osnovnošolske klopi, kakšne šole bi si želeli?

Želel bi si šole, kjer bi več časa posvetili telovadbi, gibanju, športom, saj za to tako zelo pomembno razsežnost v srednješolskem in študentskem obdobju kar ni časa, dobra navada pa bi se v osnovni šoli bolj utirila. Ukinil bi vsa predavanja o škodljivosti alkohola, drog, prezgodnje spolnosti, saj so dejansko bolj škodila kot koristila. Kognitivno znanje namreč v možganih lahko deluje tudi povsem obratno, in kot dobra informacija služi nato za škodljivo ravnanje. Želel bi si šole, kjer bi se več časa posvetilo medsebojnemu povezovanju učencev,

Tadej Turnšek, 6. r., šolsko leto 2009/10

Janja VOGRIN, bivša učenka, s. p.

Spomini na osnovnošolsko obdobje so zame pozitivni in predvsem kreativni. Predstavljajo mi čas širnih možnosti, svobode in uresničitve marsikaterih želja.

Je pot v času otroštva, ko se iz naivne nedolžnosti prebujamo za kasnejše življenje v svet odraslih. Vsa takrat doživeta spoznanja o sebi, okolju ali ljudeh se zdijo pomebna in ključna za to, kdo in kaj sem postala.

in to ravno tistih, ki se sicer med sabo ne grupirajo. Tisti smešni šolski preizkusi »S kom bi rad sedel na končnem izletu na avtobusu?« niso koristili učencem. Učenci pa bi se lahko med sabo povezovali pri predmetih, pri fiziki, matematiki, slovenščini, na način, da bi nam bili učitelji zgled, kako sodelovati in ne samo tekmovati. Slabo mi je ob misli, kako tekmovalni smo bili, vsi, jaz še posebej, v senci pa so sedeli nekateri tako talentirani učenci in opazovali medsebojno dokazovanje terpetelinjenje. Pošteno me je sram. Šola, kjer bi se učili medsebojnega pogovarjanja, sodelovanja in sožitja, ter dobrih navad – delavnih, učnih, itd., bi bila dobra šola. Za svoje otroke si želim takšno šolo. In dejansko so možnosti, da se takšno šolsko okolje ustvari in da otrokom tisto, kar zdaj iščejo v medijih, računalniških igrah in drugih omamah.

Novinarski krožek OŠ Dobrna

Barbara Planko, 7. r., šolsko leto 2003/04

Vesela sem za vse, kar me je spremljalo in oblikovalo; za usodo časa, kraja, sošolce, učitelje. Posebej pa sem hvaležna za čudovito Marijano Kolenko. Njena vpletenost je zame neprecenljiva. Zaradi nje sem razvijala in nadaljevala svojo kreativno pot in zaradi nje danes verjetno poklicno počnem to, kar me veseli in izpolnjuje.

Nekatere ostale spominčice pa še obudim ob občasnem listanju družinskega albuma in naključnih srečanjih s sošolci.

LITERARNI PRISPEVKI
IZ PRETEKLIH LET

ČOKOLADA

Čokolada je lepilo,
ki se ga ne otreseš.
Je magnet, ki te privablja.
Močna je bolečina,
ki jo omiliš.
Sanjaš o njej,
kot o princu iz sanj.
Potrebna je moč,
tako rekoč.
Kdo jo sovraži,
kdo jo uničuje?
To vprašanje je neznano.
Vse, kar vemo, je to,
da naša ljubezen bo.

Blaž Švab, 4. a, šolsko leto 1994/1995

RAZMIŠLJANJA UČENCEV

Leto 1961. Srečne otroške oči. Končno je prišel ta dan. Vse je novo, nenavadno, čudovito. Vonj po novem.

Zgradili so šolo, v kateri se zdaj učim jaz, štiri desetletja kasneje. In ko gledam popisane šolske klopi, se sprašujem, kako je bilo nekoč. So bile stene tako mrzle kot zdaj, prostori svetli in učenci nasmejani? Je bilo drugače? Vsa ta vprašanja mi rojijo po glavi, ko se dotikam hladnega zidu.

Spominjam se mame in starega očeta, kako sta pripovedovala o šoli in učenju s posebnim leskom v očeh, kot da bi bila del njiju. Povedala sta vsak svojo zgodbo, vsak z druge plati in drugačnega obdobja. In spoznavam, da se ni veliko spremenilo. Še vedno so prostori svetli, hodniki mrzli in učenja veliko. Prav tako kot nekoč. Skoraj nič se ni spremenilo. Le generacije deklic in dečkov, ki odrastejo in zapuščajo stare, zguljene klopi ter domače učilnice. Med njimi tudi jaz, ki bom kmalu odšla. Zadnjič bom pogledala po telovadnici, ki so jo zgradili v veselje otrok, in zadnjič sedela v svoji klopi, na kateri je napisano moje ime.

Zapustila bom staro znanko, ki mi je pomagala odrasti.

Daša Kos, 8. a, šolsko leto, 2000/2001

Jože Škoflek, 6. r., šolsko leto 1999/2000

Katja Žerjav, 5. r., šolsko leto 2008/09

TELOVADNA URA NA BETONU

Začela se je telovadna ura na hodniku. Delali smo prevale na blazinah, delali sveče in stoje. Nato smo skakali čez kozo. Sošolcu je spodrsnilo, dobil je buško na glavi in si je razbil koleno na trdem in hladnem betonu. Poškodbe so pogoste.

Vsega tega ne bi bilo, če bi imeli telovadnico! Želimo si jo vsi učenci! Naši občani pa nam lahko kmalu izpolnijo našo skrito željo.

Vilma Božnik, 3. r., šolsko leto 1971/72

PRESENEČEN NAHRBTNIK

Sem star nahrbtnik v omari. Več let sem nerabljen in zaprašen ležal v omari. Letos me je zelo presenetil najmlajši član družine – Grega. Z mene je oprhal prah in me napolnil. Skupaj sva odpotovala v šolo v naravi. Najprej me je vrgel na tla ob tovarni žičnici. Potem pa so me dali v zaboj. Iz njega sem opazoval planince, ki so pešačili proti Komni. Kar naenkrat sem se s svojimi prijatelji znašel v temni kamrici. Tam so me zgrabile močne roke. Ko me je Grega nesel v sobo in me namestil, mi

LISICA IN KROŽNIK

Nagajiva lisica se je odločila, da gre po svetu. Prišla je do hiše, kjer je na okenski polici stal krožnik. Hitro ga je vzela in odšla v svoj brlog. Tam je ugriznila vanj in vsi zobje so se ji polomili.

PROTIMATEMATIČNA JUHA

Sestavine: ravnilo, radirka, svinčnik, peresnica, zvezek, flomaster, nalivno pero, matematični prašek, kemični svinčnik, lonec. Lonec vroče vode damo na koščke sesekljan zvezek, peresnico in svinčnik. Za boljšo barvo damo stisnjen floma-

MEDVEDEK PRI NAS DOMA

Aleš me je v ponedeljek, 17. 1. 2000, dobil za dva dni. Ko sva šla proti domu, sem bil zelo nestrpen. Aleš me je predstavil sestri Martini. Popoldne sva se igrala »črnega Petra«. To je zelo zanimiva igra! Nato pa sva sedla za mizo z računalnikom. Aleš mi je pokazal, kako se napiše zgodbica, kako se shranijo podatki in kako se zabavaš z računalnikom. Veselja je bilo ko-

MOJE MESTO

Moje mesto izvira iz moje domišljije in je srednje veliko. V njem je vse polno hiš. Nekatere so pobarvane z modro, druge rdečo, tretje rumeno... Vsaka hiša ima rdečo streho z majhnim dimnikom. Vse pa imajo črne polknice. Moram reči, da se lahko moje mesto pohvali tudi s parkom, ki ga deli ozek potoček. Na vsaki strani potočka pa rastejo velika zelena drevesa. V parku so igrala za otroke in klopi. Moje mesto je zelo čisto, zaradi tega je tudi lepše živeti v njem. Skozenj pelje le redko

PLANINE

*Ker hodim v planine,
vidim daleč v svet,
saj v gorah si najdem
prelepi razgled.
Hoja v planinah,
mi zdaj prav diši,
ker vem, da mi vsakič
le zdravje krepi.
Ta šola v naravi
najboljša doslej.
Jaz prava planinka
od zdaj bom naprej.*

Valentina Kumperger Orlač, 4. b, šolsko leto 2000/2001

je bilo všeč, saj sem skozi okno opazoval gore velikanke. Drugi dan sva se z Gregom odpravila na dolgo turo od Komne do Triglavskih jezer. Nekajkrat me je Grega hotel odvreči in jaz sem mu z jezo pritisnil na rame, saj je vame natlačil veliko več stvari, kot jih je potreboval. Najbolj pa mi je bilo všeč prvi dan, ko sem se z žičnico odpeljal proti planinski koči na Komni.

Grega Brecl, 4. b, šolsko leto 1994/95

Od takrat nobena lisica ne krade več krožnikov z okenskih polic.

Urška Kramberger, 2. r., šolsko leto 2000/2001

ster ter modro nalivno pero. Vse skupaj začinimo z radirko in kemičnim svinčnikom ter vse skupaj dobro premešamo z ravnilom. Na koncu juho zabelimo z matematičnim praškom.

Katarina Rošar, 3. a, šolsko leto 2000/2001

nec, ko je moral Aleš v posteljo. Zjutraj, ko se je Aleš prebudil, se je oblekel in odšel k zajtrku. Potem je moral v šolo. Komaj sem čakal, da bo ura 12. Takrat je Aleš prišel domov. Prebral mi je knjigo o Dušici iz oblaka.

Zdaj sem spoznal Aleša. A čaka me še toliko novih prijateljev.

Aleš Šoster, 2. a, šolsko leto 1999/2000

kateri avto. Zdaj pa vam bom še opisala svojo hišico. Ima eno nadstropje. Pobarvana je z belo barvo in ima iste polknice kot druge hiše. V hiški imam eno sobo samo za živalski vrt. V njej imam tri muce, pet kletk s kanarčki, enega psička, dva morskara prašička in enega zajčka.

To je moje največje bogastvo. Rada bi, da bi bilo moje mesto še naprej takšno.

Nežika Žnidar, 2. b, šolsko leto, 1996/97

Patricia Povšnar, 9. r., šolsko leto 2009/10

Luka Grosman, 7. r., šolsko leto 2009/10

USTAVIL BI ČAS

*Ustavil bi čas,
če bi lahko,
ustavil bi čas
z lastno roko.*

*Vsi večno bi mladi bili,
sončen bil vsak od naših bi dni.
Odpravil bi slabo, kar stre srce,
odpravil, uničil vse bi gorje.*

*Ustavil bi čas,
ustavil ljudi,
nikar ne hitite,
le zdaj se živi.*

Mateja Novak, 7. b, šolsko leto: 1999/2000

TI

*Ti si kot ptica,
ki svobodno leti
v širne daljave,
kamor želi.
Ti si kot sonce,
ki skoz okno posije,
ti si kot žarek,
ki se po travniku zlije.
Ti si kot pesem,
ki vidi v srce,
ti si kot veter,
ki mrši lase.
Ti si moja duša,
moje srce,
moje življenje,
moje vse ...*

Alja Tihle, 8. b, šolsko leto 1996/97

DRUŽINA

Lepo je doma,
kadar zbrani smo vsi,
veseli in srečni
v krogu smo mi.
Sreča in veselje
ugasneta se,
če eden manjka,
vse se podre.
Ljubezen v družini
vodi nas okoli sveta,
skozi zvezde,
do srca.

Mirsada Ibrahim, 6. a, šolsko leto, 1999/2000

JAZ IN TI

Na obali sem stala, davno je že tega,
sem pesmice brala, davno je že tega.
Tako toplo mi je bilo pri srcu,
sem njega čakala, davno je že tega.
Nanj sem mislila in bila zelo nestrpna.
Po pomolu sem postopala, davno je že tega,
nakar zaslišim, da se nekaj v temi premika.
Sem se sama pri sebi tiho nasmejala,
davno je že tega.
Iz teme stopil je vitek in močan.
Dolgo za roke sva se držala, davno je že tega.
Da, to bil je on, princ iz mojih sanj.
»Nate bom še dolgo mislila!« sem mu dejala,
davno je že tega.

Urška Kos, 8. b, šolsko leto, 1996/97

ŠOLSKI RED

V novo šolsko leto smo stopili
in nov hišni red dobili.
Mislili smo,
da to nepomembne so stvari,
a napisan je čez dolge štiri strani.
Zdaj po hodniku počasi se napotimo,
da dovoljene hitrosti ne prekršimo.
Včasih na radiatorjih smo sedeli,
sedaj niti poskusimo ne,
da dežurni ne bi pridrveli.
Sedaj med odmori učitelji v razredih so,
da domače naloge ne prepisemo.
Disciplinske zvezke vestno nosimo,
dnevnik pa skrbno čuvamo.
Kot učitelji želeli so,
postali svetleči angeli smo.

Valdeta Ibrahim, Lidija Kolar, 7. a, šolsko leto, 1999/2000

PRIJATELJSTVO

Obstajata dva obraza prijateljstva. Tisti, ki vzklije in odmre ter tisti, ki vzkali in večno živi.

Prijatelj je nekdo, pred katerim se ti ni treba ovijati v vato, temveč si lahko to, kar si. Prijatelj od tebe ne pričakuje, da si popoln, saj vendar vemo, da popolnosti ni in da je na tem svetu popoln Nihče. Kljub temu marsikdo od nas pričakuje nemogoče, nepredstavljivo. Ravno prijatelj je tisti, ki nas ustavlja v tej želji, saj nam pove, da so napake na nas prav tisto, brez katerih si nas ne predstavlja. Napake nas delajo človeške. Ta dragulj v človeški podobi je kot sapica, ki iznad nas odpihne oblake ter nam poda roko. Ko zavpiješ v sončen dan, te ne pogleduje postrani, ampak se pridruži v veselju in se za teboj podi z zlatimi listi, ki se vrtinčijo v jesenskem vetru.

Svet je prepreden z ljudmi, ki si prijatelja predstavljajo drugače kot jaz. Nekateri si ga bodo izbrali po videzu, drugi po istih prepričanjih, tretji bodo stikali za koristnimi prijatelji, četrti po pripadnosti, peti po srcu. Torej bi bil idealen prijatelj skupek vseh teh lastnosti ter vrednot, ker pa takšnega prijatelja, kot tudi človeka, ni, je vsak svoj svet s smisli in nesmisli, edinstvenimi pogledi na svet ter s svojimi mislimi in sanjami.

Če najdemo prijatelja, nam pomaga doseči naše sanje in z nami deli nasmehe sreče.

Anja Kralj, 9. b, šolsko leto, 2005/06

Matej Popšek, 5. r., šolsko leto 2008/09

Matic Bunderla, 5. r., šolsko leto 2008/09

UJETA PRETEKLOST

Če po pravici povem, sem se zelo veselila pisanja tega spisa, potem pa nisem vedela, kako naj začnem. Naužila sem se toliko lepote in doživela nešteto nepozabnih trenutkov, tako da je težko z besedami smrtnikov opisati vse misli in občutke, ki so se mi tiste trenutke podili po glavi in srcu.

Kaj mi je bilo najbolj všeč, ne bi mogla točno določiti, saj je bilo toliko vsega, da je človeku jemalo sapo. Seveda mi stvari, povezane z vojno, niso bile všeč, ampak ker se zgodovine ne da izbrisati ali spremeniti, sem radevolje poslušala tudi o prvi svetovni vojni. Videla sem Sočo in premišljevala o Gregorčiču in njegovih delih ter spoznala, da je moj najljubši pesnik. Včasih so se mi sošolci smejali, ko sem zasanjano strmela v gore in občudovala njihovo lepoto, a to me ni motilo. Rada sem

dihala tisti sveži ostri zrak, ki ti reže v pljuča. Rada sem hodila po muzejih in se prepuščala preteklosti. Vživljala sem se v različne vloge in poskušala sem čutiti kot oni – vojaki! Ko sem hodila po poteh, ki so jih nekoč, pred mnogimi leti, prehodili mladi fantje, poslani od doma v kruto vojno, da bi se bojevali za tujo korist, sem podoživela vsaj delček preteklosti, delček te nespremenljive zgodovine.

Mogoče bo kdo rekel, da »nakladam«, ampak še enkrat bom napisala tisto, kar sem že na začetku tega spisa. Z navadnimi besedami se ne da opisati viharja čustev in občutkov, ki je divjal v moji duši. Poslušanje o prvi svetovni vojni je prispevalo delček k mojemu dozorevanju.

Helena Klinc, 8. b, šolsko leto 1999/2000

Iztok Kravos, 3. r., šolsko leto 2009/10

Špela Brusl, 4. r., šolsko leto 2008/09

SOČA

Lep je tvoj obraz,
mati Trente te neguje,
ko rodiš se,
v naročju te pestuje.
Čas teče,
posloviš se od zibelke prelepe,
ob zelenih bregovih privlačiš me,
v meni zbujaš misli lepe.

Bočila si mlade sinove
na črni črti vojne,
gradili so življenjske mostove
za boljši jutri opojni.
Pot v Sloveniji izteka se
v tej znameniti dolini,
zato se pri Solkanu zjočeš še
nad prelepimi spomini.

Nina Štimulak, 8. a, šolsko leto 1999/2000

PREŽIHOVINA

Pred mano se je odprl nov svet. Bil je neverjeten. Začelo se je že, ko smo izstopili iz avtobusa. »Prežihovina,« sem si mislila, »tu je živel Voranc.« Zasanjano sem stopala naprej. Narava je bila takšna, da ne najdem besed zanjo. Kot mojstrovina nekega umetnika, ki je odložil svoj čopič. Gozdovi zeleni, sončno nebo, gore posute s snegom ... kot iluzija. Kot privid. Za hip sem zaprla oči. Seveda, bil je Voranc. Videla sem ga teči k materi. Že naslednji hip sem odprla oči. Pred mano so stali moji sošolci, o dečku ni bilo sledi.

Spet sem se zagledala v naravo, a se je moje sanjarjenje končalo, saj smo nadaljevali pot proti Prežihovi »bajti«. Stali smo pred njo, pred hišo, v kateri je živel. Zdelo se mi je, da sem občutila njegovega duha, kot da je bil z nami. Hiša se je zelo »ujemala« z naravo. Skupaj smo tvorili sanjski raj, sanjsko pokrajino. Bilo je tako lepo!

Ko sem brala svoj spis, me je spet prijel tisti čarobni občutek. Voranc nas je gledal. Vem, da nas je! Tudi sonce je začelo bolj žareti in zapihal je prijetno rahel veter. »Spet sanjam!« sem si tiho rekla in pristala v realnosti.

Prežihova »bajta« nam je razkrila veliko o Vorancu. Njegove knjige, slike, stvari, ki jih je uporabljal ... v vsaki izmed njih sem ga našla. In že sem bila zunaj. Bila sem polna vprašanj, ki bi mu jih zastavila, a sem seveda molčala. Postavila sem se na

SREČANJE S PESNIKOM

Komaj sem čakala, da bomo odšli na ekskurzijo na Dolenjsko. Še preden smo odšli, smo si razdelili referate. Sama sem izbrala Otona Župančiča in se resno poglobila v to temo. Ves teden sem se pripravljala; iskala priročnike in pisala referat. Dnevi so hitro minevali. Prišel je torek, čas odhoda. Že na avtobusu sem razmišljala, kako bo, ko si bomo tretji dan ogledali Župančičevo rojstno hišo.

Drugi dan smo si ogledali park Lahinja. Nič se ni dogajalo, samo hodili smo in poslušali gospo, ki je razlagala. Najraje sem hodila na koncu vrste; čisto sama in uživala v naravi.

... Nekaj časa hodim, potem pa zagledam moškega, ki sedi na trati. Ker pa sem zelo radovedna, grem k njemu in ga vpra-

razgledno točko in se povsem predala svoji domišljiji.

Postala sem del vsega tega, kar me je navdajalo z neko posebno toplino. Želela sem si, da bi postala ptica in poletela daleč, daleč v to idilo. Želela sem občutiti življenjski tok te prelepe dežele. Vse bi dala, da bi ga občutila. Spet se mi je prikazal tisti deček. Povabil me je, naj grem z njim. Oklevala sem, a naposled odšla. Poletela sva daleč v nebo. Pod sabo sem videla Prežihovino, Kotlje, zasnežene vrhove gora ... bilo je kot pesem. Pesem, za katero sem želela, da se nikoli ne bi končala. Želela sem jo peti večno!

Tedaj pa me predrami glas: »Mateja, ej, dej, nehi sanjat!« prijateljica mi je rekla, da sem stala tam in gledala v prazno. Prazno! Le kako je lahko rekla kaj takega! Pred sabo sem videla življenje, ona pa, da vidi le naravo in nič posebnega. Zamahnila sem z roko in sva šli.

Ozrla sem se proti Vorančevemu spomeniku. Gledal je daleč v svet. »Ti pa res nikoli ne nehaš!« se je zasmejala prijateljica. »To sem pač jaz!« In smo šli. Vsa lepota in čar sta počasi ugasnila.

Vsi smo na nek način doživeli Voranca, a vsak ga je doživel po svoje, vsak ga je po svoje sprejel v srce.

Mateja Novak, 8. b, šolsko leto 2000/2001

šam: »Zdravo, ime mi je Marina, kako pa tebi?« ... V obraz ga nisem videla, saj ga je skrival. ... Vseeno pa počasi dvigne glavo in ne morem verjeti svojim očem. Še enkrat močno zamizim in premišlujem, če je to res. Saj to je ... »Sem Oton Župančič!« mi odgovori. »Slišal sem, da si se poglobila v moje življenje in delo. Pa tudi to, da boš v moji rojstni hiši prebrala mojo pesem Uspavanka.« »Kako pa veš?« sem z zanimanjem spraševala. »Vsak teden pobrskam po seznamu po knjižnici, da vidim, kdo si izposodi moj življenjepis in delo. Tako sem videl, da si si izposodila kar deset mojih knjig. Potem sem se še pozanimal na šoli, kjer so mi povedali, da si pridete ogledat mojo rojstno hišo in ostale zanimivosti, ki si jih je vredno ogledati v naših krajih. Tako se mi je zdelo, da je to pravi kraj

za najino srečanje.« Od portreta, ki sem ga videla v šoli, se ni nič spremenil ... Malo mi je svetoval, kako dobiti odlično oceno pri književnosti, vendar tega ne bom izdala nikomur ... Ko sem pogledala na uro, sem se začudila, kako hitro je minil čas. Na hitro sva se poslovila, kajti moji prijatelji in učiteljice so bili že daleč spredaj.

SUPER PERO

Nekega dne smo v šoli pisali kontrolno nalogo. Vsi smo se slastno lotili pisanja. Pišemo in pišemo, naenkrat pa mi pero neha pisati. Zamenjal sem bombico, a vseeno ni hotelo pisati, nadaljeval sem s svinčnikom. Po pouku sem ga očistil, a še zmeraj ni pisalo. Vrgel sem ga v stran. Mamica mi je kupila novo. To mi je zmeraj pisalo. Zgodilo pa se je drugo. Vse kontrolne naloge in spise sem pisal nezadostno. Ker sem mislil, da je za vse krivo pero, sem tudi tega vrgel v stran. Dobil sem spet novo pero. Bilo je rdeče. Pri matematiki smo dobili veliko naloge. Meni se je doma ni ljubilo narediti, ker sem mislil, da je učitelj Franci ne bo pregledal. Zgodilo pa se je čisto drugače, učitelj je pregledal nalogo. Odprl sem zvezek in domača naloga je bila napisana. Mislil sem si: »To mi je napisala mamica.« Doma sem jo vprašal, a je vse zanimala, oče prav tako in

NAŠA ŠOLA

Pravijo, da je naša šola že stara. Ampak jaz tako ne mislim, saj se vsako leto znova pomladi.

Oči mi je pravil, da so pred 33 leti nosili lesene torbe. Pozimi je bila torba najboljši predmet, saj so ga imeli vedno pri roki. Na njej so se celo vozili kakor s sankami. Kazen pa ni izostala, učitelji so jih s palico po roki, če so jih zalotili.

Ampak samo poglejte našo šolo! Vsako leto je polna smeha in radosti. Ko pridejo počitnice, komaj čaka, da jo spet obiščemo. Čeprav večkrat neradi, moramo hoditi v šolo in se učiti.

Šola ima 40 let, res ne more biti stara, še posebej ne, ker je tako dobro ohranjena.

Na to šolo hodim rada in upam, da jo bom obiskovala tudi, ko bom v srednji šoli. Takrat se je bom spominjala, kako dobra je bila.

Katja Klinc, 5. a, šolsko leto 2000/2001

SEM ŠOLA

Sem hiša šola. Imenujem se Osnovna šola Dobrna. Podnevi sem vesela, ker imam rada glasbo in otroke. Otroci mi vsak dan pojejo. Ko mi otroci nagajajo, jim rečem, da so poredni. Ko pa je zima, mi otroci mečejo kepe. Boli me tudi, ko otroci skačejo po meni. Ponoči, ko sem sama, si berem knjige. Včeraj

MOJ PRIJATELJ

Spoznala sva se v vrtcu. Veliko sva skupaj. Kadar pridem k njemu, greva mnogokrat v gozd, kjer imava veliko skrivališč.

Srečanje s pesnikom mi je toliko pomenilo, da mi je bilo vseeno, če me bo zaradi zamude doletela kakšna kazen, saj je srečanje s takim pesnikom zelo pomembno in hkrati zanimivo. Tretji dan smo šli v Župančičevo rojstno hišo, ki sem si jo z veseljem ogledala. V spisu, ki sem ga morala napisati, sem nehote izdala del svoje skrivnosti, ki pa je bila popolna resnica!

Marina Hrovat, 7. b, šolsko leto 2000/2001

tudi sestra. Rekel sem si: "Sedaj pa sem že čisto nor." To se je zgodilo še večkrat. Ko sem premišljeval, kdo je ta, se je oglašil prav tisti, ki mi piše nalogo. To je bilo moje šolsko pero. Ime sem mu dal Zlatko.

In od tedaj se mi ni treba več učiti, saj moj Zlatko napiše vse, kar mu rečem. Vse kontrolne naloge in spise napišem v treh minutah in vse je zmeraj prav. Učitelji se kar čudijo, kaj je sedaj z menoj.

S tem peresom sem končal šolo, ki je najtežja na svetu. Ko sem odrasel, sem Zlatka spravil v škatlo in ga postavil na vidno mesto. In čudež je, da za to pero še nisem povedal nikomur.

Uroš Ledinek, 6. b, šolsko leto 1994/95

MORSKA HVALNICA

Hvalnico pojem valovitemu morju,

tam sem brez šolskih skrbi,

za vedno tam ostal bi.

Hvalnico pojem soncu,

ki pripeka na morje,

toplemu vetru, ki morje valovi.

Hvalnico pojem vsemu morju,

v zahvalo in pozdrav,

zdaj z morja vračam se

spet nazaj domov.

Simon Planko, 5. b, šolsko leto 2000/2001

je zapadlo veliko snega, zato otroci niso prišli v šolo. Zelo sem bila žalostna.

Urša Žužek, 2. b, šolsko leto 1999/2000

Veliko si zaupava in skupaj opazujeva živali. Se tudi skregava, ampak se takoj pobotava. Nekega dne sva šla tja, kamor on ne

bi smel. Kmalu zatem sva zagledala njegovo sestro. Hitro sva skočila v potok in po drugi strani hriba prišla domov še pred njo. Imela sva srečo, da naju ni opazila. Ko je prišla domov, sva se naredila, kot da ni nič. Takrat sva si rekla: »Dobra sva.«

RAZMIŠLJANJA OB POSEDANJU OB MORSKI OBALI ...

Morje je neizmerna globina hrepenenja.

Valovanje, šumenje ... Ladja, ki poskuša priti do cilja ...

PILOTIRAL SEM

Letos smo bili v poletni šoli v Fiesi. Tam smo plavali, doživeli mnogo lepih dogodivščin, si ogledali morski akvarij v Piranu, obiskali tovarno Mehano v Izoli, Luko Koper, Bernardin, soline v Strunjanu in se z ladjo peljali v Portorož. Najbolj pa sem užival v vožnji z letalom.

Predzadnji dan naše poletne šole smo se takoj po zajtrku z avtobusom odpravili proti Portorožu. Komaj sem čakal, da prispemo na letališče. Najrajši bi bil kar stekel na letalo, pa sem moral počakati, da je bila pred nami še druga »bolj tečna« skupina sošolcev. Končno smo tudi mi dočakali svoj polet. Sedel sem spredaj, zraven pilota. Ko smo vzleteli, mi je pilot velel, naj krmarim. Bil sem tako srečen, da se mi je zdelo, da sanjam Portorož, piransko cerkev, Fieso, hribčke ter morje pod seboj. Nad solinami sem letalo obrnil nazaj proti Porto-

Imela sva še mnogo drugih dogodivščin, ki pa jih ne morem vseh naštet.

Andraž Gal, 4. a, šolsko leto, 1999/2000

Morje, zakaj te ne morem objeti? Moje roke so male, ti pa segaš v neskončnost.

Magda Božnik, 5. a, šol. l. 1999/2000

rožu. Ko smo pristali, sem bil potreben vročega kakava. Ob kakavu sem se odločil, da bom postal pilot.

Upam, da bom lahko še kdaj preživel toliko lepih in koristnih trenutkov s svojimi sošolci in učitelji.

Nejc Lešnik, 5. b, šol. l. 1998/1999

Tine Višner, 4. r., šolsko leto 2008/09

Anita Javornik, 9. r., šolsko leto 2009/10

Stenska poslikava z naslovom

Ni nemogočih sanj

Avtorica: Suzana Švent

OŠ Dobrna, marec 2011

Ni nemogočih sanj

Stenska poslikava Suzane Švent

Suzana Švent, bivša učenka OŠ Dobrna, nam je v jubilejnim letu pripravila prijetno presenečenje. Na našo prošnjo in povabilo je v šolski avli izdelala veliko stensko poslikavo.

Suzana Švent je absolventka slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Sama pravi, da se je že v osnovnošolskih klopeh navdušila nad likovno umetnostjo. Za odkritje svojega veselja nad risanjem, slikanjem in ustvarjanjem nasploh pa še vedno »krivi« likovno pedagoginjo Andrejo Kveder, ki jo je znala spodbujati. Svojo pot je nadaljevala na Umetniški gimnaziji Velenje, kjer je brez pomislekov izbra-

la likovno smer. Z zanimanjem in zadovoljstvom si je širila umetniška obzorja. S pridobljenim znanjem na gimnaziji pa so se ji odprla mnoga nova vprašanja, katerih odgovore se je odločila poiskati na Akademiji za likovno umetnost Ljubljana.

Čisto otroško veselje nad barvami je zanj preraslo v način življenja. Iz svoje osebne izkušnje pravi, da je bojazen, da v življenju ne bi dosegli tistega, česar si resnično želimo, in počeli tisto, kar nas osrečuje, čisto odveč, je samo naše omejeno dojetje tistega, kar je mogoče. Svojo domišljjsko poslikavo je nasloвила »Ni nemogočih sanj«. Za konec nam Suzana želi, da bi naša domišljija znala vedno in povsod pisati prijetne zgodbe naslikanih junakov.

Himna OŠ Dobrna

Mavrica

NAŠA ŠOLA LEPA IN VELIKA,
POLNA ZNANJA – KOT SE ŠIKA,
JE HRAM DOMIŠLJIJE IN UČENOSTI.

IZ DNEVA V DAN SI ŠIRIMO ZNANJE,
S TRUDOM, DELOM URESNIČIMO SANJE,
RAZISKUJEMO, IŠČEMO IN SE UČIMO.

RDEČO ZA SREČO,
MODRO ZA MODROST,
RUMENO ZA USTVARJALNOST,
ZELENO ZA MLADOST,
ORANŽNO ZA ISKRIVOST IN
BELO ZA PROSTOST.

MAVRICA NAS SPREMLJA POVSOD,
TUDI, KO GREMO NA POT
NAS VODI, USMERJA IN NAPOLNJUJE.

MAVRIČNE BARVE NEUTRUDNO LOVIMO,
KER SMO MLADI, SE VELIKO SMEJIMO,
PRIJATELJSTVO NAS DUŽI V ŠOLSKIH KLOPEH.

RDEČO ZA SREČO,
MODRO ZA MODROST,
RUMENO ZA USTVARJALNOST,
ZELENO ZA MLADOST,
ORANŽNO ZA ISKRIVOST IN
BELO ZA PROSTOST.

*Besedilo: Lucija Špegel, Lučka Zajc
Glasba: Robi Klopčič, Sonja Strahovnik
Notni zapis: Milena U. Rogl*

**Utrip našega življenja
in dela v šolskem letu
2010/11**

Vizija naše šole

Osnovna šola Dobrna je prostor, kjer v zdravem in varnem okolju, s strpnim medsebojnim sodelovanjem in spoštovanjem vseh, razvijamo vedoželjnost, znanje in odgovornost pri učencih ter skrbimo za strokovno rast zaposlenih.

Na OŠ Dobrna uspešno sledimo viziji, ki smo jo skupaj oblikovali učenci, učitelji in starši.

OŠ Dobrna danes (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Število učencev, oddelki

V šolskem letu 2010/11 obiskuje našo šolo 199 učencev, ki prihajajo v šolo iz zaselkov: Dobrna, Vinska Gorica, Vrba, Klanc, Lokovina pri Dobrni, Loka nad Dobrno, Zavrh nad Dobrno, Pristava, Parož, Strmec nad Dobrno, Brdce nad Dobrno in Rupe. Imamo 10 oddelkov od 1. do 9. razreda ter dva oddelka podaljšanega bivanja. Pouk poteka po predmetniku za devetletko.

Učenci pri pouku v multimedijki učilnici. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Pouk

Na šoli razvijamo in uvajamo sodobne oblike poučevanja, dodatne dejavnosti in projekte, ki so za učitelje strokovni izziv, učencem pa omogočajo potešitev radovednosti in uveljavitev lastnih sposobnosti.

Vsi učitelji so usposobljeni in uporabljajo računalnik ter raz-

lične didaktične programe in IKT tehnologijo pri pouku. Intenzivno posodabljamou pouk z uporabo interaktivnih tabel in različnimi e-gradivi ter s širitvijo projekcijskih mest v učilnicah.

Zavedamo se, da vsa naj sodobnejša učila ne morejo nadomestiti strokovno izobraženega in vsestranskega pedagoškega delavca, zato nenehno spremljamo novosti s področja vzgoje in izobraževanja. Sprotno analiziramo in evalviramo delo v nenehni skrbi za kvalitetno podajanje in dvig znanja ter za oblikovanje temeljnih vrednot za življenje.

Materialni pogoji za pouk

Šolsko leto 2009/10 je bilo gotovo eno izmed pomembnejših mejnikov v zgodovini naše šole. Po položitvi temeljnega kamna za prizidek k šoli, 16. 9. 2008, so se kmalu pričela izvedbena dela in 7. septembra 2009 smo pričeli z izvajanjem pouka v prenovljeni in adaptirani šoli. S tem so se uresničile tihe sanje, ki so tlele v vsakdanjem življenju učencev, staršev, učiteljev in krajanov. 2. novembra 2009 smo pričeli uporabljati prizidek, ki združuje šolske prostore, prostore za kulturne dejavnosti ter krajevno knjižnico. Slovesno otvoritev šole pa smo obelodanili 13. maja 2010. S svojo prisotnostjo je dal težo temu dnevju tudi šolski minister, dr. Igor Lukšič.

S prenovo in dograditvijo je šola dobila boljše pogoje za delo, prenovljene učilnice in kabinete na predmetni stopnji, kuhinjo in jedilnico, novo multimedijko učilnico in novo knjižnico ter upravne prostore.

V bližnji prihodnosti pa je nujna še prenova dotrajane telo

Učenci se v novi knjižnici radi zadržujejo. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

vadnice ter ureditev zunanjih športnih površin (nova atletska steza, proga za skok v daljino). Prav tako bi si želeli več novejših didaktičnih sredstev in posodobitev informacijsko-komunikacijske tehnologije, saj je veliko računalnikov že zastarelih.

Ob vseh prednostih, pa tudi še določenih pomanjkljivostih, smo na našo šolo ponosni in se v njej dobro počutimo.

Moja šola: ... «Na novo šolo smo zelo ponosni. Ima lepe učilnice. Meni delujejo zelo domače. Samo telovadnica pa bi bila potrebna obnove. Kljub temu je zame najljubši predmet športna vzgoja. V prizidku smo dobili tudi novo šolsko dvorano – kulturni dom. Tam imamo razne prireditve. Ta dvorana pa lahko kdaj postane tudi oder. Tako lahko vsi vidimo nastopajoče.

Na šoli imamo tudi tekmovanja. Naša šola nam daje znanje, ki ga bomo potrebovali za šolanje in kasneje za službo. Tudi

jaz se trudim, da bi se naučil čim več – vse, kar zmorem. Včasih je naporno.

Imamo tudi pravila obnašanja. Včasih jih kršimo. V naši razredni prisegi povemo, da moramo ravnati vedno tako, kot mi želimo, da drugi ravnajo z nami. Mislim, da nam gre kar dobro. Imamo čudovito šolo. Vsi jo moramo čuvati, saj prihaja za nami še veliko generacij.»

Tadej Štepihar, 5. razred

Razmišljanja prvošolcev in drugošolcev:

ZAKAJ RAD/-A HODIM V ŠOLO?

- Ker je šola nova, urejena in se vsak dan naučim kaj novega. (Leon, 2. r.)
- Ker imam prijazno učiteljico; ko česa ne vem, mi razloži; imam jo rada. (Eva, 2. r.)
- Da bom več znala. (Katja, 2. r.)
- Ker vsak dan izvem kaj novega. (Anja, 2. r.)

KAKŠNO ŠOLO SI ŽELIM?

- Zdravo, lepo urejeno šolo. (Leon, 2. r.)
- Šolo, v kateri bi cel dan telovadili, risali, se igrali, učili. (Anja, 2. r.)
- Tako kot je zdaj in da bo v njej veliko učencev. (Nino, 2. r.)
- Prijazno šolo. (Nina, 2. r.)
- Veselo šolo z veselimi učiteljicami. (Katja, 2. r.)
- Čarobno, zdravo, junaško šolo s polno junakov. (Urh, 2. r.)

KAJ MI JE NA NAŠI ŠOLI VŠEČ?

- Ko spoznavamo črke pri slovenskem jeziku. (Ana, 1. r.)
- Ko se učimo računat s številkami. (Danijela, 1. r.)
- Ko se igramo v prostem času. (Domen, Luka, Teo, 1. r.)
- Ko nam kuharice pripravijo dobro šolsko malico. (Matic, 1. r.)

Dnevi dejavnosti

V okviru obveznega programa izvajamo na šoli dneve dejavnosti s področja kulture, športa, naravoslovja in tehnike. Učitelji načrtujemo vsebine, ki so bogate, aktualne in omogočajo učencem pridobivati tudi širša znanja. Mnogokrat k sodelova-

- Ko telovadimo pri športni vzgoji. (Deja, Dominik, Taja, Iza, Nina, 1. r.)
- Da obiščemo multimedijško učilnico. (Ema, 1. r.)
- Da imamo tako lepo urejeno našo učilnico. (Rok, Urška, 1. r.)
- Ko rišemo in slikamo pri likovni vzgoji. (Karina, Anja, 1. r.)
- Ko nam učiteljica prebere pravljico. (Tjaša, 1. r.)

KAJ BI NA ŠOLI IZBOLJŠAL/-A?

- Da bi bili sošolci bolj pridni. (Ana, 1. r.)
- Da bi bili moji sošolci bolj prijazni. (Danijela, 1. r.)
- Boljše igrače – več avtomobilčkov v igralnem kotičku. (Domen, 1. r.)
- Več lego kock, da bi lažje kaj sestavili. (Matic, 1. r.)
- Več igrač za deklice. (Deja, 1. r.)
- Da bi bilo v knjižnici več znanstvenih knjig. (Dominik, 1. r.)
- Več ur športne vzgoje. (Taja V., Urška, Tjaša, Maj, 1. r.)
- Da bi večkrat hodili na sprehode. (Nika, 1. r.)
- V knjižnici več knjig. (Anja R., 1. r.)

nju povabimo tudi zunanje sodelavce, starše in krajane, strokovnjake s posameznih področij. Dejavnosti izvajamo tudi izven šole, v različnih krajih po Sloveniji.

Nekatere, že izvedene, dejavnosti v tem šolskem letu:

- Na obisku pri Piki Nogavički
- Božično rajanje za otroke
- Ogled gledališke predstave Cesarjeva nova oblačila v SLG Celje
- Ustvarjalne delavnice s starši v mesecu marcu
- Delavnice z naslovom Evropska vas
- Prihod Tetke Jeseni
- Zdravi zobje, lep nasmeh
- Učim in igram se z računalnikom
- Novoletne delavnice, medgeneracijsko ustvarjanje
- Pobiranje jabolka na kmetiji
- Koncert orkestra Slovenske filharmonije Čarovnikov vajenec v Cankarjevem domu
- Ogled živalskega, botaničnega in tropskega vrta v Ljubljani ter ogled prirodoslovnega muzeja v Ljubljani
- Naravna in kulturna dediščina Dobrne
- Izdelava eko zabojnikov

- Tradicionalni in drugi načini prehranjevanja, delavnice na Srednji šoli za storitvene dejavnosti Velenje
- 2. festival izobraževanja in zaposlovanja
- Športni pohodi, sankanje, smučanje, drsanje
- Atletika, stadion Kladivar v Celju

Gledališka predstava v SLG Celje: ... »Navdušeni smo pozdravili igralski ansambel celjskega gledališča, ki nam je predstavil prav tako Cesarjeva nova oblačila. Spoznal sem, da tudi sam nisem najbolj pameten, kajti cesarjeve obleke sploh nisem videl. Potolažil sem se šele, ko se je iz grl vseh prisotnih zaslišalo: »Cesar je nag.« Tako smo v predstavi sodelovali tudi mi, obiskovalci.

Igro bi ocenil z odlično oceno. Vsem se je zdela predstava zelo imenitna. Veselim se že naslednjega obiska v gledališču.«

Tilen Urban Voršnik Kramberger, 4. r.

Pobiranje jabolk na kmetiji: ... »Gospa Ivica nam je najprej razložila, kako se pobirajo jabolka: po pobočju, od spodaj navzgor, lepo po vrsti, ne gnilih in ne preveč obtolčenih ter blatnih. Pripravljene so bile posode in veliko vreč. Ko smo pobrali jabolka pod prvima dvema jablanama, smo postali leni. A kaj hočeš, jabolka so čakala, in treba je bilo nadaljevati. No, pa je kar šlo. Nekateri so tudi malo posedali, jedli jabolka, drugi pobirali, tretji pa božali psa. Napolnili smo veliko vreč« ...

Nika Pinter, 5. r.

V tropskem vrtu v Ljubljani: ... »Učenci 6. razreda smo bili zelo navdušeni nad rastlinjakom in rastlinami v njem. Ob poslušanju in ogledu rastlin iz tropskega gozda ter rastlin mesojedk smo tudi reševali učne liste. Kupili smo veliko mesojedk in se spraševali, če nam bodo pojedle sendviče. To smo preprečili tako, da smo hitro pomalicali. Ko nas je zopet pričakal avtobus, da nas odpelje v botanični vrt, smo bili kar malo razigrani« ...

Adrijana Dečman, 6. r.

Sprejem učencev 1. razreda. (Foto: arhiv OŠ Dobrna)

Naravoslovni dan v Živalskem vrtu Ljubljana. (Foto: Blaž Sluga, OŠ Dobrna)

Šole v naravi, tabori, ekskurzije – projekt "Hodil po zemlji sem naši – preko Slovenije v Evropo"

V okviru projekta Hodil po zemlji sem naši – preko Slovenije v Evropo, ki ima na naši šoli že dolgoletno tradicijo, izvajamo bogato paleto šol v naravi, taborov in ekskurzij. S temi dejavnostmi, ki so izkustveno in interdisciplinarno zastavljene, želimo doseči, da bi naši učenci med osnovnim šolanjem ne le spoznali, ampak tudi vzljubili svojo domovino. Ponosni smo na strokovno izvedbo šol v naravi, taborov in ekskurzij, saj jih organiziramo in večinoma tudi izvajamo strokovni delavci šole sami.

Kljub slabemu socialnemu stanju, starši podpirajo izvedbo in ohranitev šol v naravi, kar je nam učiteljem v veliko priznanje, da opravljamo delo dobro. Vsi skupaj pa podpiramo to obliko dela za naše otroke, ki se vračajo domov z bogatim izkustvenim znanjem. Učenci pa v novem okolju spoznajo sošolce in učitelje malce drugače, kar še okrepi ali izboljša medsebojne odnose.

V letošnjem šolskem letu smo ali še bomo izvedli naslednje šole v naravi in ekskurzije:

- Alpska šola v naravi, 5. razred
- Zimska šola v naravi, 6. razred
- Naravoslovno-družboslovni tabor v Fiesi in Notranjska, 7. razred
- Posočje, šola v naravi, 8. razred in 9. razred
- Poletna šola v naravi v Baški, 3. razred
- Ekskurzija na Koroško, 9. razred
- Belarjev naravoslovni dan – naravna dediščina gorskega sveta, ekskurzija, 4. in 5. razred.

Šestošolci so izkoristili prekrasne dneve na Kopah za intenzivno učenje smučanja. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Učenci 5. razreda so se na začetku šolskega leta udeležili osemnajste Alpske šole v naravi, ki poteka v Triglavskem narodnem parku. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Povabilo

Na zadnji večer Alpske šole v naravi smo bili prijazno povabljeni tudi starši in midva (Anikina starša), sva se z veseljem pridružila Dobrnčanom na planini Vogar. Želela bi napisati tisto, kar se naju je v prijetnem času, ki smo ga preživeli skupaj, najbolj dotaknilo. Čeprav sva oba ljubitelja planin in bi seveda rada to ljubezen prenesla tudi na najine otroke, še kako dobro veva, koliko motivacijske spretnosti je potrebno, da jih navdušiva za hojo v hribe, oziroma doseževa vsaj to, da gredo z nama (po navadi brez navdušenja). Obstaja namreč toliko zanimivejših, privlačnejših in nasploh bolj smiselnih načinov preživljanja prostega časa, kot je ta bedna hoja. Itak! Glede na to, kako zelo Aniko bolijo noge na vsakem družinskem sprehodu, ki traja več kot 15 minut, sva že resno razmišljala o tem, kako jo bova, vso onemoglo, najlažje odnesla v dolino. Pa nama je ni bilo treba. Sploh ne! Seveda je hoja v družbi prijateljev in vrstnikov veliko bolj zabavna in nena- porna. Zanimivo, prijetno in koristno je spoznati, koliko kilometrov in s koliko prtljage na hrbtu so sposobni prehoditi naši otroci, pa čeprav se štiri dni tuširajo samo preko obleke, mokre od dežja. In vseeno preživijo. In nikogar nisem slišala, da bi tarnal, kako grozno je vreme. Prav navdihujoče ... Vesela sem, da »ima Dobrna« to Alpsko šolo. V njej ima-

jo otroci možnost (morda edinkrat) videti in občutiti lepoto planin čisto od blizu in se poučiti o njih od A do Ž (med drugim tudi to, zakaj ima planinec rdeče naramnice in nož), obenem pa se učijo tudi osnovnih veščin, ki precej oplemenitijo življenje. S tem mislim na OPTIMIZE in sprejemanje življenja takega, kot se ponuja (« ... dež nas moči po vsej poti, vendar nas to nič ne moti ... »), na VZTRAJNOST, (« ... gremo tja, oja, oja, dokler pot se ne konča ...») in nenazadnje tudi prevzemanja ODGOVORNOSTI (vsak sam preho- di svojo pot, s svojo prtljago in odnese svoje smeti v dolino), kar je v teh časih (saj vsi vemo, kakšni so), še kako dobrodošlo. Veliko sva se tudi midva naučila v teh dveh dneh in hvala, ker ste nama to omogočili.

Nataša Zajc, mamica učenke Anike iz 5. razreda

Obisk dežele kralja Matjaža: ... »Občutek je bil kar tesnoben, saj je svojevrstno doživetje peljati se tako globoko pod goro. Med enourno hojo po rudniku smo se naučili veliko novega. Med drugim smo izvedeli, da so v rudniku delali otroci, stari od 7 let naprej, ponekod pa cele družine. Spoznavanje Koroške je bilo za nas zelo koristno, saj nam je približalo delček slovenske preteklosti, se dotaknilo naših čustev in nam predstavilo košček naše domovine.«

Tjaša Žerjav, 9. r.

Projekti

Na šoli izvajamo različne projekte, katerih vsebine se smiselno vključujejo v redni predmetnik, kakor tudi v dneve dejavnosti.

Mednarodni projekti:

- E-Twinning (Dancing connects)
- iEARN – Beremo z mačkom Murijem

Državni projekti:

- Zdrava šola
- Evropska vas
- Turizmu pomaga lastna glava

- Rastem s knjigo
- E-Šolstvo
- Policist Leon svetuje
- Otrok, policist za en dan
- Varno s soncem
- Stisni roko v pest
- Eko projekt Modri Jan

Šolski projekt:

- Medvrstniška pomoč

Beremo z mačkom Murijem: »Prvi dan, ko sem prišel k Jožiju, mi je Joži predstavil svojega atija "Mirota", mamico Metko in brata Janeza. Vsak dan sem spal na kavču zraven Jožijeve postelje. Jožijeva mamica nama je prebrala knjigo o gradovih in vitezih. Z Jožijem sem šel na trening smučarskih skokov. Da me ni zeblo, sem gledal trening iz nahrbtnika, samo glava mi je kukala ven. V sredo me je Joži nesel na državno prvenstvo v smučarskih skokih. Joži je skočil pet metrov in dosegel deseto mesto.«

Joži Jakop, 2. r.

Beremo z mačkom Murijem: »V četrtek, 23. 12. 2010, sem odšel z Evo Justin domov. Tako kot Eva sem bil tudi jaz vesel noveletnih počitnic. Doma sem spoznal mamico Sabino, atija Andreja in bratca Tiana. Tian me je bil vesel. Kar naprej me je želel imeti pri sebi. Naslednji dan sem z Evo odšel v atijevo službo. Ko smo prišli domov, smo postavili smrečico. Ko sem se na božično jutro zbudil, je Eva pod smrečico našla darilo tudi zame. To zimo me pa res ne bo več zeblo. Božiček mi je prinesel topel šal in kapo. Eva me je vzela s seboj k babici in tudi na smučanje. Eva zelo dobro smuča. Prebrala mi je pravljico O goskici, ki se je učila peti. Na žalost je Eva zadnji dan v letu zbolela. Takrat sem ji delal družbo in jo tolažil. Pri Evi doma mi je bilo zelo všeč.

Eva Justin, 2. r.

Prvošolci z mačkom Murijem. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Izbirni predmeti

Učenci v 7., 8. in 9. razredu obiskujejo izbirne predmete, ki jim omogočajo poudariti močne strani njihovih interesov in sposobnosti. V tem šolskem letu izvajamo 11 izbirnih predmetov, pri katerih doživijo bogate izkušnje tudi izven učilnic.

Ekскурzija v Salzburg: ... »Učenci, ki obiskujemo izbirne predmete Raziskovanje domačega kraja, Življenje človeka na Zemlji, Turistična vzgoja, Poskusi v kemiji in Nemščina, smo se odpravili v Salzburg. Najprej smo se odpravili v rudnik soli Bad Durnberg. Tu smo spoznali tradicijo kopanja soli, se popeljali po podzemnem jezeru, se spustili po drčah in spoznavali rudnik. Ob prihodu iz rudnika pa smo si ogledali keltsko vas in keltski muzej, kjer smo spoznali življenje tukajšnjih prvih naseljencev.

V Salzburgu smo si ogledali Mozartov trg, stolnico, trdnjavo Hochensalzburg, Mozartovo rojstno hišo, Hišo narave, kjer je kar 35 različnih razstav o razvoju narave in življenju ljudi od zgodnjih začetkov do danes. Ogledali smo si tudi akvarij, reptilij-zoo, oddelek o raziskavah ... «

Novinarski krožek OŠ Dobrna

Projekt E-Twinning: Učenke 9. razreda so se naučile ples svojih prijateljic iz Turčije. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Projekt E-Twinning: Učenci folklorne krožka so posneli slovenski ples Sitna muha in ga poslali prijateljem na Poljsko. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

V OPB smo sodelovali v projektu Holdinga Slovenskih elektrarn - Modri Jan. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Po ekskurzijah v Benetke in na Dunaj smo se odpravili v Salzburg. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Interesne dejavnosti

Na šoli izvajamo 30 različnih interesnih dejavnosti, ki so pomemben del vseživljenjskega učenja. Učenci se s tem tudi usposabljaajo za koristno in zdravo preživljanje prostega časa v sedanjosti in za prihodnost. Na šoli je v povprečju vsak učenec vključen v najmanj dve dejavnosti, v katere se vključuje prostovoljno.

Med interesnimi dejavnostmi je v javnosti najpogosteje predstavljeno zborovsko petje, ki ima na OŠ Dobrna dolgoletno tradicijo, folklorna skupina in recitatorsko-dramski krožek. Na šoli delujeta otroški in mladinski pevski zbor, ki popestrita nemalo prireditev. Zbora se izmenično, vsako leto, predstavi tudi na medobčinski reviji pevskih zborov v Celju. Učenci izražajo svoje sposobnosti tudi v likovnem krožku, krožkih s področja računalništva, tehnike in športa. Prav tako se v krožkih pripravljajo učenci na različna tekmovanja v znanju.

Tretjo leto izhaja na šoli informativno glasilo učencev OŠ Dobrna Mavrični Brenkač. Za njegovo izdajo skrbijo člani novinarskega krožka, za oblikovanje in tehnični prelom pa računalniški krožek. Z aktualnimi dogodki na šoli in v vrtcu redno seznanjamo krajanje tudi v lokalnem časopisu Dobrčan ter v širših medijih.

Mladinski pevski zbor pod vodstvom Milene Urlep Rogl na območni reviji pevskih zborov Pesemca. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Prireditve za šolo in kraj

Na šoli organiziramo številne prireditve. Predvsem pa se čuti, da šola živi s krajem, saj sodelujemo z občino in različnimi društvi v kraju in smo organizatorji prireditev v kraju ali sodelujoči. Prizidek, ki združuje šolo, različna društva in krajevno knjižnico, nam sedaj nudi možnost še tesnejšega sodelovanja.

V letošnjem letu smo že izvedli naslednje prireditve:

- Komemoracija, spominska slovesnost v kraju
- »Podarimo srce otrokom«, dobredelni koncert šolskega sklada
- »Prižgimo si lučke«, novoletna prireditev, združena z obeležitvi praznika ob dnevu samostojnosti in enotnosti za kraj
- Šolska proslava ob slovenskem kulturnem prazniku za učence, otroke vrtca in krajanje; s kulturnim programom smo sodelovali na občnem zboru Zveze borcev Dobrna, Turističnega društva Dobrna, Društva upokojujencev Dobrna, Planinskega društva Dobrna, na srečanju starejših krajanov, na Pokopu pusta, pohodu Zveze borcev Dobrna na Brdcah, na Mlinarski nedelji ter na proslavi ob slovenskem kulturnem prazniku.

Likovna dejavnost

Našo šolo imamo radi lepo in urejeno, zato jo krasijo številni likovni izdelki naših učencev. Od marca dalje pa je šolska avla polepšana tudi s stensko poslikavo, ki jo je za naše učence poslikala bivša učenka Suzana Švent.

Ustvarjalnost naših učencev je vidna tudi izven šole, za kar poskrbijo učiteljice likovne vzgoje. Tako so naslednje postavitve razstav že tradicionalne: razstava v avli Splošne bolnišnice Celje, stalna razstava v ZP Dobrna, božično-novoletna razstava v avli Hotela Vita Dobrna, razstava na Transfuziološkem oddelku SB Celje, zaključna razstava v Hotelu Vita ter zaključna razstava v avli šole. Slednje bomo letos nadomestili s postavitvijo stalne razstave Mejniki šolstva na Dobrni v avli šole. Redno sodelujemo na Likovnem svetu otrok v Šoštanju, kjer so bili v vseh letih nagrajeni številni naši učenci.

Otroški pevski zbor pod vodstvom Milene Urlep Rogl na tradicionalni božično-novoletni prireditvi Prižgimo si lučke. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Novoletna razstava v avli Hotela Vita. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Likovna razstava v Splošni bolnišnici Celje. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Dosežki naših učencev – tekmovanja v znanju

Naši učenci tekmujejo v znanju na različnih področjih. Učitelji učence usmerjeno in sistematično pripravljajo na tekmovanja. V letošnjem šolskem letu izvajamo 21 tekmovanj. Vseh uspehov naših učencev se skupaj veselimo in jim čestitamo.

Na tekmovanjih v znanju so bili v letošnjem letu najbolj uspešni (objavljamo rezultate, ki smo jih prejeli do izdaje zbornika):

BIOLOGIJA:

Bronasto priznanje in uvrstitev na državno tekmovanje so dosegli:

Lucija Špegel, 8. r.

Denis Štepihar, 8. r.

Patricija Kumer, 9. r.

Iza Smrečnik, 9. r.

David Pušnik, 9. r.

Iza Smrečnik in David Pušnik sta na državnem tekmovanju osvojila srebrno priznanje.

NEMŠKI JEZIK

Sanja Blazinšek, 9. r., se je uvrstila na državno tekmovanje, kjer je osvojila srebrno priznanje.

ANGLEŠKI JEZIK

Tjaša Žerjav, 9. r., se je uvrstila na regijsko tekmovanje, osvojila je šolsko bronasto priznanje.

GEOGRAFIJA

Bronasto priznanje in uvrstitev na regijsko tekmovanje je dosegel

Jernej Kralj, 9. r.

Na državnem tekmovanju pa je Jernej Kralj dosegel zlato priznanje.

LOGIKA

Na državno tekmovanje so se uvrstili:

Anja Mešl, 7. r.

Lucija Zajc, 8. r.

Tjaša Žerjav, 9. r.

Lucija Zajc je na državnem tekmovanju osvojila srebrno priznanje.

SLOVENŠČINA

Bronasto priznanje in uvrstitev na regijsko tekmovanje sta dosegli:

Lucija Špegel, 8. r.

Iza Smrečnik, 9. r.

Lucija Špegel je na regijskem tekmovanju osvojila srebrno priznanje.

VESELA ŠOLA

Bronasto priznanje in uvrstitev na državno tekmovanje so dosegli:

Maja Felicijan, 4. r.

Sara Božnik, 5. r.

Mia Zala Smrečnik, 5. r.

David Pušnik, 9. r.

TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

Srebrno priznanje so dosegle:

Lucija Zajc, 8. r.

Lucija Špegel, 8. r.

Petra Rebernik, 8. r.

Metka Pungartnik, 8. r.

Manja Mešl, 8. r.

Ana Škoflek, 8. r.

Tanja Grobelnik, 8. r.

Lara Tina Smrečnik, 8. r.

ZGODOVINA

Bronasto priznanje in uvrstitev na regijsko tekmovanje je dosegel:

Jernej Kralj, 9. r.

Jernej Kralj je na regijskem tekmovanju dosegel srebrno priznanje.

KEMIJA

Bronasto priznanje in uvrstitev na državno tekmovanje so dosegle:

Lucija Zajc, 8. r.

Iza Smrečnik, 9. r.

Tjaša Žerjav, 9. r.

Lucija Zajc, Iza Smrečnik in Tjaša Žerjav so osvojile na državnem tekmovanju srebrno priznanje.

FIZIKA

Bronasto priznanje in uvrstitev na regijsko tekmovanje sta dosegla:

Jan Sluga, 8. r.

Jernej Kralj, 9. r.

Jernej Kralj je na regijskem tekmovanju dosegel srebrno priznanje.

MATEMATIKA

Bronasto priznanje in uvrstitev na regijsko tekmovanje so dosegli:

Patrik Vitez, 7. r.

Anja Mešl, 7. r.

Lucija Zajc, 8. r.

Jan Sluga, 8. r.

Tjaša Žerjav, 9. r.

Iza Smrečnik, 9. r.

Srebrno priznanje sta dosegli Lucija Zajc in Tjaša Žerjav.

Lucija Zajc se je uvrstila na državno tekmovanje.

Dosežki nekaterih naših učencev v dejavnostih izven šole

Mnogo naših učencev se v popoldanskem času ukvarja z najrazličnejšimi dejavnostmi na glasbenem, športnem, plesnem

področju in še kje. Pri tem so uspešni in dosegajo vidne rezultate na državnem nivoju.

Peter Lampret – telovadec

- Gimnastiko je začel trenirati 2003. leta.
- Od 2004 do 2009 nepremagljiv na državnih prvenstvih med vrstniki.
- 2006 kot najmlajši tekmovalac nastopil na kadetskem pokalu Slovenije (druga najpomembnejša tekma v državi).
- Od 2006 član kadetske reprezentance Slovenije.
- Prejemnik županskega priznanja Občine Dobrna za leto 2007.;
- Tretji najboljši tekmovalac Gimnastične zveze Slovenije med kadeti 2007 v Sloveniji.
- Najboljši tekmovalac Gimnastične zveze Slovenije med kadeti 2008 in 2009 v Sloveniji.
- Najuspešnejši tekmovalac športnega društva Center Maribor za sezono 2007/2008.

Vanessa Vrečič – citrarka

- Na 11. državnem tekmovanju citrarjev, leto 2010, je v kategoriji A do 10 let osvojila zlato priznanje in 2. najboljši rezultat med vsemi desetimi finalisti.
- Na regijskem tekmovanju citrarjev za vzhodni del Slovenije, leto 2010, je osvojila zlato priznanje za najboljši rezultat v svoji kategoriji in osvojeno 2. mesto med vsemi

- Drugi najboljši tekmovalac med kadeti za leto 2010.
- Nastopil na številnih domačih tekmovanjih, s katerih ima blizu 100 medalj (več kot polovico zlatih).
- Kot član kadetske reprezentance nastopil na številnih mednarodnih tekmah (Srbija, Makedonija, Madžarska, Avstrija, Češka, Anglija, Kanada). Z vsakega je prinesel kakšno medaljo.
- Nastopil na mednarodnih otroških igrah 2010 v Atenah in z ekipo osvojil 1. mesto.
- Na podelitvi Športnik Maribora 2010 je prejel nagrado za najbolj perspektivnega športnika 2010.
- 2011 – prestop med mladince (15–18) in na prvi tekmi v tej kategoriji v Innsbrucku (Avstrija) osvojil 5. mesto v mnogoboju ter 2. mesto ekipno.
- Društvo: Center Maribor

69 tekmovalci.

- Na 12. državnem citrarskem tekmovanju komornih skupin, leta 2011, je v duetu osvojila zlato priznanje. Tekmovalo je 28 skupin.
- Glasbena šola: GŠ Risto Savin Žalec

Timi Zajc – smučarski skakalec

V zadnjem obdobju je Timi Zajc dosegel naslednje uspehe:

- 1. mesto na državnem prvenstvu v zimski sezoni 2009/2010 v svoji kategoriji
- 1. mesto na državnem prvenstvu v poletni sezoni 2010 v svoji kategoriji
- 2. mesto na državnem prvenstvu v poletni sezoni 2010 v višji kategoriji
- 1. mesto pokala Alpe Adria (mednarodno tekmovanje Slovenije, Avstrije in Italije) v poletni sezoni 2010 v svoji kategoriji
- 1. mesto v skupni razvrstitvi na državnem nivoju v svoji kategoriji
- 4. mesto v skupni razvrstitvi na državnem nivoju v višji kategoriji

- 1. mesto v skupni razvrstitvi na regijskem nivoju v svoji kategoriji
- 4. mesto na državnem prvenstvu v zimski sezoni 2010/2011 v svoji kategoriji
- 2. mesto na državnem prvenstvu v višji kategoriji v zimski sezoni 2010/2011
- skupno 3. mesto v skupni razvrstitvi za zimsko sezono 2010/2011 na državnem nivoju
- 1. mesto v skupni razvrstitvi na regijskem nivoju v svoji kategoriji za zimsko sezono 2010/2011
- Društvo: Skakalno društvo Vizore

Skupnost učencev

Skupnost učencev je na naši šoli izredno živahna in dejavna skupnost predstavnikov vseh razredov. Preko njih učenci ja-

sno izražajo svoja mnenja, želje, predloge ter skrbijo, da s sošolci sledijo skupnim ciljem in viziji šole.

Škozi šolsko leto organizirajo številne akcije:

- Dve zbiralni akciji papirja (v prvi akciji so učenci zbrali 15 ton papirja)
- Šolski otroški parlament
- Novoletni ples
- Pustni ples

- EKO patrolje, ki čistijo okolico šole vsak teden
- Oddaje šolskega radia o delu in življenju na šoli
- Sodelovanje na pustni povorki v kraju

Pustni ples. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Šolski parlament. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Razmišljanja naših učencev na letošnjem 21. otroškem parlamentu na temo Vpliv družbe in medijev na oblikovanje mladostnika

Hana Brecl: Mediji nam narekujejo način življenja. Težave z njimi najbolje rešujemo s pogovorom v krogu družine.

Blaž Adamič: Medijske strani s porno vsebinami škodljivo vplivajo na mladostnike.

David Pušnik: Mediji bi morali služiti etiki in morali.

Mediji bi morali povprašati oziroma imeti strokovnjake za svetovanje o tem, kaj se lahko objavi.

Mediji bi se lahko bolj posvetili mladim (več mladinskih pro-

gramov, ustanovitev otroške televizije ...).

Mediji bi morali vzpodbujati prijateljstvo in spoštovanje do družbe in narave.

Otroci bi morali izoblikovati zdrav odnos do medijev ob pomoči staršev, prijateljev, učiteljev

V šoli bi lahko uvedli izbirni predmet Mediji in etika.

Nujno je razvijati zdrav in kritičen odnos do medijev, saj bomo tako brali predvsem koristne in kvalitetne informacije.

Šolski sklad

Šolski sklad z različnimi akcijami pridobiva dodatna finančna sredstva za dejavnosti v šoli in vrtcu ter pomoč otrokom v stiski. V novembru je sklad izpeljal odmeven dobrodelni koncert »Podarimo srce otrokom«. Na koncertu so sodelovale glasbene skupine, v katerih delujejo tudi bivši učenci naše šole.

Koncert šolskega sklada »Podarimo srce otrokom«.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Nadstandardni programi

Šola v okviru nadstandardnih programov organizira dodatne programe, ki jih izvajajo učitelji ali pa jih izvajajo zunanji sodelavci v popoldanskem času. Programi, ki jih ponujamo:

Sodelovanje s starši

S starši sodelujemo tako pri doseganju učno vzgojnih ciljev, kot pri reševanju razvojnih in osebnih težav njihovih otrok. Naša šola podpira in dopolnjuje vzgojo staršev. Skupaj se trudimo, da smo čim bolj enotni, da se usklajujemo, povezuje in si zaupamo, vse z namenom, da bi bili otroci deležni čim boljše vzgoje na vseh področjih.

Poleg običajnih oblik sodelovanja (roditeljski sestanki, govorilne ure), vzpodbujamo drugačne oblike sodelovanja (te-

Učenci od 1. do 5. razreda so skupaj s starši izdelovali zanimive izdelke in eksperimentirali v ti. ustvarjalnih delavnicah. (Foto: arhiv OŠ Dobrna)

Obiskovalci so do zadnjega koticčka napolnili telovadnico, in s tem podprli dobrodelno dejavnost sklada. V decembru so zbirali sredstva s postavitvijo stojnice na Božičnem sejmu, v planu imajo tudi zbiralno akcijo papirja.

Učenci na plavalnem tečaju.
(Vir: arhiv OŠ Dobrna)

športna šola (nogomet, judo, košarka), plesna šola, čebelarški krožek, glasbena delavnica, nemški jezik v 6. razredu, plavalni tečaj za učence neplavalce (6., 7., 8. razred), plavanje v 1. razredu, plesni tečaj za učence 9. razreda.

matski roditeljski sestanki, srečanja, delavnice, ...) in aktivno vključevanje staršev v različne dejavnosti šole (dnevi dejavnosti, šole v naravi, ekskurzije, ...).

Naši starši so aktivni v šolskem skladu, svetu staršev in svetu zavoda. S šolo konstruktivno sodelujejo, jasno povedo svoja mnenja, predloge in tudi kritiko. Veseli pa smo, da opazijo dobro opravljeno delo in to tudi pohvalijo. V duhu dobrega sodelovanja bomo delovali tudi v prihodnje.

Učenci 5. razreda in njihovi starši pri spuščanju gregorčkov po potoku Topličica na gregorjevo. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Zaposleni v vrtcu in v šoli

Za uspešno vzgojno-izobraževalno delo, lepo urejenost našega vrta in šole ter za zdravo prehrano skrbi skupaj 40 zaposlenih v šoli in vrtcu, ter stalna zunanja sodelavka, mobilna specialna pedagoginja iz OŠ Glazija.

Naša šola se je razvijala in se razvija s strokovnimi delavci, ki radi in z veliko mero odgovornosti opravljamo pedagoško

delo. Svoje znanje permanentno dopolnjujemo ter ga prenašamo na otroke in skupaj z njimi se veselimo uspehov.

Naš kolektiv sestavlja: 21 učiteljev in strokovnih delavcev šole, 10 vzgojiteljic, pomočnic vzgojiteljic in strokovnih delavcev vrta, 9 delavcev za administrativna in tehnična dela.

Kolektiv JVIZ OŠ Dobrna v šolskem letu 2010/11. (Vir: arhiv OŠ Dobrna)

Sedijo (z leve proti desni): Marko Šteger, Lea Sreš, Vikica Golčer, Jelka Kopitar, Darinka Stagoj, Marija Boršič, Alenka Žnidarič Pešak, Valerija Pečnik, Irena Vinder;

v drugi vrsti: Silva Pintar, Terezija Audič, Albina Gril, Andreja Kveder, Ksenija Ulaga, Olga Vaukner, Suzana Adamič, Romana Fidler, Jasmina Repolusk, Irena Pak;

v tretji vrsti: Irena Delčnjak Smrečnik, Mojca Krajšek, Milena Korenak, Mihaela Podrzavnik, Urša Mastnak, Marijana Glušič, Marjana Šet, Mateja Kos, Zdenka Velečič, Sonja Špegel;

v zadnji vrsti: Primož Švent, Diana Stendler, Matejka Novak, Ema Žurej, Ida Dolar, Nada Šaloven, Karmen Lešnik, Martina Jovan, Mateja Golčer, Nevenka K. Tratnik.

Manjkajo: Majda Blažič, Marjana Dobovičnik, Milena Urlep Rogl, Alenka Tešanović

VIZIJA VRTCA

V Vrtcu Dobrna skupaj ustvarjamo čas prijetnega otroštva in zdravega okolja, v katerem se otroci počutijo varne ter sprejete. S skrbnim načrtovanjem in izvedbo pestrih oblik vzgojno-izobraževalnih dejavnosti otroci razvijajo svojo celotno osebnost.

Otroke 1. skupine je obiskal Dedek Mraz. (Vir: arhiv Vrtca Dobrna)

Predstavitev vrtca

V sklopu šole, od 1. 1. 2000, deluje Vrtec Dobrna, ki ima 4 oddelke, v katere je vključenih 76 otrok v starosti od 11 mesecev do vstopa v šolo. Delo dveh oddelkov poteka v matični enoti vrtca, po en oddelke pa je nameščen v Zdravstveni postaji Dobrna in v šoli. Težko pričakujemo gradnjo novega vrtca in planirane preselitve v letu 2012, ki jo načrtuje ustanoviteljica vrtca, Občina Dobrna.

Izvajamo poldnevne programe v trajanju od 4 do 6 ur ter dnevne programe od 6 do 9 ur v času med 5.30 in 16.00.

Glede na starost so otroci razporejeni v 1 oddelke prvega starostnega obdobja, 1 oddelke prvega in drugega starostnega obdobja (kombinirani oddelke) ter 2 oddelke drugega starostnega obdobja.

Otroci 2. skupine pri sladkanju z dobrotami, ki jim jih je podaril prvi dobri mož v mesecu decembru. (Vir: arhiv Vrtca Dobrna)

Otroci 3. skupine: Veselimo se pustnega časa. (Vir: arhiv Vrtca Dobrna)

Strokovna podlaga za načrtovanje, kakovostno delo in življenje v vrtcu je nacionalni dokument »Kurikulum za vrtce«. V času, ki ga preživijo naši otroci v vrtcu, želimo strokovni delavci posredovati otrokom čim večjo raznolikost izkušenj in znanj z lastno aktivnostjo, jim razvijati domišljijo in privzgajati čut odgovornosti ter pravilnega presojanja. Da smo pri tem uspešni, nenehno skrbimo za lasten strokovni napredek.

Zaposleni v vrtcu se ves čas trudimo, da je sodelovanje med vrtcem in starši dobro. Pri snovanju programov prisluhnemo mnenju in stališčem staršev. Da naši otroci radi prihajajo v vrtec in da se v njem dobro počutijo, je plod obojestranskega zaupanja in spoštovanja.

Dejavnosti v vrtcu

V okviru rednega programa dan v vrtcu popestrimo z različnimi obogatitvenimi dejavnostmi, projekti, dodatnimi programi v popoldanskem času, s sodelovanjem na prireditvah in na likovnih natečajih, razstavah, akcijah, izletih ... Skratka, v našem vrtcu nam res ni nikoli dolgčas.

Cilji teh programov so razvijati različne interese in sposobnosti otrok. Večina dejavnosti izvajamo strokovni delavci vrtca, k sodelovanju pa mnogokrat povabimo tudi naše starše, babice in dedke ter zunanje sodelavce. Prav tako so vedno pripravljene na sodelovanje člani različnih društev v kraju in organizacije.

Naj vam v nadaljevanju nanizamo nekaj dejavnosti, ki smo jih ali jih še bomo izvedli v tem šolskem letu.

Otroci 4. skupine: prvo srečanje z ekološkim ločevanjem odpadkov.
(Vir: arhiv Vrtca Dobrna)

Obogatitveni programi:

- Izleti po bližnji in daljni okolici
- Bralna značka – Palček Bralček
- Športni dopoldnevi na igrišču
- Zlati sonček – športna značka
- Pevski zborček Vrtca Dobrna
- Z nahrbtnikom v knjižnico
- Zdravi zobje
- Skrb za zdravje

Dodatni programi:

- Ciciban planinec
- Plesne urice
- Cicitelovadba
- Plavalni tečaj
- Gledališki abonma
- Plesno baletna predstava
- Praznovanja in druženja
- Praznovanje jeseni
- Teden otroka
- Teden protipožarne varnosti z gasilci GD Dobrna
- Medeni zajtrk s čebelarji ČD Dobrna
- Dan za babico in dedka
- Praznovanja rojstnih dni otrok
- Praznični december v pričakovanju Miklavža, Božička in obiska Dedka Mraza
- Praznične delavnice s starši s kulturnim programom ob novem letu
- Pustno rajanje v Termah Dobrna
- Družinski Dan – ustvarjalne delavnice s starši v marcu
- Hura, počitnice! – pohod in druženje s starši

Državni projekti:

- Zdravje v vrtcu
- Varno s soncem

Projekti vrtca:

- Z razumevanjem in sprejemanjem drugačnosti, vrednotiti pomen lastnega zdravja
- Knjižni nahrbtnik
- Naša mala knjižnica
- Veseli bralček
- Grad

Sodelovanje na proslave in prireditvah:

- »Prižgimo si lučke«
- Božični sejem
- Proslava ob slovenskem kulturnem prazniku
- Proslava ob materinskem dnevu
- Območna revija pevskih zborov
- Jubilej šole in šolstva na Dobrni
- Praznik občine

Humanitarne akcije in ostale akcije:

- Humanitarno-ekološka akcija zbiranja zamaškov
- Pezovo ObdaRajanje – izdelovanje voščilnic bolnim otrokom v Sloveniji
- Izdelovanje daril za otroke v bolnišnicah
- Zbiralna akcija starega papirja v sodelovanju z OŠ Dobrna

Razstave, sodelovanje na natečajih:

- Razstave v ZP Dobrna, v Mercator Dobrna, v avli Hotela Vita, v Frizerskem salonu Metka, v občinski knjižnici
- 10. likovni natečaj Ciciumetnije
- Likovni svet otrok 2011 v Šoštanju
- Likovni natečaj Zimski gozd, City Center Celje
- Likovni natečaj Term Dobrna

Potovanja:

- Obisk Hermanovega brloga v Celju
- Ogled lutkovne predstave v LG Ljubljana, Male živali
- Obisk otroške knjižnice v Celju

Intervju s Petrom Lampretom

Kdaj si začel trenirati? Koliko let že treniraš?

Začel sem avgusta 2003, zdaj treniram že 8 let.

Zakaj oz. kaj te je pritegnilo?

Bil sem na Šalamunovem memorialu v prvem razredu in mi je bilo zelo všeč.

Kdo te je navdušil oz. vzpodbudil?

Gospa Irena D. Smrečnik.

Kaj iz gimnastike si najraje počel čisto na začetku?

Stoje, prevale, špage ... parter.

Si imel na začetku kakšnega vzornika?

Mitja Petkovška.

Kdo je tvoj vzornik sedaj?

Jurij Van Gelder.

Kaj je bil tvoj prvi večji uspeh, prva medalja?

Prvo medaljo sem osvojil l. 2004, na 1. tekmi, 2. mesto. Prvi večji uspeh pa, ko sem bil državni prvak v OV1 (obvezne vaje, op. p.).

Na katerih orodjih tekmuješ?

Na vseh 6, v mnogoboju.

Katero orodje ti je najbolj všeč?

Parter.

Koliko ur na dan oz. na teden treniraš?

Petkrat na teden po tri ure.

Imaš kakšen poseben režim prehrane?

Ne.

Kaj ti je najtežje?

Veliko hitenja, stiska s časom, nič oz. malo prostega časa.

Česa se najbolj veseliš?

Mladinskega evropskega tekmovanja. Ne vem še, kje bo.

Največji športni uspehi:

Sedemkrat državni prvak v mnogoboju in uspehi na mednarodnih tekmovanjih, na primer 2. mesto v Kanadi.

Katerega priznanja si najbolj želiš? Kaj bi ti pomenilo krogno tvoje kariere?

Svetovni pokal v gimnastiki v mnogoboju, ko bom star 18 let, in seveda olimpijsko odličje.

Kaj te veseli poleg gimnastike?

Srfanje, bordanje ...

Kaj načrtuješ za svojo poklicno pot?

Ne vem še. Na informativnem dnevu sem si ogledal gimnazijo. S tem bom pridobil čas za odločitev.

Kako dolgo boš vztrajal v gimnastiki?

Dokler bom sposoben za tekmovanje.

Peter Lampret, učenec 9. razreda, je že vrsto let nepremagljiv na državnih gimnastičnih tekmovanjih v svoji kategoriji

Si imel kakšno krizo v času treniranja, ko bi najraje končal?

Ne.

Se ti zdi, da se moraš marsičemu odpovedati zaradi pogostih, napornih treningov?

Da. Druženju s prijatelji, zabavam ...

Kaj bi priporočil mladim talentiranim gimnastičarjem?

Ne obupati. Od skupine dvajsetih, ko sem začel v 1. razredu, smo ostali le še trije.

Imaš svojo internetno stran? Naslov?

Samo na facebooku za prijatelje.

Kakšne so prednosti uspešnega športnika?

Veliko potujem po svetu.

Kdaj imaš največ treningov? Kdaj je glavna tekmovalna sezona?

Treninge imamo čez celo leto, med počitnicami nekoliko več. Od novembra do maja je glavna sezona, tekme so na 2–3 tedne, vmes pa pavze.

Imaš kdaj »dopust«, čas ko nekaj dni ali tednov ne treniraš?

Med poletnimi počitnicami približno tri tedne in en teden med zimskimi počitnicami.

Peter Lampret, izjemno uspešen v gimnastiki: v šoli smo ponosni, da smo lahko kar osem let spremljali Petrovo izjemno športno pot.

Kje vse v tujini si že tekmoval?

V Avstriji, na Češkem, v Kanadi, Londonu, Novem Sadu, Atenah.

Si si lahko ogledal tudi kakšne znamenitosti?

V Kanadi smo bili skoraj dva tedna in v Londonu pet dni, pa še v Grčiji, v Atenah približno en teden.

Razmišljanje predsednice sveta staršev

V življenju se neprestano srečujemo z različnimi obletnicami. Najsibodo to osebne obletnice, obletnice naših bližnjih in prijateljev, obletnice raznih dogodkov ali pa obletnice, ki jih beležijo različne institucije v našem okolju. Ampak življenje in oblikovanje osebnosti ni samo praznovanje, je delo, ki zahteva veliko truda in odrekanja.

Tako se starši pričnemo razdajati za naše otroke že ob spoznanju, da so spočeti. In skrb iz dneva v dan narašča. Na eni od življenjskih prelomnic, na katere naletimo tekom socializacijskega procesa, otroke odpeljemo v vrtce in šole. Učitelji tako postanejo sooblikovalci osebnosti našega otroka.

Da pa starši ne bi izgubili sledi in stika z dogajanjem v vrtcih in šolah, nam obstoječi sistem omogoča stik in sooblikovanje smernic za delovanje šolskih programov preko sveta staršev. Le tako lahko tudi starši na organiziran način izražamo svoje predloge, pobude, se informiramo in sodelujemo z ravnate-

Jožef Klinc, 1. skupina, Vrtec Dobrna, šolsko leto 2010/11

Za konec naj te vprašam še nekaj o tvojih najljubših stvareh.

Kaj je tvoja najljubša hrana?

Dunajski in pomfrit.

Kaj je tvoja najljubša pijača?

Coca-cola.

Katera je tvoja najljubša zvrst glasbe?

Rock.

Katera je tvoja najljubša glasbena skupina?

Guns and roses.

Katera je tvoja najljubša knjiga?

Ne berem prav rad, nimam najljubše knjige.

Hvala, da si si vzel čas za pogovor. Želimo ti še mnogo uspehov na tvoji športni poti.

Blaž Sluga, 7. r., športni krožek

ljem. Konstruktivno sodelovanje, ki temelji na odprti komunikaciji ravnatelj – starši, predstavlja element kakovosti šolskih programov, in s tem zadovoljstvo vseh; učencev, staršev ter učiteljev. Seveda pa je kakovost, še posebno v šolstvu, dejavnik, za katerega se je potrebno neprestano truditi, delati, nadzorovati. Rezultate pa je možno zaznati šele tekom dolgih let, ko otroci odrastejo in dozoriijo ter pričnejo stopati po svoji poti.

Delo v svetu staršev in sodelovanje s šolo poteka zelo dobro. V šoli je zaznati posluš za vse racionalne predloge staršev, kar ustvarja dodatno zaupanje in zagotavlja dobre uspehe. Želimo si lahko, da današnji tempo življenja in turbolentno okolje, v katerem živimo, ne bi preveč najedlo osnovnih človekovih vrednot. Da pa se to ne bi zgodili, se bomo preko sveta staršev trudili za prave usmeritve in kakovost programov na OŠ Dobrna. Prepričana sem, da nam bo uspelo.

Stanka Repas

Tilen Smole, 4. r., šolsko leto 2010/11

NA KRILIH DOMIŠLJIJE

OSAMLJENA ŠOLA

Predavnimi časi je za vasjo stala šola. V tej šoli je bilo veliko učencev. Pred šolo pa je bil prekrasen park in igrišče.

Pozneje pa so zgradili novo, modernejšo šolo, in stara šola je postala osamljena. Za njeno osamljenost so vedele le ptičke, ki so gnezdele v parku ob šoli. Ptičkam se je stara šola smilila, zato so sklenile, da ji bodo pomagale. Najpogumnejša ptička

Ines Felicijan, 3. skupina, Vrtec Dobrna, šolsko leto 2010/11

je odletela v novo šolo in prosila za pomoč. Tako so se učiteljica in otroci odpravili k osamljeni šoli. Tam so videli prekrasna stara drevesa in lepe cvetoče rože. Otroci so v parku peli, se igrali in bili veseli.

Tako so s svojim obiskom osamljeno šolo razveselili.

Anja Rebernik, 2. r.

Mija Hrovat, 6. r., šolsko leto 2010/11

TRIJE LABODI

Narobe pravljica

Za devetimi gorami je stal grad. V gradu sta živela kralj in kraljica. Imela sta dve hčerki, Pepelko in Sneguljčico, in še sina Ostržka.

Nekega dne so šli Pepelka, Sneguljčica in Ostržek v gozd nabirat jagode. Hodili so in hodili, potem pa so ugotovili, da so se izgubili. Sredi gozda so zagledali staro hišo. Pogledali so skozi okno in videli starko. Ostržek je potrkal in prosil, če lahko prenočijo. Starka jih je sprejela. To ni bila navadna ženica, ampak čarovnica. Ko so vsi trije otroci zaspali, jih je začarala

v bele labode in jih pregnala do bližnjega jezera.

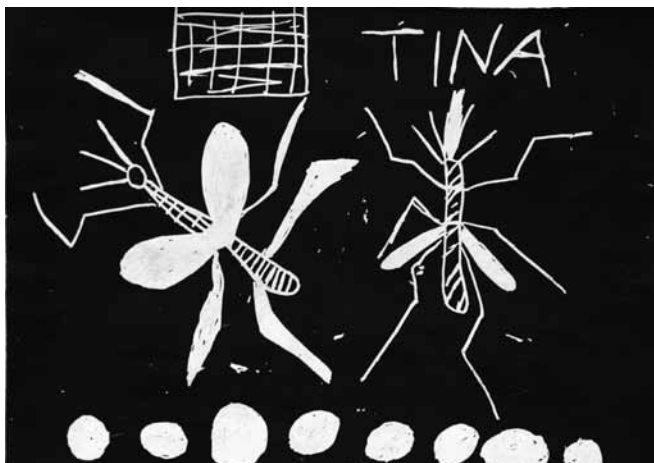
Minili so trije dnevi, odkar so otroci odšli. Kralj in kraljica sta se odpravila na pot, da poiščeta svoje otroke. Pot ju je vodila do lepega jezera, kjer so plavali trije labodi. Kraljica je zagledala, da imajo na glavi krone. Opazovala sta jih in poslušala njihovo govorjenje. Prepoznala sta glasove svojih otrok. Poklicala sta jih k sebi in labodi so prihitela k njima v objem.

Ljubezen staršev je rešila otroke čarovnije. Od tistega dne so živeli srečno do konca svojih dni.

Nuša Pinter, 3. r.

ŠOLSKA TORBICA

Sem Iztokova šolska torba. Iztok me vsak dan nosi s sabo v šolo in domov. Svoja domova imam zelo rada. Prepoznali me boste po črni barvi in sivih odsevnikih.

Tina Špes, 4. skupina, Vrtec Dobrna, šolsko leto 2010/11

Vsak večer me moj lastnik skrbno napolni s potrebčinami za naslednji šolski dan. Zjutraj me oprta na hrbet in z njim odidem v šolo. Včasih naju z avtom pelje njegova mamica. Takrat

Jasmina Smrečnik, 3. r., šolsko leto 2010/11

se ne počutim najbolje, saj težko prenašam vožnjo, ker me Iztok ves čas tišči k sedežu.

Dopoldne preživim v OŠ Dobrna. Zaupati vam moram, da so četrtošolci zelo glasni, večkrat se kdo zaleti vame in že dobim brco. Ob 15.30 se z Iztokom vrneva domov. Takrat počivam

MOJA ŠOLA

Naša šola se lahko pohvali z veliko pomembnimi stvarmi, čeprav je majhna in na vasi. Najde pa se tudi kaj, kar mi ni najbolj všeč.

Hodim v 5. razred. Začetka letošnjega leta se bom spominjal po Alpski šoli v naravi. Prav to mi je na naši šoli všeč, da imamo veliko ekskurzij. Všeč mi je tudi, da pri pouku delamo praktično, na primer eksperimente. Naša matična učilnica je v kleti, zraven kuhinje. Nimamo čisto svoje učilnice. Ker je to tudi učilnica za glasbo, se moramo večkrat seliti iz razreda v razred, z zgornjega hodnika na spodnjega ali pa v klet. To nam vzame veliko časa. Učiteljica pravi, da smo med odmori vsepovsod po šoli. Tudi zato, ker nas je v razredu veliko.

Naša šola stoji sredi parka, okrog je veliko zelenja in prostrana igrišča. Naš razred pa lahko gre med rekreativnim odmorom na teraso. To je sprostitev! Zraven učilnice imamo gospodinj-sko učilnico, kjer delamo poskuse pri naravoslovju in tehniki.

Na novo šolo smo zelo ponosni. Ima lepe učilnice. Meni delujejo zelo domače. Samo telovadnica pa bi bila potrebna ob-

v njegovi sobi, toda ne dolgo. Ko brska po meni, vem, da gre fant pisat domačo nalogo. Po opravljeni nalogi sem že naredil za naslednji dan.

Želim, da bi ostala njegova torba do konca devetega razreda.

Iztok Kravos, 4. r.

nove. Kljub temu je zame najljubši predmet športna vzgoja. V prizidku smo dobili tudi novo šolsko dvorano – kulturni dom. Tam imamo razne prireditve. Ta dvorana pa lahko kdaj postane tudi oder. Tako lahko vsi vidimo nastopajoče.

Na šoli imamo tudi tekmovanja. Naša šola nam daje znanje, ki ga bomo potrebovali za šolanje in kasneje za službo. Tudi jaz se trudim, da bi se naučil čim več – vse, kar zmorem. Včasih je naporno.

Imamo tudi pravila obnašanja. Včasih jih kršimo. V naši razredni prisegi povemo, da moramo ravnati vedno tako, kot mi želimo, da drugi ravnajo z nami. Mislim, da nam gre kar dobro.

Imamo čudovito šolo. Vsi jo moramo čuvati, saj prihaja za nami še veliko generacij.

Tadej Štepihar, 5. r.

Nika Lugarič, 2. skupina, Vrtec Dobrna, šolsko leto 2010/11

Lučka Zajc, 8. r., šolsko leto 2010/11

SINIČKA

Ptičica siničica
v gnezdju sedi.
Hrano si išče,
da lahko preživi.

Svobodo ji dajejo
lahka mehka krila.

Nad oblake, tja do žarkov poleti,
kakor da jo nosi nevidna sila.

Tiho leti, kamorkoli si želi,
a ko se zvečeri,
spet v svojem gnezdju sedi.

Laura Skale, 6. r.

NAŠA ŠOLA

Preveč je ne hvalimo,
vendar svojo prihodnost nanjo stavimo.
Učenci se v njej matematike učimo,
različne domače in tuje jezike govorimo,
v telovadnici pa se ob žogah prepotimo.

Pomaga nam prijatelje spoznati,
kako se v javnosti obnašati
in ideje ter misli na list papirja snovati.
Pred petdesetimi leti bila šola je zgrajena,
sedaj je pa lepo obnovljena.

Iza Smrečnik, 9. r.

HAIKUJI

Roka v roki.
V tišini začetim
žarek nasmeha.

Bežen trenutek.
Misel leti kot ptica,
kot utrip srca.

Morje, na nebu
obzorje in šumenje
penečih valov.

Solza v očeh.
Turoben dan, siv oblak.
Pogrešam nasmeh.

Školjka na plaži.
Čaka na svobodo v
objemu valov.

Tjaša Žerjav, 9. r.

GAZELA

Na svetu je veliko ljudi, zato bodi, kdor si.
Mladih, starih, srečnih in nesrečnih, bodi, kdor si.
Če z nekaterimi ne boš našel skupnega jezika,
ni se treba spreminjati, le bodi, kdor si.
Pravi prijatelji vedno ob strani ti stojijo in te bodrijo,
zato verjemi vase, bodi, kdor si!

Tjaša Žerjav, 9. r.

Nina Ramšak, 1. r., šolsko leto 2010/11

Nika Novak, 1. r., šolsko leto 2010/11

HAIKU POEZIJA

*Skrivnostni nasmeh
se skriva v koticčkih
prelepih gora*

*Luna na nebu
rumeno žari v hladnem
zraku jeseni.*

*Le za trenutek
bodi ti moja ptica.
Odletiva v stran.*

*Mogočno drevo
se v vetru priklanja.
Trmasto vztraja.*

Lucija Špegel, 8. r.

*Odpihnilo je
listje kot tudi žalost
v mojih očeh.*

*Moje srce je
kot metulj, ki leti
v neznane kraje.*

*S teboj je vse
lahko kakor jesensko
listje nad mano.*

*Sončni zahod je
skrivnosten in čudovit,
je duša dneva.*

Petra Rebernik, 8. r.

Iza Smrečnik, 9. r., šolsko leto 2010/11

*V daljavi se
sliši otroški nasmeh –
daleč pod soncem.*

*Ko noč se spušča
v našo vas, zapirajo
se vrata v svet.*

*V mojem srcu so
le nedosegljiva
brezna vulkanov.*

*Moje srce je
nedosegljivo kot vrh
najvišje gore.*

Lucija Zajc, 8. r.

NAŠA ŠOLA

*Šola vsa rdeča je,
z mavrico obdana
v njej je lepa knjižica,
vedno obiskana.*

*V šoli vsi prijazni so.
Z obrazi nasmejanimi
se vedno kaj naučimo,
znanje pridobimo.*

*Naša šola Dobrna
velika svetla okna ima.
Sredi narave stoji
in se oranžno blešči.
Vedno je polna veselih ljudi.*

Polona Božnik, 6. r.

Jasmina Smrečnik, 3. r., šolsko leto 2010/11

...
Starši nas ustvarijo,
šola nas spodbuja,
učitelji učijo ...
A delo nas utruja.

Tjaša Timpran, 9. R

VSAKO JUTRO

Vsako jutro nas budilka zbudi,
vsako jutro se nam mudi,
nekaterim na kombi, drugim kar peš.
V šoli na hodniku živžav,
za vsakega glasen pozdrav.
Ko prva ura zazvoni, nas to zelo razveseli.

Sami ne vemo, kako naj povemo :
našo šolo imamo radi.
Z veseljem jo bomo obiskovali,
da bomo nekoč veliko znali.
Spomin na njo bo z nami živel
in nas vedno veselo grel.

Pia Memon, Eva Voršnik, Brecl Hana, 7. b

NAŠA ŠOLA

Majhna vas med hribčki leži,
Dobrница ob njej žubori.
To je naša Dobrna,
imamo radi jo iz srca.

Takoj za belo brezo,
velika stavba stoji.
To je naša šola,
polna barv in dobrih ljudi.

Radi imamo šolo, saj
na ekskurzije hodimo,
beremo, pojemo, slikamo
in se skupaj imamo lepo.

Šola, naša si,
stojiš na mavrici.
Razširjena kot modro nebo,
odprta za vse ljudi.

Adrijana Dečman, Laura Čerenak, 6. r.

Domen Jeseničnik, 2. skupina, Vrtec Dobrna, šolsko leto 2010/11

Katja Žerjav, 7. r., šolsko leto 2010/11

Viri in literatura:

Gril, A. (2007). Zgodovina Osnovne šole Dobrna od 1831 do 1961. Diplomsko delo, Maribor: Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, Oddelek za razredni pouk.

Kronika Pionirskega odreda XIV. divizije Dobrna (1963–1969).

Kronika Pionirskega odreda XIV. divizije Dobrna (1970–1984).

Šolska glasila OŠ Dobrna (Kresnice, Grafit, Mavrični Brenkač).

Šolska kronika Državne šole v Dobrni pri Celju (1946–1956).

Šolska kronika Osnovne šole XIV. divizije Dobrna (1980–1986).

Šolska kronika Osnovne šole XIV. divizije Dobrna (1986–1990).

Šolska kronika Osnovne šole Dobrna (1990–1994 ter 1956–1980).

Šolska kronika Osnovne šole Dobrna (1994–1996).

Šolska kronika Osnovne šole Dobrna (1996–1998).

Šolske kronike Javnega VIZ OŠ Dobrna za šolska leta: 1998/99, 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002, 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005, 2005/2006, 2006/2007, 2007/2008, 2008/2009, 2009/2010.

Tematska šolska glasila OŠ Dobrna (Mladi viharniki, Morski poročevalec, Oživljena preteklost, Prežihu naproti).

Zbornik OŠ Dobrna 1961–1996 (1996).

Zgodovinski arhiv Celje, fas. 10/61.

IZDAJO ZBORNIKA SO NAM OMOGOČILI

GENERALNI SPONZOR:

OBČINA DOBRNA

ANDREJ FARKAŠ, S. P., DOBRNA

ARLIČ EDMUND, S. P., AVTOPREVOZNIŠTVO, DOBRNA

ARLIČ GORAZD, S. P., AVTOPREVOZNIK, DOBRNA

AVTO ŠOLA ČADEJ, ČADEJ MILAN, S. P., ŽALEC

AVTOMEHANIKA, AVTOVLEKA IN VULKANIZACIJA GUM JOŽE ŠKOFLEK, S. P., DOBRNA

BORIS ŠLAVS, S. P., DOBRNA

CM CELJE, D. D. – CESTE MOSTOVI CELJE

ČERNE JANKO IZLETNIŠKA KMETIJA »VRBA«, DOBRNA

DOBOVIČNIK TOMAŽ, S. P., DOBRNA

DUŠAN SKUTNIK, S. P., AVTOPREVOZNIK, DOBRNA

EKNJIGA ZALOŽNIŠTVO, TRGOVINA IN RAČUNALNIŠTVO, D. O. O., DOBRNA

ETT LIGHTNING PROIZVODNJA, TRGOVINA IN STORITVE, D. O. O., DOBRNA

FARKAŠ MATJAŽ, S. P., DOBRNA

GOSTILNA LOVEC JOŽEF KLINC, S. P., DOBRNA

GRAFIKA ZLATEČAN, D. O. O., MEDLOG

IBRAHIMI ŠENAZI, S. P. SLAŠČIČARNA IN OKREPČEVALNICA, DOBRNA

JOŽEF ŠTIMULAK, S. P., VZDRŽEVANJE VOZIL IN KMETIJSKE MEHANIZACIJE, DOBRNA

MARIJA DREV, S. P., DOBRNA

MARJANA DOLER, S. P., DOBRNA

MILAN KLOBASA, S. P., DOBRNA

PROFIPLAST, D. O. O., DOBRNA

SPLOŠNO MIZARSTVO JOŽEF ŠKOFLEK, S. P., DOBRNA

TERME DOBRNA, D. D., DOBRNA

VLADO OLENŠEK, S. P., DOBRNA